RUTH OWEN

Floarea de lotus

Traducerea și adaptarea în limba română de

GHEORGHE MARIN

ALCRIS

Capitolul 1

– Dacă mi s-ar fi spus că verile la Hong Kong sunt atât de umede, m-aș fi gândit de două ori înainte de a-mi reînnoi contractul....

Cu invitația cartonată drept evantai, Anne Hunter își făcea vânt cu mici gesturi nervoase. De obicei, se relaxa la încântătoarele serate organizate de guvernatorul general, care o distrăgeau de la reportajele sobre pe teme financiare sau politice. Dar, în seara asta, prezența sa dezvăluia mai curând o ultimă tentativă de a ajunge la capătul unei căutări precise.

– Apropo de umiditate, observa că cineva nu pare să sufere din această cauză. Privește-l pe tipul acela fantastic, în costum alb.

Madge Rogers era și ea reporter al Agenției de presă "United News".

Ea avea privirea ațintită asupra unui mic grup de bărbați prinși într-o discuție însuflețită.

Aparent foarte calmă, perfect coafată, îmbrăcată într-o rochie roșie croșetată, Anne nu dădea nicidecum impresia că se sufocă în jilavul Hong Kong. Întoarse capul și atenția îi fu atrasă imediat de un eurasian cu o înfățișare remarcabilă.

– Ai dreptate, Madge, este foarte seducător. Dar, în acest moment, am alte preocupări.

Își lăsă privirea să rătăcească peste sala arhiplină, dar ca întotdeauna, senzualitatea gurii sale îi contrazicea aerul sever și hotărât.

– Nu cunoști într-adevăr pe nimeni care să mă prezinte lui Edward Payton?

Îi trebuia neapărat un articol despre acest bărbat, dacă nu voia să spună adio muncii sale foarte avantajoase de jurnalistă independentă.

Madge mormăi:

– Îți repet pentru a suta oară: nu. N-am această șansă. Și, dacă aș avea, aș rezerva o asemenea întrevedere pentru mine.

Anne suspină.

– Bine. Îți mulțumesc, totuși. Se îndreptă spre ieșire, indiferentă la privirile admirative care o urmăreau.

Înaltă și zveltă, Anne ar fi avut întru totul înfățișarea unui manechin, fără pieptul ei dezvoltat. Fața de porțelan atingea aproape perfecțiunea starurilor: un nas ușor coroiat, buze puțin cam cărnoase... Dar ochii ei erau extraordinari. De un cenușiu între matitatea cositorului și luciul platinei, reflectau inteligența și profunda ei sensibilitate.

– Scuzați-mă...

Se strecură printre o masă cu gustări și spatele unei doamne corpolente, încărcată de diamante, care strângea între degetele grăsulii o felie de pâine prăjită cu brânză vizibil unsuroasă.

Nimic din înfățișarea sa delicată nu trăda rigoarea intelectuală care atrăgea admirația colegilor. Patru ani îi fuseseră suficienți pentru a i se recunoaște stilul nervos, aptitudinea de a înțelege evenimentele și perspicacitatea de a le relata.

– Hunter! Pe aici!

Îl văzu pe patronul său îndepărtându-se de un mic cerc de demnitari foarte cunoscuți în Hong Kong.

Cariera lui Dick Tabor începuse în timpul războiului din Coreea. Acum, era considerat un eminent specialist în problemele Extremului Orient și editorialul său săptămânal era difuzat de trei sute de ziare din întreaga lume.

– Ce s-a întâmplat, Dick?

Îi adresă un surâs călduros acestui bărbat care își păstrase neștirbită sensibilitatea, în ciuda celor vreo treizeci de ani petrecuți în mijlocul dezastrelor și tragediilor.

– Pleci deja?

– Mă întorc la birou. Vreau să bat la mașină o primă dare se seamă asupra recepției.

– Dacă mai întârziai puțin, ai fi avut șansa de a-l întâlni în sfârșit pe Edward Payton. Țin la acest articol... Sau te trimit la Hak So Wan. Aceasta era gluma lor preferată. La Hak So Wan nu se întâmpla niciodată nimic...

Dick scoase un pachet de țigări din buzunarul vestonului său în carouri, veritabilă excentricitate în această mulțime de costume elegante.

– Serios, se spune că Payton și-ar putea face una dintre rarele sale apariții în public.

– În cazul acesta, nici chiar o haită de câini sălbatici nu mă va decide să plec.

Dick o înțelegea. Propria lui carieră nu demarase cu adevărat decât după mai multe exclusivități de acest gen.

– Ai un dosar substanțial despre el?

Anne clătină din cap.

– Da și nu.... Aș putea spune ce mănâncă la micul dejun, dar aș fi incapabilă să-l recunosc chiar dacă s-ar afla în fața mea... Nu există nicio fotografie de-a lui în tot Hong Kongul, îți dai seama...

– Ține-te după el.

El luă un pahar de pe platoul adus de chelner.

– Vei sfârși prin a găsi ceea ce cauți, sunt sigur.

Anne precizâ primele sale impresii.

– În acest caz se află incontestabil un mister. Șaptezeci la sută din pietrele prețioase de pe piața internațională trec prin mâinile lui. Cum și de ce un expert de o asemenea anvergură evită orice publicitate?

Dick ridică din umeri.

– Presupun că preferă discreția. Hotărât lucru, reprezintă un subiect de vis pentru un ziarist...

– De vis sau de coșmar?

Ea își mușcă buza inferioară.

– Secretara sa a anulat trei întâlniri în ultimul moment. E un fel de tăcere, ca și cum oamenii se tem îndată ce îmi manifest dorința de a-l întâlni. Dar voi stărui și dacă...

– Scuzați-mă.... Ați menționat numele lui Edward Payton?

O voce masculină, cu o urmă ușoară de accent britanic veni să-i întrerupă. Ea se întoarse și-l recunoscu pe eurasianul pe care Madge i-l arătase puțin mai devreme.

– Da. Îl cunoașteți?

– Este un prieten foarte apropiat. Mi-a cerut să prezint scuzele sale guvernatorului general.

Cucerită de acest frumos necunoscut cu sânge amestecat, uită puțin din decepția de a-l vedea pe Payton scăpându-i din nou. Își cufundă privirea în magnetismul senzual al ochilor lui negri, remarcă pielea mată, pomeții înalți, părul negru des și acel ușor parfum de santal care plutea în jurul său. Dacă se făcea abstracție de nasul occidental și de eleganța costumului său de mătase albă, avea totul dintr-un nobil moștenitor al unei vechi dinastii chineze.

– Pot să vă întreb de ce vă interesează domnul Payton?

Cufundată în contemplarea figurii lui, ea tresări.

– Aș vrea să-i solicit o întrevedere pentru ziarul "Puncte de vedere asupra lumii".

Anne simți un val de căldură arzându-i obrajii. Reacțiile emoționale nu erau recomandate în acest gen de activitate. Purta încă cicatricele lăsate de singura situație când amestecase totul...

O dată era de-ajuns.

– "Puncte de vedere asupra lumii?" Un nume faimos, zise el, ușor sarcastic.

Afectată, ea replică:

– Un ziar căruia anul trecut i s-au decernat două premii Pulitzer.

– Domnul Payton va fi, cu siguranță, flatat. Mai ales când o va descoperi pe ziaristă: o veritabilă femeie-lotus...

Devenea deliberat provocator. Ea își ridică bărbia, ceea ce avu drept efect faptul că-i punea în valoare grația gâtului.

– Mi-am învățat meseria în unele din cele mai fierbinți locuri ale globului. Și pot să vă asigur că, sub gloanțe, diferențele fizice contează puțin.

Era mândră de reputația sa de bravură. Se prezentă în sfârșit:

– Anne Hunter, de la Agenția "United News".

– Kai Shanpei.

Arboră un surâs ironic și ignoră mâna întinsă de ea.

– Când intenționați să-l revedeți pe domnul Payton? întrebă ea.

– Mâine, desigur. La ora micului dejun. Vom discuta despre cumpărarea unor bijuterii.... Nu voi uita să-i spun că doriți să-l vedeți.

Zâmbea încântat, privind-o. Dar ea nu se mai gândea decât la această șansă formidabilă de a-l întâlni pe Payton.

– Îmi permiteți să vă însoțesc mâine? Ne veți putea prezenta?

– Mă tem că nu.

El își temperă refuzul cu acel obicei chinezesc foarte agasant de a se ascunde în spatele unui surâs politicos, dar glacial.

– Bine. Ar fi prea mult să vă rog să-i transmiteți cartea mea de vizită?

Deschise poșeta, luptând cu emoția pe care acest bărbat i-o provoca și care-i contraria reacțiile profesionale.

– Mulțumesc.

El puse cartea de vizită în buzunar, abținându-se de la orice promisiune.

– Poate să mă găsească la biroul meu, în fiecare zi, începând cu ora opt.

Era pe punctul de a se îndepărta, convinsă că domnul Shanpei n-o va ajuta deloc, când el o surprinse cu o întrebare neașteptată.

– Ați cinat deja?

– Aperitive și șampanie.

Abia avusese timp să alerge spre casă pentru a face un duș și a se schimba înainte de a se grăbi să ajungă la recepție.

– Vreți să cinați cu mine?

Exista încă o notă provocatoare în invitația lui, formulată totuși cu o voce blândă.

Ah! Acești ochi întunecați, de nepătruns! De unde venea oare impresia că-l cunoaște pe acest bărbat?

– Ar fi o modalitate de a marca întâlnirea noastră, adăugă el cu un surâs incert.

– Regret, dar trebuie să transmit prin telex un raport la New York.

Răceala refuzului ei era contrazisă de căldura care-i învăluia corpul. Se încordă sub intensitatea privirii lui Kai Shanpei când Dick, patronul său, interveni:

– Mă ocup eu de asta, Anne. Ia-ți un răgaz și destinde-te, măcar o dată. Ai lucrat mult în aceste ultime săptămâni.

Ochii Annei trădară o anume suspiciune și evită să-l privească pe prea frumosul eurasian.... Într-adevăr, viața ei i se părea destul de monotonă. O viață de nomad, obligată să-și facă valiza la primul pocnet din degete al patronului său, ca oricare reporter. Adevărul era crud: la douăzeci și opt de ani, se simțea singură. Dar o relație durabilă ar obliga-o să-și schimbe modul de viață. Putea oare? Voia așa ceva?

Se întoarse din nou spre Kai Shanpei. Cum să rămână indiferentă în fața unei asemenea priviri care reaprindea în ea elanuri de mult stinse? Se prefăcu însă, față de ea însăși, că doar foamea o motiva.

– Atunci, da, zise ea. Aș cina cu plăcere.

Când simți căldura mâinii lui pe brațul ei, respiră profund. Nici nu se punea problema să-l lase să-i ghicească tulburarea.

– Vă place Hong Kongul? întrebă el cu o voce neutră.

Lăsau deja în urmă casa guvernatorului, frumoasa locuință colonială, iluminată din plin în seara aceea.

Ea adoptă același ton monden.

– Ceea ce am văzut până acum m-a fascinat. Din nefericire, sunt întotdeauna în plină activitate. N-am deloc timp să fac turism.

– Va trebui găsită o soluție, zise el.

Inima Annei tresări: era departe de a detesta această autoritate surâzătoare.

Făcură o parte din drum cu Mercedesul lui Kai, condus de un șofer. Când ieșiră din mașină, aerul părea încărcat de miresme extraordinare, un amestec de parfum de gardenii care venea din Grădina botanică și mirosuri puternice de ceapă și ghimbir, care urcau de la mărfurile expuse de-a lungul străzilor.

Umerii lor se atingeau uneori în timp ce mergeau spre intersecția străzilor Wyndham și Queen. Puteau să rămână tăcuți, ca cei care se cunoșteau de mult timp, iar Anne, care de data asta nu se simțea obligată să vorbească, savura spectacolul, zgomotele și parfumul unuia dintre cele mai frumoase orașe din lume.

– Nu remarcasem încă ce mult este prezentă China în mijlocul acestei enclave britanice... spuse ea. Mi-am petrecut tot timpul așteptând ultimele știri la primărie sau la filiala băncii din Șanghai. Seara îmi examinez cu atenție dosarele, particip la reuniuni sau mă pregătesc pentru activitatea de a doua zi.

Povestită în felul acesta, viața ei părea un pustiu afectiv de care devenea brusc conștientă.

– Când se lasă noaptea, descoperi tot farmecul Hong Kongului, spuse el. Și ce farmec! Al unui oraș portuar, totodată foarte frumos și foarte animat.

O prinse de cot la marginea trotuarului, așteptând să treacă o coloană de cicliști și de data aceasta ea acceptă fără reținere gestul lui protector. În seara asta, făcea o excepție: își acorda dreptul de

a fi doar o femeie care se bucura de plăcerea companiei unui bărbat seducător.

– Nu sunteți căsătorită?

Ea aștepta să traverseze strada pentru a răspunde.

– Divorțată.

– Îmi pare rău.

– Mie nu.

Își dădu seama imediat că răspunsul ei era prea brutal și se corectă:

– Ne-am întâlnit în Africa de Nord. Era prima mea călătorie în străinătate, ca reporter. El era diplomat la ambasada americană. ... Atmosfera din Casablanca mă apăsa. Sufeream și unul și celălalt de dorul țării. Căsătoria noastră s-a terminat în același timp cu contractul meu.

Anne suspină. Se simțea în mod confuz vinovată. Era prea obișnuită să reușească în ceea ce-și propunea pentru a accepta un asemenea eșec. Tulburată de această căsătorie ratată, își îndreptase toată energia spre munca sa. Viața afectivă o ascunsese în adâncul ființei ei.

– Am fi oare cu adevărat umani fără amintirile noastre amare? zise el.

– Prea umani, atunci...

– Nu încetăm să facem din nou aceleași greșeli.

Aceasta era convingerea Annei. Dar și un fel mai curând brutal de a-și interzice orice nou angajament sentimental.

Un surâs slab apăru pe buzele lui Kai.

– Putem să repetăm greșelile, aceasta nu este grav... dacă sfârșim într-o zi prin a trage învățăminte.

Ea se întrebă ce rană îl făcea să vorbească astfel. Dar tăcu și se opri să admire niște stofe somptuoase. O tânără frumoasă într-o rochie lungă despicată până la coapse îi prezentă un rulou de mătase de culoarea smaraldului. Dar Anne nu se oprise decât pentru a-și delecta privirile.

– Unde ați vrea să cinăm? întrebă Kai Shanpei.

Era întors cu spatele, atras de literele de aur ale unei firme de restaurant.

– Mandarinii spun că hrana este paradisul poporului. Aici avem o extraordinară varietate de preparate.

În lumina blândă a felinarelor colorate, ea observă umbra umerilor lui largi, șoldurile înguste, picioarele lungi...

– Alegeți dumneavoastră, murmură ea.

Simțea atât de intens dorința de a-l atinge, încât fu pe punctul să fugă. Rămase totuși nemișcată, fremătând dintr-o dată de dorințe de neînfrânt.

El se întoarse spre Anne.

– Vă propun o masă chinezească.

Ea citi în adâncul ochilor lui negri o dorință asemănătoare cu a ei. Acceptă.

Dacă decorul restaurantului era mai curând banal, numărul mare al clienților demonstra calitatea preparatelor. El îi povesti despre orașul lui natal, dar ea evita să-l privească în ochi. Se concentră asupra supei picante, a raței fierte într-un sos

dulce-acrișor, a merelor caramelizate. Totuși, nimic n-o putea face să-și uite tulburarea. Așezată între perete și Kai, se simțea prizoniera căldurii lui, ca a unui furou de mătase și amețită de vinul cel mai bun: cel al dorinței...

Inima Annei bătea de emoție când ieșiră din restaurant.

– Șoferul meu ne așteaptă, zise el.

Luminile turnurilor de sticlă strânse în jurul golfului sclipeau ca cele mai strălucitoare stele. Pe neașteptate, un tunet de petarde anunțând că începea sărbătorirea unui eveniment oarecare stârni aplauzele mulțimii care se plimba pe străzile înguste, în timp ce briza de vară juca în părul Annei, mângâindu-i fața.

Se strecură în spatele Mercedesului negru cu scaune albe. "Negrul și albul: răul și binele", se gândi ea mângâind cu vârful degetelor pielea imaculată.

O impresie de pace ușura brusc greutatea unei prea lungi solitudini. Nu, nu va alege între bine și rău. Dorința ei pentru acest bărbat o făcea să uite de orice rușine.

Când mașina ajunse în fața imobilului ei, își ținu respirația. Avea impresia că este stăpânită de o vrajă care poate nu era împărtășită.

Kai îi deschise portiera și când Mercedesul se îndepărtă, intră cu ea în hol.

Înaintea apartamentului ei, mâinile începură să-i tremure. El îi luă cheia și deschise ușa.

– După dumneavoastră, zise el, cu ochi strălucitori.

Anne nu se preocupase niciodată de a da locuințelor sale succesive o notă personală. Ea voia doar un colț strict funcțional. În această seară, își dădu seama cât de gol părea locul unde trăia. Ce dezolant! S-ar fi putut crede că era în penitență... Dar de ce se pedepsea oare?

– Am de multă vreme o sticlă de vin franțuzesc, zise ea. Puteți s-o deschideți până aduc paharele?

– Aveți o panoramă magnifică. De aici se poate vedea portul în toată splendoarea lui.

– Nu i-am acordat niciodată atenție.

Simțea un nod în gât. Trăia de atâta timp prizonieră a propriului ei univers.

Se apropie de el, arzând de dorința de a descoperi lucrurile prin ochii lui.

– Da, zise ea.

Este un spectacol minunat. S-ar putea spune că cerul se contopește cu pământul.

Pe cerul nopții, luminile feriboturilor, joncilor și vapoarelor străluceau ca o pulbere de diamante, în timp ce bulevardele și străzile se încrucișau ca într-o rețea de panglici multicolore.

Kai își trecu un braț în jurul umerilor Annei, în timp ce mâna lui liberă o căuta pe a ei. Degetele lor se împletiră; frunțile se atinseră una de alta. Păreau doi berbeci care se căutau... Apoi umbrele lor se contopiră, în timp ce duceau cu ei vinul și paharele în dormitor.

– Roșul este culoarea pasiunii, zise el cu o voce răgușită.

Degetele sale suple deschiseră fermoarul rochiei de culoarea rubinului. Apoi desfăcu cocul Annei și-și înfundă degetele în marea de păr blond.

– Este culoarea care te atrage? murmură ea.

El nu răspunse. Se dezbrăcă și el cu mișcări fluide, iar ea, goală, îl urmărea, orice urmă de pudoare părăsind-o.

– Aș vrea să știu, zise ea.

Sub privirea ochilor ca două diamante negre, dorința ei devenea urgentă.

Ochii ei cenușii cercetau în amănunt corpul lui Kai: sculptura cea mai erotică pe care și-o imaginase vreodată.

– ... Ce înțelegi prin femeie-lotus?

Nu-i spusese astfel la recepția guvernatorului?

– O adevărată femeie-lotus are talia fină ca a unui rulou de mătase....

Mâinile sale, fără s-o atingă, îi conturară aerian talia. Apoi degetele alunecară pe pântecele de culoarea fildeșului, mângâindu-l încet.... Ea simți la rându-i fiorul așteptării în contractarea mușchilor lui.

– Are, de asemenea, o piele foarte delicată, parfumată, ca un crin abia deschis.

Sărutând-o pe gât, buzele lui simțiră pulsul vinelor ei.

– Are sâni perfecți...

Luă un pahar de vin pe jumătate plin și-l făcu să alunece peste rotunjimile pieptului ei, ceea ce o făcu să geamă încet.

– Și modul cum își ține capul evocă grația unei lebede...

O luă de mână, o conduse spre pat, se opri pentru un sărut de foc, o făcu să se întindă pe pat, înainte de a se culca lângă ea.

– Există și bărbați-lotus? întrebă ea fără să obțină un răspuns.

Mâinile Annei mângâiară duritatea mușchilor lui și nu-i lipsi îndrăzneala de a-i explora corpul, într-un adevărat ritual al descoperirii.

Acest bărbat era focul capabil s-o facă să ardă, opiul căruia îi va putea fi sclavă, tortura care va lăsa urme de neșters. Pericol!... Și el o antrena într-un vârtej de sărutări și mângâieri divine care-i duseră așteptarea la exasperare. Îl strânse în brațe gata să-l sufoce. Corpurile lor își găsiră același ritm și Anne simți că trece puntea care duce în grădina desfătărilor, unde prezentul se confundă cu eternitatea. Strigă când cunoscu o plăcere pe care n-o bănuise niciodată.

Potoliți și istoviți, savurară unul în brațele celuilalt o tihnă senină.

– Sunt fericit că te-am cunoscut, Anne Hunter.

Ea îi auzi murmurul în aurul părului ei.

– Și eu la fel, Kai Shanpei.

Zâmbi fericită și, cu vârful unghiilor, desenă pe pieptul lui un tatuaj fără durere.

Rămaseră mult timp înlănțuiți și, din mângâiere în mângâiere, din sărut în sărut, văzură apărând primele licăriri ale zorilor pe dealurile Kowloonului, de cealaltă parte a golfului.

Când el se ridică să se îmbrace, ea închise ochii, pentru a nu destrăma farmecul nopții.

Complice, se aplecă spre ea, fără a rosti un cuvânt.

Anne adormi, cu fața înfundată în perna care păstra parfumul lui Kai.

Visurile reflectară pacea corpului ei.

Capitolul 2

Soneria telefonului răsună violent în visurile Annei. Anunțase deja la birou că va întârzia astăzi, apoi se întorsese în grabă să se culce. Așa ceva nu i se întâmplase niciodată, dar după evenimentele din noaptea trecută, avea nevoie să se odihnească și să reflecteze.

Somnoroasă încă, găsi cu greu aparatul.

– Alo?

– Aș putea vorbi cu Anne Hunter?

Vocea feminină avea un evident accent britanic.

– Eu sunt.

– Sunt domnișoara Dawes, secretara lui Edward Payton. Domnul Payton vă face cunoscut că v-ar putea primi astăzi, la ora două.

Anne sări imediat în picioare.

– Ora două? Da. Este perfect. Mulțumesc.

Închise telefonul, bombănind. Acest scump domn Payton nu putea nimeri mai rău. În plus, altceva o tracasa: ce-i propusese Kai Shanpei la micul dejun? Aruncă o privire spre ceasul deșteptător și tresări. Era aproape amiază. În sfârșit, nu va întârzia să afle dacă reputația ei se fărâmițase așa cum se întâmplase cu cornurile...

Două ore mai târziu, Anne se privi o ultimă dată în oglindă. Un duș, un suc de fructe și o cafea o readuseseră foarte bine în formă. Un machiaj discret, un coc mai relaxat și o nouă rochie de tricot italian reușeau să-i dea încredere. Sper să meritați toată această punere în scenă, domnule Edward Payton...

Chemă un taxi și reuși în sfârșit să se destindă în timp ce mașina se strecura prin aglomerația din Hong Kong. La ora două fix, intra în ascensorul Centrului Connaught, un imens turn de cincizeci de etaje.

Secretara arata ca și vocea sa. Părul grizonant, un mic coc pe ceafă, înfățișare rigidă, o invită pe Anne să intre în biroul lui Payton, informând-o că acesta nu va întârzia să vină.

Decorul era sublim. Era limpede că banii nu-i lipsiseră. Două canapele albe, luxoase, erau plasate lângă ferestrele panoramice scăldate în soare. Între ele, o masă pe care se aflau un joc de șah cu piese sculptate în fildeș. Tapiserii vechi înveseleau pereții. Biroul, foarte elegant, din lemn de tec, era așezat într-un colț din care se vedea panorama portuară. Anne fu surprinsă de prezența unei carapace de broască țestoasă lângă un calculator.

Atrasă de cântecul păsărilor, ieși pe balcon.

O colivie din răchită, frumos împletită, adăpostea un cuplu de sticleți. Contemplă panorama superbă și răscolea deja prin poșetă după aparatul de fotografiat când auzi închizându-se ușa biroului.

– Bună ziua, Anne. Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți.

Această voce! Anne se răsuci pe călcâie, simțind un nod în stomac. Uluită, se schimbă la față când întâlni ochii negri ai lui Kai Shanpei.

– Presupun că găsești această situație foarte nostimă, zise ea.

Vocea îi tremura de indignare.

– Nicidecum! Nu țineam neapărat să te pun în încurcătură. De aceea am ales să te întâlnesc aici, la adăpost de privirile altora.

– Câtă delicatețe!

Într-un gest de sfidare, își ridică bărbia. Dar ar fi preferat să dispară. Ah! Dacă podeaua s-ar deschide sub picioarele ei...

– Aseară, m-am prezentat folosind varianta chineză a numelui meu.

Este un obicei pe care l-am deprins pentru a mă feri de exagerata indiscreție a unora dintre colegii tăi.

– Și totuși, știai că voiam să te întâlnesc, Edward Payton! De ce mi-ai ascuns adevărul?

Părea compătimitor, dar nu intenționa să se scuze.

– Am avut cu adevărat de gând să-ți dezvălui identitatea mea. Contam s-o fac în timpul cinei... Din nefericire, sau din fericire, ocazia nu s-a prezentat.

Se lăsase amăgită cu o ușurință pe care și-o reproșa deja.

– Te rog, Anne, ia loc. Aș vrea să mă asculți.

Ea înaintă, cu capul sus, dar chinuită de un alt foc decât cel al mâniei. În ciuda dorinței furioase de a părăsi imediat acest birou, se așeză pe una dintre cele două canapele albe. Domnișoara Dawes apăru brusc, fără să fi fost chemată de Kai Shanpei. Aducea un platou lăcuit, pe care se afla un ceainic de porțelan fin și două cești mici. El așteptă ca ea să iasă pentru a turna ceaiul și a relua conversația.

– Am apreciat din plin seara noastră. N-am trăit ceva atât de agreabil de mult timp. Te rog să mă crezi când îți spun că n-aveam intenția să te induc în eroare.

– Atunci, care au fost exact intențiile tale, domnule Edward Payton?

El își păstră calmul.

– Știi foarte bine că nu caut publicitate. Am motive serioase să procedez astfel. Fără a da nume, îți voi spune că unii ziariști au mers uneori prea departe și într-un mod crud. Din acest motiv, am avut de suferit. Familia mea de asemenea.

Stând dreaptă și țeapănă pe marginea canapelei, ea replică:

– Și ai hotărât să te răzbuni pe mine?

Dar acuzația lui violentă nu-i putea șterge nicidecum amărăciunea. Insistă:

– Poți fi mândru, ai reușit!

El își lăsă privirea să rătăcească peste fața ei răvășită.

– Te înșeli.

Ea își întoarse privirile spre marele acvariu încastrat în perete, în care înota un pește multicolor... Era frământată de emoții

contradictorii. Derutată, jignită, neliniștită, simțea că se sufocă. Înghiți cu greu nodul din gât, pentru a slăbi menghina care simțea că o înăbușe.

– Vreau să-ți spun ceea ce probabil ai auzit de sute de ori: ești o femeie excepțională.

Își alegea cuvintele fără grabă.

– Pasiunile fără viitor sunt o pierdere de timp și energie. Numai inteligența și căldura umană mă atrag. Te-am remarcat deoarece din gesturile și din vocea ta emană o vibrație cu totul deosebită. Ca un mesaj secret, care-mi dezvăluia calitatea ta.

– Un motiv în plus pentru a nu-ți ascunde adevărata identitate, zise ea, cu un ușor tremur al buzei inferioare.

– Dacă m-ai fi cunoscut imediat sub numele de Edward Payton, n-am fi avut niciodată decât o relație de afaceri. Și... eu voiam altceva pentru noi.... Cu buzele tremurând, pe punctul de a ameți, își înăbuși cu greu surprinderea.

– Kai.... vreau să spun Edward...

– Lasă-mă să termin.

Ea clătină din cap și se așează în sfârșit confortabil pe canapea. Un al șaselea simț o avertiza că acest bărbat remarcabil nu făcea deseori confidențe. Și ea voia, nu, trebuia să afle mai multe despre el.

– Când ai solicitat o întrevedere, am cerut o anchetă aprofundată asupra trecutului tău profesional... Ai fost de o onestitate rară și sunt onorat de a fi fost ales de o persoană atât de integră.

Anne nu-și credea urechilor.

El se aplecă spre ea, cu privirea strălucind de o sinceră admirație.

– Ești cea mai conștiincioasă și cea mai obiectivă dintre toți ziariștii.

Ea rămase fără glas, bucuria accelerându-i ritmul bătăilor inimii.

– Încă ceva, zise el cu o voce înăbușită... Țin să te revăd în particular.

Între îndoială și dorință, privirea Annei se întunecă de incertitudine. Totuși, prenumele acestui bărbat hotărât lucru derutant, îi veni firesc pe buzele tremurânde.

– Kai... Pot să-ți spun astfel? Mă flatezi. Pot să te asigur că articolul meu nu te va decepționa. Dar, fără să regret ce s-a petrecut între noi, trebuie să-ți spun ceva. În plan afectiv, sunt la fel de exigentă. Ori, tu ești căsătorit.... O știu.

– Acesta nu este un secret pentru nimeni.

– N-o să-mi propui totuși să...

Ea scutură încet din cap și vocea ei nu mai era decât un murmur.

– Noaptea trecută, nu-mi dau foarte bine seama ce mi s-a întâmplat. M-am simțit foarte singură. Și.... încă o dată, nu regret nimic, dar n-am distrus niciodată o căsnicie. Nu vom putea reîncepe.

– Nu există o căsnicie de distrus.

Vocea lui răsună ca un tunet îndepărtat.

– Barbara, soția mea, este foarte bolnavă de mai mulți ani. Puțin oameni o știu.... Eram deja pe punctul de a divorța, când alcoolismul a sfârșit prin a o arunca într-o psihoză incurabilă.

– Îmi pare rău.

Anne se simțea profund bulversată și fu incapabilă de a găsi cuvintele potrivite.... Oricum, Kai nu voia mila ei. Avea prea multă mândrie. Kai este un bărbat, își zise ea, care nu obișnuiește să se dea bătut.

– Este la spital?

– Nu. Barbara trăiește în casa noastră de la țară, în nordul Kowloonului, înconjurată de infirmiere și de servitori.

Privirea Annei alunecă spre acvariu, unde aerul care intra producea o mică învolburare. Credea întru totul în sinceritatea lui Kai. Dar atâtea revelații în același timp... Mult, era prea mult.... Bău câteva înghițituri de ceai. Ce-ar trebui, oare, să răspundă?

– Înțelegi că aceste confidențe nu interesează pe nimeni, preciză el.

– Ai cuvântul meu.

– În ce ne privește, Anne, nu te oblig la nimic.

Ochii săi negri străluceau de acea pasiune reținută care dădea felului său de a înțelege dragostea un farmec cu totul deosebit.

– Dacă relația noastră te-ar pune într-o situație neplăcută, aș fi la fel de jenat.... Voi aștepta hotărârea ta. Meriți să știu să aștept.

În mod ciudat, îi venea să râdă și să plângă în același timp. Fusese de-ajuns o noapte în brațele acestui bărbat pentru a trece pe planul secund ambițiile ei profesionale.

– O să-mi dai material pentru cel mai bun articol al meu, zise ea cu o voce emoționată.

Se ridicară în același timp.

– Domnișoara Dawes îți va fixa o întâlnire pentru săptămâna viitoare. Vom putea astfel începe plicticoasa treabă de a-l diseca pe Edward Payton.

El îi zâmbi în timp ce o conducea spre lift. Mâna lui ținea brațul Annei cu căldură și fermitate.

– Vrei să iei micul dejun cu mine, duminică? Știu că ești intrigată de inima Chinei care bate în Hong Kong. O vom putea descoperi împreună.

– Mi-ar face mare plăcere, zise ea.

– Voi trece să te iau la ora nouă.

O privea stăruitor, ca și cum se temea că nu va mai vedea niciodată modul suveran în care-și înălța capul sau conturul senzual al buzelor ei.

Când ascensorul se deschise, Anne se repezi înăuntru. Se întoarse și-l văzu pe Kai dispărând în spatele ușilor care se închideau. Vru să-și uite tulburarea și să se gândească doar la satisfacția de a fi pe punctul să scrie articolul vieții ei.

Taxiul claxona în ambuteiaj în timp ce Anne se simțea ametită în încercarea ei de a înțelege semnificația exactă a ultimelor douăzeci și patru de ore...

Nu venise ea în întâmpinarea complicațiilor sentimentale din care va ieși, încă o dată, profund rănită? Trebuia oare să renunțe la scuturarea jugului muncii ei de sclavă? Oricum, un lucru

rămânea câștigat: nu era pe punctul să renunțe la jurământul făcut după divorțul său, de a nu se mai dedica niciodată trup și suflet unui bărbat.

Dădu buzna în biroul șefului ei. Cu un aer mai nepăsător ca oricând, Dick Tabor aruncă o privire ceasului său.

– Este aproape ora cinci, Hunter! Recepțiile nocturne te epuizează, la vârsta ta?

Prea agitată ca să-și acorde timp să se explice, flutura prin fața ochilor lui Dick o carte de vizită.

– Privește, dragul meu!

– Edward Payton, președinte și director administrativ al întreprinderilor Victoria...

El fluieră, admirativ.

– Atenție! Îi știu pe unii care vor fi bolnavi de gelozie.

Ea ridică din umeri, se aplecă deasupra biroului și anunță cu un surâs:

– Iau cu mine dosarele și studiez cu sârguință subiectul în acest sfârșit de săptămână.

– Dă-i drumul. Ah! Altceva, totuși...

Deschise un sertar și scoase un dosar plin de documente.

– Iată ce căutai despre problema refugiaților. Le vei vedea luni.

Anne făcu un semn mașinal din cap. I se ceruse un raport despre cele două sute de mii de refugiați care părăseau în fiecare an China populară și care erau înghesuiți în barăci sordide. În cursul cercetărilor ei, Anne descoperise că familii întregi erau

reduse la mizerie, în timp ce erau exploatate de dimineață până seara în uzinele din Hong Kong.

– Pe luni, zise ea.

Se duse în biroul ei pentru a-și lua dosarele.

Sâmbătă dimineața dădu câteva telefoane și petrecu o bună parte din timp supraveghind-o pe tânăra fată care venise să-i facă menajul. Dar o obseda o imagine: o figură de sfinx pe care o animau senzualitatea gurii, strălucirea ochilor negri.... Un fior de dorință o străbătea îndată ce-și amintea mâinile lui pe corpul ei.

Luă un prânz ușor: crab rece și o salată de brocoli. Apoi se instală într-un șezlong, înconjurată de dosarele cu datele despre Edward Payton. Sublinie paragrafele în care se vorbea despre soția sa. Fotografiile relevau o roșcată încântătoare, dar ai cărei ochi negri exprimau o stranie nostalgie.

Sărmana... Emoționată, Anne se întreba ce durere teribilă o putuse împinge pe această femeie spre mirajele sumbre ale alcoolismului. Apoi simți un profund respect pentru Kai, care nu-și abandonase niciodată soția, în ciuda unei situații atât de penibile.

La sfârșitul după-amiezii cercetase toate documentele și schițase liniile importante ale articolului. Făcu o baie foarte caldă, parfumată cu iasomie, rontăi o felie de pâine prăjită și bău o ultimă ceașcă de ceai înainte de a merge la culcare.

Somnul întârzia să vină. Prin fereastră, vedea stelele strălucind în noaptea caldă și, brusc, dorința puse stăpânire pe ea. Se întoarse spre partea de pat unde se odihnise Kai. Cât de gol părea

dintr-o dată... Închise ochii la amintirea corpului său, la ecoul plăcerii absolute pe care i-o dăduse. Când adormi, surâdea....

***

– Frumoasă vreme, nu-i așa? Nu puteam face o alegere mai bună pentru a descoperi Hong Kongul.

Kai era îmbrăcat în pantaloni negri strâmți și un tricou alb care scotea în relief lărgimea umerilor. Anne strecură o privire spre el în timp ce întorcea cheia de contact. Întâlnise eurasieni de când sosise, dar niciunul nu avea perfecțiunea lui Kai.

Când Mercedesul trebui să încetinească în dreptul Bulevardului Reginei, el îi surprinse surâsul.

– Mă vei considera indiscret dacă te întreb ce te amuză?

Ea izbucni în râs.

– Știi, râd de mine însămi... Înainte de a te întâlni, îmi imaginam un bătrân bărbos, vanitos, cu ochii ca doi nasturi de ghete și cu un nas butucănos.... În plus, te credeam atins de o gută incurabilă.

O asemenea descriere îl făcu să surâdă.

Ea adăugă:

– Nu corespunzi nicidecum acestui coșmar...

Simțea o adevărată admirație pentru abilitatea lui Kai de a zădărnici curiozitatea ziariștilor.

– Am descoperit că nu există absolut nicio fotografie de-a ta. Și nici ascendența chineză, nici vârsta nu sunt menționate în articolele pe care le-am putut citi.

Îl văzu că se încruntă.

– Există pentru asta un motiv excelent, zise el. Îmi cer imperios dreptul de a vedea orice articol înainte de a fi publicat. Și nu permit nimănui să dezvăluie faptul că sunt eurasian.

– Dar aceasta este cenzură!

– Nu. O simplă precauție. Vreau să fiu sigur de corectitudinea informației. Când colegii tăi americani protestează împotriva deciziei mele, refuz pur și simplu să-i primesc.

– Și interdicția de a vorbi despre originile tale? Oare ți-e rușine că ești eurasian?

– Nu. Din întâlnirea a două civilizații, mi s-a transmis ce este mai bun în fiecare dintre ele. Dar am văzut viața particulară a părinților mei invadată fără rușine timp de prea mulți ani. Nu vreau ca asta să mi se întâmple și mie.

Anne sesiză, când vorbea despre trecut, cum figura i se întunecă. Era o dovadă că unele răni nu se vindecă niciodată...

El continuă:

– Tatăl meu era ofițer în armata britanică și mama aparținea nobilimii chineze. Căsătoria lor a fost o breșă în bariera socială de netrecut. Mai cu seamă că aceasta se petrecea în timpul celui de-al doilea război mondial. Față de familia sa, mama și-a pierdut demnitatea, iar tata a fost dezmoștenit de ai săi.

– Ce dramă! zise ea.

– Să nu exagerăm. N-a fost o tragedie corneliană... Dragostea lor a fost destul de puternică pentru a rezista răutăților. Numai că au trăit puțin mai deoparte... Dar fericiți.

Indiscutabil, personalitatea lui Kai prezenta tot atâtea fațete ca un caleidoscop multicolor. Și Anne dorea foarte mult să nu lase niciuna din ele în umbră... Dar o lungă tăcere se instală între ei. Kai considera probabil că vorbise deja prea mult.

– Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

– Am intenția să-ți arăt câteva lucruri.

Tonul său liniștit, zâmbetul larg regăsit, dovedeau că rolul de ghid era departe de a-i displace.

– Vom începe cu Grădina botanică. La această oră, vei putea să descoperi Tai Chi Chuan.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

– Tai Chi seamănă cu o repetiție de balet. Cei care îl practică perpetuează de fapt o veche tradiție de patru sute de ani. Călugării taoiști l-au inventat pentru destindere după o lungă ședință de meditație.

Kai opri mașina pe o stradă șerpuită, mărginită de eucalipți înalți. Mână în mână, se angajară pe o potecă umbrită, una din numeroasele căi de acces spre hectare întregi protejate de terase și de grădini. Anne era încântată de abundența pomilor fructiferi: arbori de papaia și de goiava, mandarini, caiși japonezi. Kai cunoștea numele fiecărei specii.

Grădinile erau o sărbătoare de culori unde dominau hibiscușii roșii sau roz și plante agățătoare cu flori mov, stacojii, portocalii.

Ceața matinală se ridicase, iar florile și arbuștii emanau atâta parfum, încât Anne se oprea mereu pentru a inspira adânc aerul încărcat de miresme.

Într-o poieniță zări vreo douăzeci de bărbați care păreau să mimeze o luptă de box.

– Acestea sunt exercițiile despre care îmi vorbeai?

– Da. Tai Chi include patruzeci de mișcări care corespund fiecare antrenării unei părți a corpului.

– Numai bărbații practică Tai Chi? întrebă ea ca și cum lansa o provocare.

– Nu. Dar femeile sunt mai discrete. Ele preferă să exerseze așa ceva în spatele gardului viu.

– Fascinant! Odinioară, am practicat și eu yoga. Mi-ar plăcea mult să reiau, dar nu dispun de timp liber.

– Yoga este excelent pentru suflet. Tai Chi de asemenea. Aș putea să te inițiez, dacă dorești.

– De ce nu? Mi-ar plăcea să am grația și seninătatea acestor bărbați.

– Până atunci, să mergem să ne destindem în Grădina zoologică.

Încântată să împărtășească împreună acest univers, îl urmă cu un pas ușor.

De-a lungul aleilor șerpuite, păsări multicolore ciripeau. În cuști se adăposteau animale de toate felurile. Maimuțele, apoi focile, le oferiră un festival de ghidușii...

– Câte lucruri interesante sunt de văzut! zise ea.

– Ne aflăm doar la început...

Se întoarse spre ea. Anne simți din nou intensitatea privirii lui, gata să-i pătrundă gândurile. Sângele îi alerga mai repede în vene. Atunci, își oferi fața brizei iodate venind dinspre mare.

– Ți-e foame?

– Sunt lihnită.

La hotelul aflat în apropiere, sala de mese avea un farmec tipic englezesc. Kai comandă un bogat mic dejun care, pentru a fi perfect britanic, includea un bol cu marmeladă de portocale.

Cu siguranță, își zise ea, acest bărbat este surprinzător... După ce-și petrecuse dimineața făcând-o să descopere lumea chineză, avea, în această sală de mese, dezinvoltura unui gentilom englez în clubul său particular. La el, pasiunea dădea savoare realismului. O mare sensibilitate îi tempera severitatea. Un bărbat de fier și de catifea... Și când se gândea că va fi probabil obligată să-și facă valizele înainte de a-l fi putut cunoaște cu adevărat...

În timp ce se urca lângă el în mașină, ea exclamă copilărește:

– Am mâncat prea mult. Nu mai pot. Din fericire, am ales veșminte largi în dimineața asta.

Era într-o ținută degajată: pantaloni din pânză albă și o bluză bleumarin.

– Ar fi trebuit să-mi pun o rochie mai elegantă. Nu știam că este atâta rafinament aici, duminica.

– Ești foarte frumoasă, cu sau fără veșminte.

Ea își ținu respirația. Se opriră, față în față.

– Îmi place când porți părul pe umeri.

Vocea sa, ușor voalată, o făcu să vibreze. Degetele lui Kai se strecurară în cascada de aur. Ea își simți genunchii tremurând.

Striațiile de purpură despicau orizontul albastru, când Mercedesul opri în fața imobilului Annei, în ciuda semnului care interzicea staționarea.

– Data viitoare, zise el, vom vizita Kowloonul.

– Oh, da, vei putea să-mi arăți satul de barăci al refugiaților. Mă ocup și de această problemă și am nevoie de informații.

– Refugiații? Sunt departe de tranzacțiile mele cu diamante.

Pe sub lungile lui gene negre, pe jumătate coborâte, îi adresă o privire scrutătoare.

– Meseria îmi cere să abordez aspecte extrem de diverse...

– Ce mai vrei să afli?

– Vreau să scot la iveală toate aspectele sub care sunt exploatați acești oameni naivi și săraci.

El păru contrariat.

– Este un subiect arzător. De ce să răstorni munții? O să te lovești de persoane foarte puternice. Este foarte riscant să te apropii de asemenea oameni când își simt amenințate interesele.

– Adevărat? S-ar putea să întâmpin mai multe dificultăți decât cu tine?

Râsul ei risipi toată tensiunea. El o conduse până la intrarea în casă, adăpostită de o arcadă.

– Acum te las, Anne.

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul, iar privirea întârzia asupra gurii ei.

– Somn ușor, floarea mea de lotus.

Cuvinte la fel de încântătoare ca parfumul lui de mosc...

Trebuia oare să se simtă respinsă, sau să fie ușurată că beneficiază de o pauză? Respinsă? Nu. Ar fi vrut, probabil, să rămână cu ea. Încercă să nu se mai gândească la ceea ce-i lipsea: magia diabolică a mângâierilor lui.

În hol, așteptă să vadă dispărând luminile din spatele Mercedesului înainte de a lua ascensorul. Ajunse înaintea ușii cu inima ușoară: Kai Shanpei.... Edward Payton... În sfârșit, oricine ești cu adevărat, îmi placi mult.

Capitolul 3

– Știi că, în treisprezece țări, bârfa este ilegală?

Obișnuită cu ocazionalul lor schimb de informații confidențiale și de bârfe, Madge Rogers se așează greoi pe un colț al biroului Annei.

Cu un aer ursuz, Anne își ridică ochii de pe un vraf de documente. Un zâmbet slab apăru pe buzele ei.

Madge o privi cu un aer dezaprobator.

– Unde a dispărut entuziasmul tău? Când te ocupi de două dintre subiectele cele mai interesante din Hong Kong, nu faci figura asta. Mi se pare că ar trebui să plutești ca un zmeu la sărbătoarea Dragonului.

Anne respiră adânc, fără a reuși să se relaxeze. Își pierduse energia obișnuită. Dar cum să explice această bruscă oboseală fără să dezvăluie încurcătura sentimentală care o chinuia?

– Mă simt obosită, zise ea.

Era însă o scuză slabă. Regreta că nu-și putea descărca inima. Madge nu-i era atât de apropiată.

– Te lupți împotriva acestui Payton, presupun...

Aplecată asupra primei pagini din "China Post", Madge n-o văzu tresărind. Era foarte aproape de adevăr, dar departe de a-și da seama.

– Se pare că este cu adevărat nesuferit în raporturile cu presa.

– Este greu de abordat...

Anne își reprimă un zâmbet: dacă Madge ar ști adevărul!

– Vei găsi tu punctul slab. Nu rămâi niciodată mult timp blocată, nu?

Se ridică și se duse la biroul ei, deoarece suna telefonul.

– Apropo, adăugă ea, îmi place noua ta coafură. Cocul tău era elegant, dar prea sever.

Spontan, Anne atinse cu vârful degetelor șuvițele blonde revărsate peste umeri. Nu-și mai schimase coafura după plimbarea cu Kai.

Anne își răsfoi agenda în care majoritatea paginilor erau albe. După două întrevederi în biroul lui Kai, nu avea încă material suficient pentru un articol solid. El fusese cooperant, peste așteptările ei... Nu, problema nu era aceasta. Realul obstacol provenea dintr-un fenomen curios: îndată ce începea să vorbească, ea înceta să gândească, fermecată de modulațiile vocii lui calde. Și, când își sublinia cuvintele cu un gest al mâinii, nu se gândea decât la mângâierile lui.

Sunt nebună, bombăni ea. Absolut, complet nebună!

– A, B, C, D...

Peste umărul Annei, Dick Tabor citi ce începuse să dactilografieze.

– Uimitor început, Hunter!

– Nu mai poți fi liniștit, aici? Nu fac decât să mă încing, zise ea caustic.

Văzu zâmbetul lui Dick ștergându-se.

– Îmi pare rău...

O bătu amical pe umăr.

– Toți avem zilele noastre proaste. Dar nu-mi place să exercit presiuni asupra ta. Dacă sunt prea multe problme cu acest articol despre Payton, n-avem decât să renunțăm.

– Nu sunt sub presiune, răspunse repede. Mulțumesc, totuși.

– Bine! Bine!

El făcu un mic gest de apărare.

– Ascultă sfaturile unui veteran care s-a ales cu ulcer la stomac... Acest articol nu va fi obligatoriu un mare succes. Atunci, de ce să risipești atâta energie? Deschide alte dosare. Biroul tău are destule.

Ea fu gata să protesteze.... Nu putea oare sesiza ce femeie solitară și descumpănită se ascundea în spatele măștii perfecțiunii profesionale?

– Pe deasupra, continuă el cu o voce fermă, New York-ul se impacientează când află de povestea refugiaților. Ei cer o serie de articole și tu n-ai scris un singur cuvânt.

Se aplecă spre ea peste birou.

– Nu-i mai pot lăsa să aștepte. Treci imediat la treabă sau am s-o las baltă. Dar vei fi prima care să regreți. Este vorba de pâinea ta, în cazul că ai uitat.

– Nu uit nimic.

Cu pumnii strânși, își zise că era prima care-și detesta atitudinea.

– Nu-ți face griji. O să mă apuc de treabă.

O săptămână întreagă o dedică primelor articole dintr-o serie care promitea, după părerea lui Dick, să fie remarcabile. Stimulată de compliment, găsi timp să facă o primă triere a informațiilor despre Edward Payton.

Lăsând inima deoparte, ca pe un lux inutil, își regăsi încrederea în ea însăși.

Această muncă îndârjită avu drept rezultat o impresie de triumf foarte palpitant când expedie, în sfârșit, rezultatul dactilografiat. Telefonul nu întârzie să sune fără oprire. Redactorul-șef din New York al agenției îi adresa felicitări. "Puncte de vedere asupra lumii" sugera câteva corecturi la articolul despre Payton. Primi trei cereri suplimentare pentru seria privind refugiații.

Dar noaptea, înainte de a adormi, nu avea decât amintirile care să-i țină companie.... Atunci, o impresie de vid revenea, în timp ce nu vedea decât ochii negri ai lui Kai.... Ziua, totul îi amintea de acest bărbat: frumusețea și parfumul florilor, un cuplu mergând mână în mână, strălucirea apusurilor de soare sau primele licăriri ale zorilor.

Lucra când sună telefonul. Fără să-și ridice privirea din dosare, întinse mâna spre receptor.

– Bună ziua, Anne.

Inima ei tresări.

– Kai!

– Îmi pare rău că n-am sunat mai curând. A trebuit să fac o călătorie neprevăzută la Tokyo. Nu m-am întors decât noaptea trecută.

– Înțeleg. Și eu am fost foarte ocupată.

Cu ochii închiși, revedea fiecare detaliu al feței și corpului său.

– Vei fi foarte curând în "Puncte de vedere asupra lumii".

– Felicitări!

După tonul vocii lui, ar fi jurat că zâmbea.

– Am o conferință peste câteva momente, zise el, dar țineam să te invit la casa mea de pe muntele Victoria. Aș putea veni să te iau pe la ora zece?

Hotărât lucru, avea o voce catifelată.... Bucuria strălucea în privirea Annei.

– Sunt încântată. De acord.

În cele două zile următoare, întâmpină dificultăți de concentrare: Kai era prezent în toate gândurile ei.

Când se trezi sâmbătă dimineață, cerul însorit promitea o zi minunată. Își puse rochia de mătase albă presărată cu flori roșii pe care o cumpărase în ajun dintr-o toană... Lui îi plăcea oare acest veșmânt care i se mula pe corp ca o a doua piele? Corsajul, reținut de bretele fine de umerii albi ca laptele, îi dezvăluia

începutul sânilor. Nu purtase niciodată o rochie atât de îndrăzneață, dar se simțea în largul ei. Își examină îndelung imaginea în oglindă. Părul lăsat liber îi atingea ușor tâmplele și obrajii înainte de a cădea în cascadă pe spatele gol. Lui îi va plăcea această înfățișare mai dulce, mai feminină. Era sigură.

– Ești fermecătoare!

Câteva cuvinte, o privire mângâietoare: toate eforturile Annei se vedeau recompensate.

Mercedesul era decapotabil și Anne savură adierea parfumată a vântului în timp ce mașina aluneca spre pantele înverzite ale muntelui Victoria.

Când ajunseră la poalele muntelui, Kai încetini. Anne își ridică privirea spre culme. Pereții de granit nu aduceau, incontestabil, o notă apăsătoare în acest cadru verde și liniștit care domina portul.

– Ai trăit întotdeauna pe înălțimile Hong Kong-ului?

– M-am născut aici. Părinților mei le plăcea răcoarea muntelui.

Anne arătă un mic dâmb cenușiu pe colinele verzi.

– Ce este acela? S-ar spune că o turturică încearcă să escaladeze muntele.

– Nu este decât o simplă ridicătură pe care însă chinezii o privesc într-adevăr ca pe o turturică. Legenda spune că Hong Kong-ul va dispărea în mare, în ziua când aceasta va ajunge în vârf.

Depășiră câteva locuințe elegante înainte de a coti pe o alee umbrită de bananieri, la capătul căreia Anne descoperi o casă impresionantă în stil chinezesc.

Coloane zvelte susțineau un acoperiș din țigle lucioase cu marginile ridicate. Dincolo de casa luminată de soarele care se strecura printre copaci, văzu arcul unei punți care ducea la un mic pavilion cu aspect de pagodă. Un zid înalt roșu proteja această oază de liniște, această locuință cu înfățișare aproape monahală.

– Ce încântătoare.... murmură ea.

Ușa masivă, sculptată în întregime, se deschidea spre umbra răcoroasă a unui vestibul. La dreapta, Anne văzu un salon spațios, unde se afla un pian cu coadă. O partitură era deschisă pe pupitru. Parchetul reflecta ca o oglindă, razele soarelui care se strecura printre ferigi imense, dispuse ici și colo, în jardiniere îmbrăcate în lemn de abanos.

– Magnific! Cânți la pian?

O mică licărire se aprinse în ochii negri ai lui Kai și un surâs ușor apăru pe buzele sale.

– E un mod de a mă destinde. Dar nu este tot ceea ce prefer... Am o slăbiciune pentru Chopin. Pot cânta ore întregi. Mă face să pierd noțiunea timpului.

Acest bărbat nu va înceta așadar niciodată s-o surprindă? Se pregătea să-i vorbească despre această serie de pendule așezate într-o vitrină, când remarcă prezența unui chinez la intrarea în salon. Apărut ca o umbră, părea să plutească într-un costum din pânză gri și se exprima acum într-o chineză rapidă.

Kai folosi aceeași limbă pentru a-i răspunde, apoi reveni la engleză:

– Anne, iată-l pe Chen, servitorul meu... Invitata mea, domnișoara Hunter. Chen se înclină în fața ei, apoi se îndepărtă cu mersul lui neauzit.

– Scuză-mă că am vorbit în chineză, dar Chen nu știe două limbi, deși înțelege câteva cuvinte englezești. Bunul mers al casei cade în întregime asupra lui. Și am foarte puține ordine de dat. Știe bine ce are de făcut. După o rapidă vizită a casei, ieșiră pe terasa care dădea spre grădină. Priveliștea era splendidă. În port, la poalele muntelui, se zăreau pânzele sampanelor și rotocoalele de fum ale vapoarelor cu aburi.

– Cât de liniștit pare totul, zise ea.

Kai o ținea de talie și ea își odihnea capul pe umărul lui. Singurătatea dispăruse. I-ar fi plăcut ca un asemenea moment să nu se sfârșească niciodată...

El aruncă o privire gravă asupra profilului Annei și mărturisi:

– Acest loc întrunește toate visurile mele. Este casa mea, aici sunt rădăcinile mele și, când sunt departe, mă revăd adeseori, în picioare pe această terasă, și-mi spun că este de-ajuns să revin aici pentru a regăsi acest peisaj de frumusețe și de tihnă.

Rămaseră un timp tăcuți, în aceeași comuniune cu natura. Apoi, privirea Annei fu atrasă din nou de pavilionul pe care-l zărise coborând din mașină.

– Aș vrea să merg acolo, zise ea.

Mica punte trecea peste un lac, unde Anne putu admira un enorm pește roșu care înota printre somptuoasele flori de lotus în mijlocul unor frunze late de culoarea smaraldului.

În interiorul pavilionului, scaune din bambus înconjurau o masă sculptată pe care erau așezate două cești minuscule și un mic urcior cu alcool de orez, un platou cu fursecuri cu migdale și fructe zaharisite. Într-o vază din opal cu gâtul lung, flori de cireș parfumau aerul.

– Speram că vei fi atrasă de acest loc. Îi cerusem așadar lui Chen să ne pregătească ceva.

Kai umplu cestile cu alcool de orez.

– Vrei să mi te alături?

Îi oferi o cescuță.

– Gan Bei! zise ea.

El se amuză de felul în care rostise ea "până la fund" în chineză... Ciocniră cestile și băură, ochi în ochi, înainte ca el să revină la o altă problemă.

– Vorbește-mi despre proiectele tale, acum că ai terminat articolul despre Edward Payton.

– Lucrez la problema refugiaților. Aș vrea să vizitez unul din satele lor.

Îl văzu întunecându-se.

– Te prevenisem. N-am fost destul de clar?

– Nu știi că pericolul face parte din viața unui reporter?

– Renunță la aceste articole, Anne.

– Oh, nu! Nu strica această zi cu o asemenea discuție, Kai.... Ca și pentru tine, munca îmi este indispensabilă. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea.

Ea îi susținu privirea într-o tăcere scurtă, dar încordată.

Apoi, dintr-o dată absent, el reveni la alcool.

– Cum îți petreci timpul liber? întrebă ea în cele din urmă. Mi-ai vorbit despre preferința ta pentru pian. Mi-ar plăcea să te ascult într-o zi.

Anne încerca să-i risipească nemulțumirea. Dar el nu răspunse imediat și Anne se temu de ce era mai rău.... N-ar fi dorit să-l părăsească.

– Îmi place, de asemenea, să gătesc.

În mod fățiș, se străduise să evite o înfruntare verbală. Continuă:

– Am intenția să încerc o nouă rețetă, în această seară. Chen este plecat până luni. Ești așadar promovată ajutor de bucătar....

– Foarte riscant. Eu gătesc atât de puțin. Fiind mult timp ocupată și mai ales pe drumuri, sunt obligată să prânzesc unde mă aflu, sau chiar să sar peste mese.

– Va fi suficient să urmezi indicațiile mele.

– Foarte bine, șefule!

Se ridică și imită un salut militar.

– Există, totuși, mai întâi o mică problemă, zise el.

În picioare în fața ei, o domina cu statura lui. Privirea lui intensă cerceta ochii ei uimiți. Și, pe neașteptate, își strecură un deget între sânii ei.

– Am o poftă nebună să respir parfumul senzual al corpului tău. Dorința o copleși. Buzele ei se deschiseră sub focul sărutului lui. Brusc, o ridică în brațe și o duse fără grabă, cu pași supli, în interiorul casei.

Un soare cald scălda camera. El făcu să alunece bretelele rochiei în timp ce ea avea impresia că plutește în abisul catifelat al ochilor lui. Buze fierbinți îi căutară ceafa.

– Floarea mea de lotus...

Rochia căzu. Sânii ei de un alb strălucitor simțiră pielea aurie și caldă a lui Kai. El își înfipse degetele în părul de aur și buzele lor se uniră.

– Kai...

Goi, se întinseră unul lângă altul pe cuvertura de mătase care acoperea patul din lemn de trandafir.

– Nu-mi pasă de nimic, murmură ea.

Tremurând toată, se abandonă vrajei sărutărilor lui.

– Ai dreptate...

De abanos și de platină, ochii lor se întâlniră.

– Aici și acum... Da, zise el.... Nimic altceva.

El se aplecă asupra pieptului ei somptuos în timp ce, amestecate cu razele soarelui, degetele Annei explorau spatele lui musculos. Săruturile lui coborâră tot mai jos, făcând-o să geamă de plăcere, să simtă că ia foc, că se pierde în frenezia sălbatică a pasiunilor carnale.

Kai înălță capul și o privi. Ochii ei străluceau ca roua la primele raze ale soarelui. Se strecură lângă ea și-i luă fața în mâini.

– Toate florile pământului.... într-o singură femeie.

– Cine sunt ele?

– Vom vorbi despre ele mai târziu...

Culcat pe spate, o făcu să se întindă deasupra lui. Corpurile lor își găsiră fără întârziere același ritm. Era fuziunea ambrei și fildeșului: erupția vulcanului care fierbea în ea... Sudați unul de altul, inversară pozițiile.

– Kai! strigă ea.

În febra îmbrățișării lor, a dorinței împărtășite, plăcerea lor năvalnică urcă într-un crescendo irezistibil.

– Kai!

Îi strigă numele, încă și încă.... Cu mâinile încleștate pe șoldurile ei o strigă și el în vâltoarea pasiunii lor vulcanice.

Apoi alunecă alături. Ea îi mângâia îndelung părul, în timp ce respirația lor se liniștea. Șoapte tandre se ridicau în briza serii. În cele din urmă, adormiră unul în brațele celuilalt.

Anne se trezi prima, îmbrăcă rochia mătăsoasă și înaintă spre fereastră. Soarele la asfințit părea o minge de foc suspendată deasupra portului. Se aplecă în afară: vântul care se ridica făcu să-i zboare șuvițele blonde.

– Ah! Dacă aș fi fost pictor, în loc de a fi muzician...

Sprijinit într-un cot, Kai o urmărea cu o privire tandră. În nuditatea lui, părea el însuși o operă de artă. Anne îi adresă un surâs timid peste umăr, în timp ce el venea să i se alăture.

Când mingea de foc se scufunda în mare, el își puse obrazul pe părul ei de aur.

În seara asta, inima ei era împăcată.

Capitolul 4

Perfect stăpân pe mașina sa, Kai rămânea totuși foarte prudent pe drumul îngust care șerpuia pe coasta muntelui. Fără voia ei, Anne admira fascinată profilul lui de medalie, întrebându-se cum avea să poată reveni la activitate, după două zile de mângâieri și de extaz. Se înfioră. Dar vântul muntelui n-avea nimic de-a face cu asta.

– Nu ți-e frig?

El îi aruncă o privire fugitivă, ca răspuns la gândurile sale.

– Vom ajunge curând să regăsim căldura înăbușitoare a orașului. Muntele Victoria va fi o amintire răcoritoare de-a lungul săptămânii. Ea cercetă în penumbră expresia chipului său în timp ce reveneau conflictele primelor zile. Dacă o făcea să-și piardă cumpătul când o strângea în brațe, era foarte decisă să regăsească o viziune mai realistă asupra lucrurilor înainte de a deveni sclava magnetismului său...

– E în ordine. Mulțumesc.

Vocea sa nu-i trădase lacrimile care-i urcau în ochi. Cum putuse oare să se lase distrasă în asemenea măsură de la munca sa? Avea neapărat nevoie să-și reia obligațiile profesionale, ca o pavăză.

– Putem cina împreună, mâine seară?

Simți intensitatea privirilor lui, învăluind-o în timp ce părea absorbită în contemplarea copacilor ale căror ramuri formau o boltă deasupra drumului.

– Trebuie mai întâi să-mi consult agenda, zise ea repede. O mulțime de mesaje trebuie să mă aștepte.

Încerca să ia distanță față de el. Dar fu cât pe ce să tresară sub impactul dureros al propriilor cuvinte.

Mercedesul se strecura prin aglomerație în timp ce se apropiau de casa Annei. Cu brațele încărcate de pachete ambalate în culori vesele, turiștii se amestecau cu localnicii care, la acea oră a cinei, se grăbeau să ajungă acasă.

Stelele străluceau pe un cer fără nori, dincolo de luminile orașului care menținеau iluzia unei zile fără sfârșit.

– Vrei să urc?

Vocea lui blândă dezmințea privirea severă. În clipa aceea, înțelese că-l rănise. Dar voia să-și revină și-și mobiliză întreaga voință.

– E târziu, Kai. Mâine, vom fi amândoi suprasolicitați de treburi... Caută-mă peste zi și vom discuta.

Coborî repede din mașină.

Intră în imobil, cu genunchii tremurând, fără a arunca o privire în urmă. Dacă reuși să rămână în picioare, aceasta se datora unei discipline personale practicată de-a lungul multor ani.

Tremura în timp ce deschidea ușa și mai ales când căută să aprindă veioza de pe birou.

– Oh! Doamne!

Ce viziune! Enorme litere roșii acopereau pereții camerei de zi. Toate dosarele ei erau împrăștiate pe jos... Se repezi în camera sa, încercând să scape de coșmar.

– Oh! Nu!

Sertarele comodei erau deschise și hainele aruncate în toate colțurile încăperii. Se întoarse cu sufletul la gură și răscoli în muntele de hârtii, căutând telefonul.

Kai!... Îi strigă numele în tăcerea apăsătoare. Kai! urlă ea, din nevoia de a se liniști. Formă de bine de rău, numărul lui Dick și, imediat ce acesta răspunse revărsă pe nerăsuflate asupra lui tot dezgustul și spaimele ei.

El o liniști, asigurând-o că vine imediat.

Începu să-l aștepte, retrasă în ea însăși, pradă neputincioasă a unui vandal misterios.

– Dumnezeule, Anne! Cine a putut face asta?

În picioare, în mijlocul dezordinii, cu fălcile încleștate, Dick încerca să descifreze inscripția cu litere de sânge.

– Este un avertisment, zise el, în cele din urmă. Te sfătuiește să renunți la cercetările despre refugiați.

Ea îl privi îngrozită. Picături de transpirație îi îmbrobonau fruntea.

– Dar.... de ce...

Nu-și putu termina fraza.

– Pentru că unii se tem.

Anne era stupefiată: Dick nu părea deloc nemulțumit.... Avea chiar o licărire de triumf în ochii săi albaștri.

– Îi scoți pe șobolani din vizuina lor, Anne!

În fața zâmbetului său, simți o teribilă amărăciune.

– Ai atins punctul lor sensibil: banii. Dacă termini reportajul, vor fi realmente eliminați.

O furie rece puse stăpânire pe ea.

– Ai știut întotdeauna ce putea să mi se întâmple, nu-i așa? Și nu m-ai oprit!

– Nu. Sincer, n-am bănuit niciodată o reacție de genul acesta.

Îi puse o mână liniștitoare pe braț.

– Îmi imaginam mai curând niște amenințări verbale. Un telefon. Sau poate o scrisoare... Altfel, aș fi anunțat poliția.

Ea își ascunse fața în mâini. Se încordă din toate puterile ca să nu plângă.

– Am impresia că am fost.... violată.... Hainele mele.... au fost sfâșiate.

O străbătu un frison violent.

– Nu-i nimic. Mâine dimineață, vei începe să-ți înlocuiești garderoba. Bineînțeles, pe cheltuiala agenției.

– Nu pot rămâne aici, în această noapte. Ar putea reveni...

– Te iau cu mine. Vei fi în siguranță la mine.

El privi încă o dată apartamentul devastat.

– Ești absolut sigură că n-ai primit niciodată amenințări? Un mesaj? Un apel telefonic? O scrisoare de care ai uitat?

Brusc, o amintire îi reveni în memorie cu puterea unei lovituri de pumn... Kai n-o pusese oare în gardă în mai multe rânduri? Avea o fabrică de bijuterii unde folosea și el refugiați. Îi exploata oare în mod rușinos? Și apoi, nu fusese singurul la curent cu absența ei?

Dick se neliniști.

– E-n ordine? Așază-te o clipă. Revino-ți. Ai un aparat de fotografiat încărcat și prevăzut cu un bliț?

– Cum?

– Trebuie să păstrăm dovezi.

Începu să răscolească printre lucrurile răvășite și sfârși prin a găsi ce căuta.

– Perfect.

Uluită, ea îl privi fotografiind încăperea.

– Acum, zise el voi pune într-o valiză ce ai nevoie pentru noapte.

Spaima o chinuia, deși el o ducea departe de acest coșmar. Lumina din holul casei lăsa să se înțeleagă că soția lui îi aștepta.

Ea le pregăti un ceai tare și fierbinte.

– Ai avut noroc că nu erai acasă când au dat buzna, zise ea.

Așezată la masa din bucătărie, Anne, retrasă în ea însăși, amesteca mașinal în ceașca de ceai. Șocul își făcea cu întârziere

efectul: plângea fără voia ei. Eventuala responsabilitate a lui Kai în această poveste i se părea uluitoare. Și totuși... Da, el era unica persoană la curent cu absența ei...

Se simțea vinovată că fusese lipsită de vigilență, de profesionalism. O eroare pe care nu-și putea permite s-o repete.

– Te întreb unde ți-ai petrecut aceste ultime zile? Anne, mă asculți?

Insistența lui Dick sfârși prin a o scoate din gândurile dureroase.

– Nu te-am văzut niciodată plecând fără să lași un număr de telefon.

– Am făcut puțin turism, murmură ea.

Nu va spune mai mult. Puțin obișnuită cu minciuna, risca să dezvăluie totul dintr-o stângăcie. Și cum să justifice, mai ales în fața patronului său, o escapadă amoroasă cu bărbatul care era poate la originea necazurilor sale?

– Am urcat pe muntele Victoria, să văd o prietenă.

– Bun. Voi sesiza New York-ul cât mai curând posibil și vom vedea ce cred. Nu vom preveni poliția decât în caz de absolută necesitate. Riscăm foarte mult să ne sfătuiască să lăsăm totul baltă, pur și simplu. Surprinsă, Anne își ridică privirea.

– Vrei să spui că vom continua?

Dick clătină din cap.

– Îi avem în mână acum, Anne. Vom face presiuni asupra lor până când se vor târî la picioarele noastre, până la porțile închisorii.

Soția lui Dick își înăbuși o exclamație. Privirea ei îngrozită trecea de la Anne la soțul ei.

– Dick, nu crezi nici tu ce spui! Este prea periculos, dragul meu. Data viitoare, riscă s-o agreseze pe Anne. Și asta nu ți-o vei ierta, știi bine.

– Anne se retrage din competiție. Dar voi aduna reporterii cei mai neînduplecați din cele patru colțuri ale lumii...

– Ah, nu! Eu nu renunț.

Anne fu prima surprinsă de a-și fi regăsit brusc atâta energie. Această decizie de a-i retrage ancheta la primul obstacol era nici mai mult nici mai puțin decât o insultă adusă competenței ei.

Orgolioasă, ridică din umeri. O licărire sfidătoare apăru în ochii ei cenușii.

Avea, oricum, o problemă personală de reglat.

Trebuia să știe dacă în această treabă era sau nu implicat Kai.

Și o interesa, de asemenea, să fie prima care să descopere adevărul...

– Voi termina ceea ce am început, afirmă ea.

Remarcă expresia lui Dick: mândru ca un păun!

***

Când se trezi, Anne era istovită de coșmarurile sale. Toată noaptea, umbre neliniștitoare o urmăriseră pe aleile Grădinii

botanice până la un zid nesfârșit, acoperit cu litere roșii. Își frecă ochii și căută ceasul. Era trecut de ora nouă. Șuieratul unui ibric se auzi din bucătărie. Își puse capotul pe care Sally Tabor i-l împrumutase.

– Ar fi trebuit să mă trezești, zise ea.

Își înăbuși un căscat înaintea lui Sally, care făcea curat în bucătăria sa.

– Trebuie să fiu la ziar la ora zece. Nu voi reuși niciodată.

– Nu trebuie să te duci. Dick mi-a recomandat să te las să dormi până la prânz, dacă trebuie. Ai tot dreptul să te odihnești...

Sally, puse o ceașcă de ceai pe masă.

– Stai jos și lasă-mă să-ți pregătesc un bun mic dejun. Dick îți va aduce ultimele vești.

Anne se așeză cu plăcere. Se simțea foarte obosită, până într-atât încât să admită că n-ar fi avut puterea să înfrunte vacarmul din sala redacției într-o luni dimineață. Și apoi, avea nevoie de liniște pentru a-și pune ordine în idei.

Bănuielile sale cu privire la Kai îi provocau rușine, dar nu putea să le elimine. O bună jurnalistă este prea obișnuită să caute adevăratele cauze ale unui eveniment, dincolo de aparențe.

– Iată, acesta este pentru tine...

Sally îi oferea o felie de pepene, însoțită de o felie de pâine caldă cu unt pe o farfurie de porțelan.

– Îți mulțumesc pentru amabilitate.

Cu o mișcare a capului, își aruncă pe spate părul de aur.

– Am pierdut obiceiul de a fi răsfățată.

Trăiesc singură de atâta timp.

Sally aruncă o scurtă privire spre inelarul stâng al invitatei sale.

– Ar trebui să ai un bărbat pentru a avea grijă de tine. Sunt indiscretă, dar..... Nu te-ai recăsătorit, nu-i așa?

– Nu. Nu pot face față vieții conjugale și carierei.

Trădată de o notă de amărăciune, nu putea oferi iluzia se ironiza pe ea însăși. Adăugă:

– Am ales... Profesia mi se pare mult mai solidă decât un angajament sentimental.

– O căsătorie reușită – și de ce nu? – nu este niciodată un handicap. Dimpotrivă. Este un atu suplimentar.

– Dar nu cred că sunt pregătită. Mă tem încă prea mult de un eșec.

Spaima îi altera trăsăturile feței în timp ce Sally, stupefiată, părea că se sufocă.

– Dar, Dumnezeule! Nu mai poți ignora jumătate din rasa umană pentru că ți s-a întâmplat să faci o greșeală. Singurele persoane care nu se înșală niciodată sunt cele din cimitire.

– Poate...

Anne se întrerupse. Amintiri dureroase o asaltau. Și dacă un gol din ea nu cerea să fie umplut, teama reală de un nou eșec o împiedica să vadă mai limpede.

Ea reluă:

– Cariera mea trece înainte de toate. Aș vrea să ajung într-o zi la responsabilitatea de redactor-șef.

Sally își puse câteva clipe mâna peste a ei.

– Când vei întâlni bărbatul vieții tale, vei ști atunci ce vine pe primul plan.

Cu lacrimile în ochi, se încordă: suferința ei nu cerea decât să erupă, ca apa țâșnind dintr-un baraj. Cu vârful furculiței, atingea felia neatinsă de pepene.

– Îți pregătesc o altă ceașcă de ceai?

Sally se ridică și puse din nou ibricul la încălzit.

În această tăcere apăsătoare, Anne fu asaltată de un val de amintiri scăldate de razele lunii. Îl auzea din nou pe Kai murmurându-i cuvinte tandre în timpul îmbrățișărilor lor pasionate.... Dar la ce bun să se complacă în această frământare? își zise ea. Dacă i se întâmpla să uite o clipă de munca ei, nu putea face abstracție de o altă realitate: Kai era căsătorit...

Șuieratul vesel al ceainicului rupse tăcerea. În timp ce Anne bea a doua ceașcă de ceai, Sally anunță că pleacă să facă niște cumpărături.

– Dar tu rămâi aici, zise ea. Trebuie să te destinzi. Dacă mai cunoști rețeta... Eu voi lipsi cam o oră. Ai nevoie de ceva?

– De o nouă garderobă.

– Știu. Dick mi-a vorbit despre asta. A anunțat New York-ul, în această dimineață. Ei sunt de acord să fii despăgubită în întregime. Eu te voi ajuta cu plăcere, dacă vrei să cheltuiești cecul lor în alb.

– Cu plăcere.

Singură, Anne făcu o lungă baie parfumată cu iasomie. Se șterse cu unul din imensele prosoape moi pe care Sally le scosese

pentru ea. Apoi se întinse din nou în pat, hotărâtă să-și reia după prânz activitatea normală.

Destinsă de căldura băii, adormi, în ciuda zgomotelor străzii.

– Anne! Anne! Trezește-te! Trebuie să fi avut un coșmar.

Dick o scutura. Lângă el, Sally se apleca îngrijorată spre ea. Îi era greu să deschidă ochii. Avea corpul transpirat și pumnii strânși.

– Repetai fără încetare același cuvânt, zise Sally. Ceva ca.... Ki.... Este numele unei persoane de care te temi?

– Nu știu...

Era din nou rezervată.

– Totul este atât de confuz.... Este o nebunie. De ceea ce mă tem, în orice caz, este să mă întorc acasă la mine.

– Nici nu se pune problema, săptămâna asta, zise Sally. Totul este aranjat. Deocamdată, rămâi aici. În acest timp, Dick va pune ca apartamentul tău să fie reamenajat.

Dick adăugă că putea beneficia de o săptămână de vacanță. Anne vru să protesteze, dar el fu categoric.

– Ai suferit un șoc. Noi vrem să te ajutăm. Nu suntem prietenii tăi? Nu se pune problema să te lăsăm singură.

– De altfel, țin mult la compania ta, adăugă Sally cu un aer nostalgic. Mă simt singură după căsătoria mezinei noastre, din primăvara trecută. Anne închise o clipă ochii: lacrimi de mulțumire îi începețoșau privirea.

– Bine. M-ați convins. Iată că mă aveți în pensiune, zise ea în glumă.

După un prânz cu salată de crabi, Dick se întoarse la birou. Anne îl făcu să-i promită că-i va aduce toate documentele importante cu privire la imigranții chinezi. Dar după-amiază se destinse cu un roman pe care dorea de mult timp să-l citească.

A doua zi, la ora zece dimineața, într-un magazin de pe strada Voeux, Anne și Sally ezitau între o rochie de culoare alb-gălbui și un taior de mătase grej.

– Ia-le pe amândouă, propuse Sally. Agenția se sinchisește prea puțin de înfățișarea jurnaliștilor săi... Mi-ar plăcea ca Dick să fie puțin mai elegant. El se încăpățânează să poarte costume uzate, datând de pe vremea când lucra la Washington...

Când Dick le văzu revenind cu brațele încărcate de pachete și de cutii, ridică ochii la cer. Adio primei de sfârșit de an!

Înveselită de această zi de cumpărături lipsită de griji, Anne se întinse în pat să citească după prânz și căzu curând într-un somn adânc și liniștit.

Cobora de pe scaun cu pensula în mână, plimbând un ochi critic peste camera de zi. Două straturi de vopsea de culoarea untului acopereau în sfârșit literele roșii. Totuși, se înfioră: nimic nu va putea șterge amintirea acelui coșmar. Și nici a celor două zile petrecute cu Kai.

Kai... El nu știa nimic. Îi datora scuze.

După o veritabilă anchetă, Dick descoperise originea exactă a pățaniei ei.

– În acești ultimi ani, îi spuse el, a avut loc un aflux de refugiați cu studii superioare și experimentați care provocase la

scară largă exploatarea unui personal calificat cu salarii derizorii. Primul tău articol a făcut să cadă măștile. Înaintea difuzării informației, angajatorii s-au temut că vor trebui să crească salariile.

– Și responsabilul efracției? Îl cunoști?

Inima îi bătea gata să se rupă. Îl văzu pe Dick strângând pumnii.

– Acesta este un drogat care avea nevoie de bani. A fost arestat de poliție din cauza unui furt în centrul orașului. Era atât de strâmtorat, încât a recunoscut mai multe agresiuni și spargerea apartamentului tău.

– În folosul cui?

– Un anume Feng. El are două fabrici de textile în Kowloon. Articolul tău îl punea într-o poziție dificilă. Atunci, a hotărât să-ți dea un avertisment, în speranța că te va determina să dai înapoi.

Așadar, Kai era nevinovat! O greutate enormă i se luă de pe inimă. Totuși, impresia de ușurare era deja în urma ei... Toată ziua vopsise cu îndârjire, pentru a se împiedica să-i telefoneze lui Kai. Și dacă-l suna, ce-i va spune oare? Cum va putea ea să-l privească în ochi după ce-l bănuise atât de grav?

Capitolul 5

În strălucitorul soare de prânz, Anne arăta ca o bijuterie: rochia ei de mătase albastru-cobalt, sclipea în lumină.

Cu capul ridicat, arbora un surâs seducător. Totuși, sentimentele sale erau la fel de diverse ca arhitectura clădirilor înconjurătoare.

În cele din urmă, Kai o sunase în acea dimineață și, după aceea, urechile îi zbârnâiau de scuzele repetate de o sută de ori. Abia auzea exclamațiile turiștilor în fața frumuseților Hong Kong-ului.

Apropiindu-se de "Grădina de jad", restaurantul unde o aștepta Kai, se opri, ezitând își aranjă o șuviță scăpată din coc... Apoi porni din nou și-și redresă umerii în momentul când intră în sala răcorită de ventilatoare.

Kai era așezat într-un colț liniștit. Profilul lui de medalie se detașa în penumbră.

I se adresă cu o voce fermă, îndrăzneață, care-i ascundea temerile.

– Bună ziua, frumosule străin!

– Îmi furi politețea...

Surâsul lui șterse cutele apărute în jurul gurii. Îndoi hârtiile pe care le citea și le puse în buzunar, ridicându-se ca să-i țină scaunul.

– Mi-ai lipsit, zise ea cu voce scăzută.

Cu vârful degetelor atinse ușor conturul viril al obrazului lui.

El rămânea nemișcat, cu privirea fixată asupra expresiei gânditoare a Annei.

– Dacă aș fi știut că-ți iei concediu, m-aș fi aranjat să rămân cu tine.

Îl privi atent, încercând să descopere vreo urmă de mânie sau acuzație. Duse la gură paharul cu apă cu gheață adus de un chelner. Un mod de a-și acorda timp să-și revină complet.

– N-a fost chiar un concediu, zise ea.

Inima îi bătea nebunește, în timp ce evita privirea pătrunzătoare a lui Kai.

– În cealaltă noapte, când m-ai însoțit, mi-am găsit apartamentul răvășit.

– De ce nu m-ai sunat?

Tonul lui furios răsună în tot restaurantul. El surprinse privirile curioase și coborî imediat tonul.

– Ai fost atacată?

– Nu. Șeful meu a venit să mă caute.

M-am refugiat acasă la el toată săptămâna.

Se arătă agasată când chelnerul o întrebă dacă a ales.

– Cine avea interes să-ți forțeze ușa?

– A fost oribil...

Viziunea apartamentului său întors pe dos i se întipărise în memorie. Se înfioră.

– Totul era spart sau împrăștiat în toate direcțiile. Hainele mele erau sfâșiate și era un avertisment scris cu litere roșii pe perete.

Își ridică bărbia.

– Dar n-au găsit ce căutau. Îmi lăsasem documentele la birou.

– Povestea refugiaților?

Fața lui Kai luă brusc o duritate de granit. Ea avu certitudinea că o va certa. Totuși, tăcerea se așternu asupra lor, care nu fu întreruptă decât de întoarcerea chelnerului.

Anne mărturisi:

– Nu prea mi-e foame.

Dacă se bizuise pe atmosfera impersonală a restaurantului pentru a aplana neînțelegerile, insistențele chelnerului și privirile unor clienți o împiedicau să se concentreze.

– Vrei să mergem într-un loc mai liniștit?

Kai lăsă un bacșiș generos înainte s-o conducă hotărât spre mașină.

– Încă nu ți-am spus ce e mai rău, preciză ea.

În Mercedes, răcorită de aerul condiționat, Anne întoarse capul spre portieră și urmări cu privirea magazinele care se

înșirau de-a lungul lui Shoeshin Alley. Dar nimic n-o putea scăpa de rușinea care o înăbușea.

– Eram într-o asemenea stare de șoc în noaptea aceea, încât mi-am pierdut capul. Când Dick m-a întrebat dacă am primit alte avertismente eu....

Se întrerupse și-l privi. Cuvintele îndelung repetate îi rămâneau în gât.

– Ți-ai amintit de punerea mea în gardă, nu-i așa? Și în mod firesc, m-ai suspectat.... Este adevărat?

Un zâmbet înțelegător ușura din fericire greutatea deducțiilor lui foarte exacte. Anne rămase surprinsă. Unde era oare furia lui? Deschise gura pentru a se scuza, dar el reluă:

– Cunoști acum numele celui răspunzător?

Trase mașina pe dreapta și opri motorul.

– Un anume Feng, zise ea. S-a folosit de un drogat, pentru prețul unei doze de heroină...

– Feng este un ticălos instigator la tulburări. De ani de zile, infamiile lui încetinesc progresele industriale ale Hong Kong-ului.

Făcu o pauză pentru a evalua mai bine situația.

– Ce-i mai frumos, este fiul unui refugiat venit aici fără un ban și care și-a construit un imperiu datorită inteligenței și tenacității. Din păcate, fiul său nu i-a moștenit curajul. Este implicat în toate afacerile de corupție.

Dar puțin o interesa pe Anne portretul acestui om: ea nu se gândea decât la atitudinea ei față de Kai....

– Am fost atât de ușurată, zise ea când Dick mi-a spus adevărul. Ușurată, dar și rușinată. N-am avut încredere în tine.

Lacrimi îi începețoșară ochii.

– Vei putea oare să mă ierți?

– Ostilitatea și regretele sunt sentimente prea negative. Eu prefer să mă exprim într-un mod mult mai agreabil.

Mâna lui mângâie fața Annei înainte de a aluneca cu tandrețe spre umărul ei.

Anne se topea deja sub intensitatea privirii lui. Dar rămânea un punct de precizat. Nu se punea problema să uite.

– Cred că ți-am cerut deja să mă conduci în cartierul refugiaților din Kowloon. O vei face?

Ochii lui Kai străluciră ca niște cărbuni aprinși.

– De ce te îndârjești împotriva rechinilor care-i exploatează pe acești oameni? Sunt însetați de putere. Nu contează cu ce preț.

– Ei bine! Acesta este un motiv suficient pentru a vrea să-i demasc.

El o preveni din nou de pericol, jumătate sarcastic, jumătate furios.

– Bunele tale intenții vor fi considerate drept o provocare.... Nu uita asta niciodată. Și apoi, crezi într-adevăr în puterea unui articol? Anne nu putea accepta ca el să pună în discuție partea cea mai bună a muncii ei. Sau chiar sensul acesteia. Își ridică bărbia.

– S-au văzut deja petrecându-se lucruri uimitoare. Nu simți așadar necesitatea de a dezvălui toată această exploatare rușinoasă?

– Vei merge până acolo încât să-ți pui viața în pericol?

O trase spre el, ca pentru a o apăra.

– Alții mai căliți decât tine, trebuie că au renunțat. De ce această încăpățânare?

– Nu înțelegi cât de dificil este pentru o femeie să desfășoare acest gen de activitate? Și dacă cedez din teamă, nu voi mai avea decât să-mi dau demisia.

Cu un deget, bărbatul îi urmă conturul feței, în timp ce ea îi mângâia ceafa.

– Găsesc că te pierzi în motivații obscure. Urmărești să răspunzi unei provocări? Nu uita că pericolul este prea mare.

Ea protestă, cu toată tulburarea pe care o simțea la contactul cu Kai.

– Dick are încredere în mine. Nu-l pot decepționa. Mă voi duce să-i văd pe acești oameni, cu sau fără tine.

El o ironiză:

– Dacă ții să le servești drept țintă, cel mai puțin ce pot face este să-i împiedic să te nimerească... Te voi duce acolo. Dar trebuie să-mi găsesc timp.

– Mâine dimineață? Devreme? Îți voi pregăti micul dejun.

Cu capul pe umărul lui, știa bine cât de perfect se modela corpul ei după cel al lui Kai.

Dar, pe neașteptate, el se depărtă de ea. Anne îl privi cu atenție. Ce însemnau oare aceste cearcăne profunde?

– Te frământă ceva, nu-i așa? întrebă ea.

Își reproșă că nu remarcase nimic mai devreme.

– Spune-mi. Poate pot să te ajut.

– Vorbește oare prietena? Sau ziarista în căutarea unei exclusivități?

– Ești nedrept, zise ea, șocată. Eu acord o mare importanță prieteniei noastre. Și tu o știi.

El tăcu. În atmosfera închisă a mașinii, tăcerea deveni insuportabilă.

– Dacă am coborî? zise ea.

Cu un gest, Anne îi indică grilajul intrării în grădina "Tiger Balm". Balsamul Tigrului....

Cu o expresie întunecată, el se mulțumi să clatine din cap.

Fără să vorbească sau să se atingă, merseră la umbra copacilor cu flori roșii. În timp ce se apropiau de o pagodă frumos sculptată care domina parcul, Anne îl simți pe Kai puțin mai liniștit. Se așezară pe o bancă de piatră, din apropierea edificiului.

– Barbara a murit marțea trecută, îi spuse el în sfârșit, cu o voce neutră.

Fața lui impasibilă părea ușor distantă în frumusețea strălucitoare a zilei.

– Nu te voi șoca recunoscând că moartea ei este o imensă ușurare. Pentru ea, mai întâi. Este în sfârșit liniștită.

– Îmi pare rău, Kai.

Dorea să-l ia în brațe, să-i șteargă ridurile care-i brăzdau fruntea. Îl întrebă:

– Este ceva ce aș putea să fac?

El scutură din cap și tăcerea reveni.

Anne știa foarte bine că era străină de eșecul acestei căsătorii. Cu ea, Kai găsise un antidot căderii soției lui în alcoolism. Astăzi, el putea spera la fericirea pe care o merita.

Totuși, ea avea sentimentul că nu câștigă nimic din această eliberare. Dimpotrivă. Barbara fusese apărarea împotriva unui angajament adevărat; garanția că poate pleca într-o zi, fără niciun regret. Acum, Anne se temea de creșterea tensiunii între ea și acest bărbat pe care-l iubea, dar care refuza să-i înțeleagă ambițiile profesionale.

– Oh! Harry! Privește: pagoda din cărțile poștale! exclamă o femeie între două vârste.

Purta ochelari cu rame decorate cu pietre semiprețioase și trăgea de un bărbat scund și docil ca să-l scoată dintr-un grup de turiști zgomotoși.

– Harry! Cere acestui bărbat adresa unui croitor.

Își impingea însoțitorul resemnat spre banca pe care erau așezați Anne și Kai.

– Spune-i că tu cauți cașmir.

Kai se ridică și se înclină în fața cuplului, în timp ce Anne își întorcea privirea spre un tufiș de rododendroni înăbușindu-și de bine de rău râsul nebun care o încerca.

– Vorbiți englezește? Cu palmele apropiate, bărbatul îl salută pe Kai în maniera chinezească.

– Da, zise Kai.... Aș putea să vă ajut?

– Dacă suntem aici, Harry, întreabă-l cum putem ști dacă o mobilă de tec este rezistentă.

Îți amintești de acele obiecte de ceramică mexicană care s-au spart la prima spălare!

Stânjenit, bietul Harry se străduia să surâdă. Kai răspunse întrebărilor și merse până la a scrie adresa când tot grupul se adună în jurul lui.

Anne interveni:

– Am o întâlnire la ora două la Banca Shangai.

Kai îi adresă un surâs de mulțumire și-și întrerupse imediat începutul conferinței despre arhitectura chineză....

Când să iasă, el o prinse pe Anne de talie și o conduse într-o mică grotă parțial ascunsă de copaci. La umbra frunzișului roșu, remarcă intensitatea privirii lui. Bărbatul își alunecă buzele de-a lungul gâtului ei cu piele albă.

– De ce ți-ai refăcut acest coc de fată bătrână?

Găsi imediat agrafele cu care era prins părul Annei.

– Lasă-l liber, floarea mea de lotus...

Degetele lui mângâiară cascada blondă.

– Umerii tăi sunt făcuți pentru această podoabă de mătase.

Ea fu copleșită de dorința care curgea în venele sale ca un torent de lavă... Îi întinse buzele pe care el le atinse ușor cu un sărut.

– Trebuie într-adevăr să-i întâlnești astăzi pe acești bancheri?

Tulburată de respirația caldă, de parfumul său de santal, ea ezită să dea înapoi.

– Există în golf un mic loc ferit de priviri, zise el.

Buzele lui se jucau pe pielea ei, la începutul sânilor.

Mâinile lui îi prinseră șoldurile, iar vocea îi deveni răgușită.

– Ne-am putea întinde, murmură el, pe un pat de nisip alb, moale ca pielea ta de satin...

Ea protestă slab:

– Nu, Kai.

Se desprinse de el și, cu brațele întinse, îl ținu la distanță.

El insistă:

– Vreau să fac dragoste cu tine...

Ochii lui ca două perle negre păreau să îndulcească bruschețea mărturisirii.

– Crede-mă că aș prefera să-mi petrec restul zilei cu tine. Dar am amânat o dată întâlnirea.... Dacă nu mă duc astăzi, ar fi supărător.

– Când vei înceta să te pedepsești? Să te simți vinovată de eșecul căsătoriei tale?

Furia din vocea lui o îngheță.

– Eu.... nu înțeleg.

Derutată, își puse mașinal puțină ordine în păr.

– Ba da! zise el.... Unii fug de eșecurile lor în alcoolism, droguri sau bulimie. Tu, ți-ai inventat o altă capcană, nu mai puțin teribilă.

– Nu! Ajunge!

Ea își acoperi urechile.

– Nu mai e mult până la ora două, Kai. Nu am timp să discut.

Kai îi strânse încheieturile în menghina mâinilor sale.

– Trebuie să mă asculți.

– Foarte bine.

Femeia se calmă.

– Divorțul te-a rănit profund, știu. Dar nu poți continua să trăiești fără dragoste. Trebuie neapărat să depășești această teamă de eșec pe care o ascunzi în spatele provocărilor profesionale.

– Este ridicol!

– Nu pretind contrariul. Și nu uita: amărăciunea va veni în ziua în care îți vei da seama că munca nu este totul... Succesul și căutarea perfecțiunii sunt scopuri foarte stimabile. Dar realitatea cotidiană este făcută din altceva: există suișuri și coborâșuri, necesitatea împărtășirii, nevoia de a iubi și a fi iubit. Adevărata viață...

Ea replică, tremurând:

– Cât îți datorez, doctore?

Kai îi dădu drumul.

– Ești liberă, zise el, cu o cută amară în colțul gurii.

Ea întrebă tăios:

– Presupun că nu ne vom mai revedea?

Simpla idee a acestei despărțiri o durea profund.

– Dimpotrivă, zise el, cu un surâs ușor amuzat pe buze.

– Cum? Neîncrezătoare, dar în fond încântată, ea își simți inima bătând să se rupă.

– Ai nevoie de informații pentru articolele tale, nu-i așa? Eu sunt o mină de informații.... Vineri, vom începe prin a vizita fabrica mea de bijuterii. Ești destul de isteață pentru a găsi materiale pentru mai mult de un articol.

Provocarea strălucea în ochii săi negri.

– Și după aceea?

– Săptămâna viitoare, vom merge în Kowloon. Apoi, cine știe? Hong Kong-ul rezervă surprize la fiecare colț de stradă. N-ai destulă cerneală în stiloul tău pentru a povesti totul....

Cu degetul arătător, urmări linia senzuală a gurii ei.

– Ce vrei, exact? întrebă ea intrigată.

– Serile tale, zise el nonșalant.... Te voi ține ocupată atât noaptea, cât și ziua. Poate vei reuși astfel să înțelegi cum stau lucrurile.

– Kai...

Emoția îi strângea gâtul.

El luă un ton ironic.

– Avem tot timpul, Anne....

Aruncă o privire la ceas, apoi o luă de braț și o conduse pe aleea însorită spre mașină.

– Dacă nu mă înșel, ești așteptată la Banca Shangai. Și n-aș vrea ca asociata mea să rateze o întâlnire importantă.

Capitolul 6

– Oh, Kai! Este splendid!

Anne se minuna să descopere frumusețea strălucitoare a unui diamant printr-o lupă de bijutier.

Kai venise la biroul ei pentru a-i aduce o lungă listă de oameni de întâlnit și de locuri de vizitat. Ea îl prezentase patronului ei și, după o strângere de mână foarte cordială, cei doi bărbați se lansaseră într-o discuție însuflețită.

Acum, Anne putea să-l observe printre angajații săi, în atelierul alăturat unui magazin de bijuterii. Era o încăpere de dimensiuni mijlocii, curată și luminoasă, unde lucrătorii aplecați peste bancurile lor erau absorbiți în delicata transformare a pietrelor brute în bijuterii strălucitoare.

– Care este prețul unui asemenea diamant?

Puse la loc piatra prețioasă în cutia căptușită cu catifea, unde va aștepta să fie montat pe un inel.

– O piatră ca aceasta este prea excepțională pentru a fi pusă în vânzare.

El își ridică privirile de la masa unde dintr-o grămadă de pietre brute alesese câteva specimene pentru a fi tăiate imediat.

– Am pe o listă particulară un oarecare număr de clienți dispuși să plătească șaptezeci și cinci de mii de dolari pentru această bijuterie, chiar înainte s-o fi văzut.

– Șaptezeci și cinci de mii de dolari! Mi-am greșit meseria!

– Banda ta magnetică s-a terminat...

Cu un semn din cap, el îi reaminti prezența magnetofonului pe care ea îl pusese pe o masă pentru a înregistra explicațiile tehnice.

– Am uitat de munca mea, zise ea.

Dar continuă să se intereseze mai mult de bijuterii decât de magnetofon. Puse sub lupa care mărea de zece ori o altă piatră prețioasă.

– Ah! Văd o mică bulă în aceasta.

El precizâ:

– O incluziune. Majoritatea pietrelor prețioase au în stare brută infime defecte invizibile când sunt bine tăiate. Ai ochi ageri... Complimentul îi încălzi inima.

– Și tu ești un excelent profesor.

Privirile lor se întâlniră: între ei spațiul se electrizase.

El observă, cu o voce răgușită:

– Dacă vei continua să ai această privire provocatoare, nu-ți vei mai face niciodată articolul.....

Era oare responsabilă de atracția nemaipomenită pe care o exercita asupra ei? Își plecă ochii, prefăcându-se absorbită de mărimea unui rubin.... Dar nu era de-ajuns să privească în altă parte pentru a uita nevoia obsesivă de acest bărbat.

Niciodată, înaintea lui, nu făcuse dragoste cu atâta perfecțiune. În focul pasiunii, departe de a fi egoist, el știa să ofere o plăcere egală cu cea pe care o cerea. Numai că acest magician al dragostei își regăsea atitudinile de nabab îndată ce era vorba de munca lui. De imperiul lui....

Îl urmări cu privirea când, cu mersul său suplu și sigur, traversă încăperea pentru a schimba câteva cuvinte cu un lucrător. O mică înțepătură în inimă o făcu să tresară în timp ce se gândea la probabila ei plecare la agenția din Atena. O promovare pe care încă nu avusese curajul să i-o anunțe lui Kai... După confruntarea lor din grădina Tiger Balm, era foarte decisă să aștepte până în ultimul moment. Deși ... Va îndrăzni oare să-i pretindă să renunțe la această promovare atât de așteptată?

– Plecăm? zise el.

Ea se mulțumi să clatine din cap, deoarece risca să n-o ajute vocea.... Își luă carnețelul în care-și stenografia observațiile și puse micul magnetofon în sacoșa de reporter.

Ieșiră, salutați de tot atelierul.

Când fu sigură de vocea ei, întrebă:

– Nu te temi de furturi?

Se mirase văzând în magazin atâta lume în jurul vitrinelor. Vânzătorii păreau, de altfel, mai ocupați să discute decât să vândă.

– În ciuda păţaniei tale, nu trebuie să crezi că vandalismul şi delincvenţa sunt lucruri frecvente în Hong Kong. Dimpotrivă.

– Şi vânzătorii? S-ar spune că sunt plătiţi pentru a distra oamenii.

Calm, el explică:

– În marile porturi din Extremul Orient, bijuteriile sunt locuri de întâlnire. Se merge de la un magazin la altul, se discută, se compară. Dar, când oamenii sunt decişi să cumpere, îşi amintesc atât de primirea noastră cât şi de calitatea mărfii.

Când să iasă, Kai adresă un semn de recunoaştere unei doamne grase foarte anturate.

Pe timpul programat pentru a merge să facă cumpărături, Anne lăsă sacoşa de reporter în maşină. Braţ la braţ, trecură din magazin în magazin, în cartierul de vest. Anne reuşi să se tocmească pentru preţul unei statuete de jad. Kai alese legume, crustacee şi mirodenii proaspăt măcinate. Când se întoarseră spre maşină, trebuiră să aştepte să treacă un convoi de înmormântare, în care, în spatele familiei în ricşe, prietenii mergeau dansând în ritmul unei muzici antrenante.

– Eşti obosită?

Kai luă mâna Annei, conducând-o în direcţia muntelui.

– Puţin, zise ea.

Bine instalată în fotoliul de piele albă, închise ochii.

– Capul meu zumzăie ca un stup de albine. Am văzut şi am făcut cu tine mai multe lucruri decât în toate stagiile mele în străinătate.

– Sunt fericit să aud asta.

Îi luă mâna și degetele lui lungi mângâiară ceafa Annei.

– Începi să te simți ca acasă în Hong Kong?

Cu toată căldura vocii sale și aspectul banal al întrebării, rămase în gardă și își căută cuvintele.

– Este un oraș foarte seducător....

Sub pleoapele închise, ea văzu defilând amintirile de neuitat care o însoțiseră la Atena și aiurea... Hong Kong: un port în formă de semilună, străzi forfotind de lume, munți cu piscuri semețe, întâlnirea Orientului cu Occidentul... O lume a contrastelor purtătoare de mistere. Anne adăugă:

– Sunt de asemenea foarte impresionată de respectul chinezilor pentru tradițiile lor.

Anne evita astfel orice discuție personală. Kai era oare sensibil la tulburarea ei? El lăsă conversația să se împotmolească într-o tăcere în care femeia își putea asculta bătăile inimii, prefăcându-se captivată de peisajul somptuos din apropierea piscului.

Dar o forță de nestăpânit o obligă să-și întoarcă din nou privirea spre frumoasa față a lui Kai. Lacrimi îi ardeau pleoapele...

Imediat ce mașina se opri, el îi aruncă o privire seducătoare. Anne se înfioră și știu că o dorea cu o ardoare care făcea orice rezistență inutilă.

– Chen se va ocupa de bagaje înainte de a pleca... Vino, este prea devreme pentru cină.

Ea îl urmă.

În mod ciudat, el înconjură casa în loc să intre. Când traversară iarba deasă a peluzei, ea remarcă deodată o construcție din lemn roșu la umbra unui pâlc de smochini.

– Ceva nou! Ce este? El nu răspunse. Dar o licărire amuzată juca în ochii săi negri.

Apropiindu-se, ea exclamă, triumfătoare:

– Știu. Este o baie cu apă caldă.

Cei trei pereți vizibili de pe peluză adăposteau un bazin din lemn de esență tare plin cu o apă sclipitoare. Din locul acesta se vedea muntele coborând până în port. Oceanul era de un verde de smarald. Un feribot tăia apele liniștite spre centrul Hong Kong-ului.

– De fiecare dată când sunt cu tine, descopăr lucruri noi, murmură ea.

În picioare în spatele ei, bărbatul îi înlănțui talia zveltă și-și îngropă fața în masa părului ei blond. Ea se întoarse și se abandonă privirii lui tandre.

– Astăzi ți-am spus cât ești de frumoasă?

Pe buzele ei întredeschise Anne simți respirația lui blândă și caldă, ca o briză tropicală.

Trezirea arzătoare a dorinței o împiedica să vorbească. Când el își strecură mâinile sub bluza ei, Anne regăsi ardoarea imperioasă a mângâierilor lui...

– Apa trebuie să fie destul de caldă, zise el.

Cufundă o mână în bazin. Un surâs radios îi lumină fața.

– Perfect!

Ea se dezbrăcă, intră în apă și se întoarse cu o mișcare agilă. Privirea ei arzătoare îl invita să i se alăture.

În marele bazin circular, apa clipocea în jurul lor în timp ce se îmbrățișau.... Ziua era spre sfârșite. Umbrele se alungeau, dar promisiunea unei plăceri absolute aprindea un foc pe care nicio apă nu-l putea stinge.

Femeia se lăsă în voia vârtejului provocat de mâinile, gura, virilitatea triumfătoare a bărbatului. Când se lăsară să alunece în apa înspumată, avură senzația că se scufundă în stele.

Simțea sub coapsele ei duritatea mușchilor lui și, pe pielea udă, căldura respirației lui. Cu sânii striviți de pieptul lui, era captivată de călătoria mâinilor lui între punctele ei sensibile... Apoi, în timp ce el o ținea ferm în curba brațelor sale, își acordară mișcările corpurilor în ritmul ancestral al pasiunii carnale. Plăcerea îi copleși în valuri succesive, iar ultima îi duse spre o furtună delicioasă care anunța o bucurie totală.

Bulversată, ea își puse capul pe umărul lui, în timp ce inimile lor se linișteau. Cerul căpăta culori sclipitoare care se estompau treptat, în timp ce luna apărea în aburul care învăluia cuibul lor de dragoste.

Anne se înfioră brusc în răcoarea serii. Kai o ajută să se înfășoare într-un prosop mare de baie și o duse în brațe până în casă.

Puterea obișnuinței o făcu să se trezească devreme a doua zi dimineață. Privirea Annei întâlni sacoșa de reporter într-un colț al camerei. Posesiv, brațul lui Kai era alungit peste corpul său.

Respirația sa profundă și regulată o asigură că încă dormea.

O cuprinse din nou nepotolita poftă de muncă. Regretă că nu avea la îndemână o mașină de scris. Kai avea probabil și el întârzieri în munca lui... În acest caz, se va întoarce probabil la birou în cursul dimineții și va putea, în drum, s-o lase acasă. Ardea de dorință să se așeze la masă pentru a redacta articolul de luni pornind de la materialele culese în ajun.

Nerăbdătoare, căută să-și schimbe poziția. Kai se întoarse cu spatele, fără să se trezească. Ea decise atunci să se strecoare afară din pat și, în vârful picioarelor, se duse să facă un duș.

În timp ce apa curgea pe capul ei, își imagină primele trei rânduri ale articolului. Apoi îmbrăcă rochia ușoară pe care o luase cu ea pentru acest sfârșit de săptămână, luă sacoșa și se retrase tiptil în bucătărie.

Cu mintea lucrând febril, neglijă sucul de portocale și cafeaua, care luau mult timp de preparat și optă pentru o ceașcă de ceai.

În liniștea verandei, își puse lucrurile pe masa din fier forjat adăpostită de o umbrelă de soare și începu să lucreze în zumzetul albinelor care zburau în jurul florilor din apropiere.

– Obișnuiești să începi lucrul imediat ce deschizi ochii?

Kai se aplecă peste ceafa ei.

– Da, zise ea.

Absorbită de un paragraf dificil, își trase capul între umeri.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

Evident, nu era prima lui preocupare...

– Ceaiul tău este rece. Îți fac altul.

– Kai... Se întoarse spre el.

– Ai putea să mă lași acasă la mine, în această dimineață? Va trebui să dactilografiez acest articol.

– Nu!

Refuzul său categoric fu o surpriză brutală.

– De ce?

De data asta, nu mai căuta să evite cu orice preț o discuție.

El luă tonul unei logici fără cusur.

– Astăzi, este sâmbătă. Tu și cu mine, ne vom destinde. Dacă trebuie, îți voi arde notele și voi lega frumosul tău corp într-un șezlong.

Ea protestă:

– Dar trebuie să fac această treabă.

– Și eu am câteva treburi de făcut... Îți amintesc că ai nevoie de un profesor de Tai Chi Chuan.

Ea izbucni:

– Asta poate să aștepte. Detest să pierd timpul.

Se întoarse cu spatele și lovi cu piciorul gol în dalele terasei.

– Nu există niciodată timp pierdut.

O prinse de umeri și o obligă să-i facă față.

– Nu există decât un secret în viață: să faci ceea ce-ți place. În felul acesta, nu risipești nicio clipă.

Un licăr malițios se aprinse în ochii Annei.

– Foarte bine. În cazul acesta, nu voi putea avea altă plăcere în această dimineață decât în fața mașinii de scris.

O uimi pe Anne când izbucni în hohote de râs.

– Patronul tău trebuie să te sacrifice. Și să-ți mărească salariul.

– Am să-i spun...

El nu se lăsă descurajat de tonul ei ranchiunos.

– Ești mult prea încordată...

Îngenunche, îi luă în mâinile sale piciorul delicat și începu un masaj lent.

Piciorul era el însuși un întreg univers. Cu privirea strălucitoare, ea se înfioră când degetele fine ale lui Kai urcară în lungul piciorului ei.

– Trebuie căutată armonia între corp și spirit. Acesta este singurul mijloc de a elibera maximum de energie.

O obligă să se ridice.

– Acum, o să-ți miști corpul ca și cum ai dansa. Trece-ți greutatea pe un singur picior și răsucește-ți bustul spre stânga...

Îi strânse mâinile între ale lui și o antrenă într-un balet grațios. Ea făcu astfel primii pași în universul Tai Chi Chuan.

În ce moment oare tensiunea ei se liniști? N-ar fi putut spune. Și apoi, fusese oare altceva decât o simplă supunere la magnetismul lui Kai?

– Îmi place concepția ta despre destindere, murmură ea.

Se țineau strâns îmbrățișați. Plăcerea prefăcuse în scrum rezistența Annei. Cum va putea oare vreodată să se împartă între o profesie în care inima n-avea niciun amestec și acest bărbat prea fascinant?

– Te doresc, Anne.

Ea îi răspunse strângându-l mai tare în brațe.

– Acum, zise ea. Da... Acum.

Se întoarseră în cameră.

Mai târziu, Kai se ocupă de pregătirea mesei, cum făcuse și în ajun, cu cina.

Talentele sale de bucătar erau uimitoare. Tăia carnea în bucăți fine și egale cu eleganța unui profesor de scrimă. Felul lui de a amesteca mirodeniile și de a gusta mâncărurile dovedea subtilitate și rafinament.

– Este delicios, Kai.

– Este păcat că n-ai învățat nimic din arta culinară.

Ea se apără:

– Pot să fac totuși cea mai bună salată și cel mai bun biftec la grătar care se poate pe această coastă a Pacificului...

– Te voi învăța multe alte lucruri.

Anne puse jos furculița.

– Intenționezi să mă schimbi?

Neliniștea ei era reală. Simțea prea mult pericolul care amenința dragostea lor îndată ce el părea că vrea să pună din nou în discuție modul ei de viață.

– Nicidecum, afirmă el... Aș vrea doar să te fac să înțelegi cât de mult preocuparea ta pentru reușita socială te îndepărtează de plăcerile cele mai simple.

Anne nu putea nici să se supere, nici să-l contrazică: avea dreptate. Mereu în plină activitate, de câte ori trebuise să strige după un taxi și să neglijeze farmecele unei dimineți de primăvară? Peste câte mese sărise?

Câte momente de bucurie și întâlniri ratate...

– Nu mă înțelegi cu adevărat, zise ea.

Privea în altă parte. Frământare, durere, incertitudine se perindară rând pe rând pe fața ei.

Implacabil, el insistă:

– În orice caz, sunt sigur de un lucru: nu ești un calculator. În spatele simțului tău de eficacitate, dincolo de reținerile tale emoționale, există o femeie singură care nu mai știe să acorde încredere unui bărbat.

Ea protestă:

– Nu!

Își șterse lacrimile care-i umpluseră ochii. Nu: el nu putea risipi atât de ușor speranțele și eforturile ei.

Se ridică brusc, dornică să scape de privirea insistentă a lui Kai și se îndreptă spre fereastră.

– Nu este ușor, murmură ea. Dar, în ciuda obstacolelor, am ajuns mai departe decât mi-aș fi putut imagina.

– Știu. Sunt mândru de tine și țin să ți-o spun.

Veni în spatele ei și o strânse în brațe.

Ea rămase tăcută, dar se sprijini de el, însetată de căldura și de forța lui. Care dintre ei doi, se întrebă ea, va da în cele din urmă lovitura fatală dragostei lor?

Scutură din cap pentru a alunga aceste gânduri dureroase. În aceeași clipă, prin ceața lacrimilor, descoperi cutia lungă și îngustă pe care o ținea în mână.

– Ce este asta?

– Deschide și vei vedea.

Îi puse cutia în mâini înainte de a slăbi îmbrățișarea.

– Oh!

Anne luă între degetele sale încântătorul colier de perle negre.

– Este al tău, zise el sărutând-o pe gât. Îți place?

– Este superb!

Totuși, bucuria ei scăzu. Puse la loc bijuteria în cutia de catifea.

– Nu pot accepta.

– De ce?

Înaintea adevărului, ea ezită. Dacă i-ar vorbi acum despre promovarea ei la Atena, risca să-l piardă imediat. Ori, această mutare nu era încă oficială.

– Eu.... nu pot pur și simplu. Nu încă....

Dacă el nu cunoștea o anumită realitate, înțelese totuși că ea putea să aibă scrupule.

– Meriți ca cineva să știe să aștepte. Ți-am spus-o deja, și încă mai cred.

Ea resimți dureros pierderea unei fericiri simple.

– Păstrează-l pentru mine, Kai. Până când voi fi sigură.

Capitolul 7

Luni dimineață, devreme, Anne trecu în fugă pe la agenția de presă. Reuși astfel să plece repede cu articolul terminat, gata să primească aprobarea lui Kai, evitând la această oră matinală curiozitatea colegilor săi.

Vizita lui Kai provoca agitație... Femeile se apropiaseră pe rând de biroul Annei, sub diverse pretexte. N-aveau în sfârșit ocazia să-l întâlnească pe frumosul și celebrul nabab? Cât despre bărbați, mai rezervați, făcuseră totuși în așa fel încât să-i fie prezentați.

Hong Kong se trezea zgomotos. Anne ieși în grabă pe strada animată. Îndată ce zări mașina lui Kai, începu să alerge.

– Ești de mult timp aici?

El se aplecă spre ea și o sărută.

– Nu. Dar în spatele meu, șoferul camionului care așteaptă locul nu este probabil de aceeași părere.

În aceeași clipă, auziră răsunând claxonul vehiculului.

Anne izbucni în râs în ciuda propriei nerăbdări. Nu cunoscu adevărata destindere decât după ce Mercedesul demară.

În momentul când intrară în tunelul care trecea pe sub port, Kai se neliniști:

– Sper că nu suferi de claustrofobie, cel puțin?

– Nicidecum.

Puse pe genunchi notele pe care le scosese din poșetă.

– De altfel, n-am nicio temere. De niciun fel...

– Nici când este vorba de a iubi? întrebă el.

Dezarmată, ea roși. Din fericire, semiîntunericul îi ascunse reacția. Dar îi purta pică bărbatului că-i răsucea astfel cuțitul în rană.... Când în apropierea ieșirii mașina acceleră, Anne schimbă subiectul.

– Dick mi-a sugerat să fac fotografii. Un ziar vrea să condenseze seria de articole într-un singur număr, dar cu ilustrații...

Îndreptă obiectivul spre un bătrân știrb care vindea vată de zahăr unui grup de copii gălăgioși. Apoi se întoarse spre Kai și-i fotografie de mai multe ori profilul de medalie profilat pe cerul de vară. Se gândea la numirea ei la Atena. Dacă devenea efectivă, îi va rămâne altceva decât fotografiile ca dovadă a întâlnirii lor? Ideea o izbi ca un talaz și tristețea întunecă puțin promisiunea unei zile frumoase.

Brusc, Kai ieși de pe Nathan Road și se angajă, la stânga, pe o mică stradă unde opri fără vreo explicație.

– Ce avem de făcut aici?

Călugări, îmbrăcați în robe lungi galbene și urmați de adepții lor, urcau scara de marmură a unui templu budist. Un miros de tămâie plutea în aer și o bătaie de gong, în semn de bun venit, răsună în strada îngustă.

– Ai de cumpărat ceva, zise el cu o privire malițioasă.

El ieși imediat din mașină.

– N-am nevoie de nimic, mormăi ea.

Dar, intrigată, îl urmă.

El se întoarse spre colțul străzii și intră într-un magazin în a cărui vitrină se îngrămădeau nasturi, fermoare și mosoare de ață. Înăuntru, femeia de cincizeci de ani care-i întâmpină cu căldură îl cunoștea pe Kai, deoarece i se adresă pe nume. După ce se înclină înaintea lor, părăsi încăperea și apăru curând cu o rochie fermecătoare pe care o întinse pe tejghea.

Anne lăsă să-i scape un murmur de admirație:

– Este minunată.

Ea mângâie mătasea moarată de culoarea piersicii.

– Ea vrea s-o cumpăr? Kai răspunse liniștit:

– Nu. S-o încerci și să-i spui că ești mulțumită de munca ei.

Cum să refuze? Femeia trase perdeaua cabinei de probă.

În cheong-sam, rochia cu specific local, Anne jucă pentru Kai rolul de manechin și o lăudă pe croitoreasă.

– Și acum? murmură ea la urechea lui Kai.

Îi era greu să se întoarcă de la imaginea ei din oglindă.... Rochia se mula pe silueta ei zveltă și-i punea admirabil picioarele în valoare.

Privirea lui Kai era întru totul aprobatoare.

– O păstrezi pe tine? Sau trebuie s-o împacheteze?

Îl văzu pe Kai punând câteva bancnote în mâna negustoresei.

– Ai comandat această rochie pentru mine? întrebă ea cu un zâmbet fericit. Dar cum de știa măsurile mele?

– Eu i le-am indicat, zise el repede.

Bărbatul nu-și mai putea lua ochii de la rochie și de la silueta ei, încât o făcu să roșească.

– O să mă schimb, zise ea.

Se repezi în cabină dar, revenind afară, se grăbi să-i mulțumească.

– Încă un mic lucru, zise el.

Anne nu știa ce să creadă despre cadoul următor: o oală cu aburi mongoleză, frumoasă, dar totuși....

– Este indispensabilă pentru mâncărurile cantoneze. Pui cărbuni la fund. Căldura urcă prin orificiul central și face să fiarbă apa, sau supa, în micul rezervor. Vaporii fierb carnea și legumele în câteva secunde.

Anne îi aruncă lui Kai o privire sumbră.

– Tu vrei într-adevăr să mă transformi! Știam bine...

Cu un aer perfect nevinovat, el se abținu să răspundă.

Pentru a se întoarce la mașină, făcură un ocol, traversând un mic parc. Dar se opriră un timp pentru a-și astâmpăra setea. Cocteilul de suc de fructe rece li se păru delicios. Mai departe, văzură o femeie îmbrăcată cu pantaloni și o tunică neagră, înconjurată de trei copii pe care încerca să-i țină la distanță de

aglomerația străzii. Când unul dintre ei, un mic drăcușor neastâmpărat încercă să se îndepărteze, Anne și Kai schimbară un surâs spontan în loc de orice comentariu.

Mercedesul negru strălucea sub cerul însorit în timp ce înainta de-a lungul coastei spre suburbiile Kowloon-ului.

– Vom vedea uzinele din Tsuen Wan. Acolo se fabrică în principal produse pentru export: haine, radiouri, obiecte din plastic.

– Voi avea ocazia să interoghez refugiați?

El făcu o pauză înainte de a clătina din cap. Încerca o oarecare reticență față de încăpățânarea Annei? Dar n-avea importanță: era foarte decisă să obțină maximum de informații.

– Iată drumul care duce la casa mea din Noile Teritorii. Prima dată când mă voi duce acolo, te iau cu mine.

– Mi-ar plăcea mult.

În cursul cercetărilor ei asupra lui Edward Payton, dăduse peste articole în care se vorbea cu admirație despre această proprietate.

Majoritatea fabricilor din Tsuen Wan erau mici clădiri cu două etaje. Kai parcă mașina în apropierea unei uzine de textile când Anne zări un grup de femei, cu pahare de limonadă în mâini, în ora de pauză în micul parc de lângă uzină.

– Trebuie să aibă o viață foarte grea...

– Ciudată idee.... Privește-le cum sporovăiesc....

– Da. Dar au părul alb. La douăzeci sau la douăzeci și cinci de ani...

Kai o surprinse pe Anne izbucnind în râs.

– Când vei fi mai aproape, vei vedea mai bine. Sunt scame de bumbac agățate în părul lor negru.

Ieșiră din mașină. Ea își pregăti aparatul de fotografiat înainte de a remarca:

– Dacă atâtea scame de bumbac plutesc în aer, atmosfera trebuie să fie foarte nesănătoasă.

El o prinse de braț și o obligă să-i facă față.

– Mă decepționezi, Anne.

– De ce?

– Ai venit aici cu idei preconcepute în loc să observi realitatea.

O jignea. Mânia îi încordă brusc trăsăturile.

– Ce vrei să spui?

– Privește mai atent aceste femei, Anne.

Ea se întoarse spre ele.

– Poartă o mască sanitară pe care o scot în timpul pauzei. Poți să le vezi la gâtul lor. Controale foarte stricte se fac cu regularitate și orice persoană care încalcă regulile este concediată.

Fiecare cuvânt o străpunse ca o săgeată. Palidă, înclină capul.

– Scuză-mă. Nu știu ce m-a găsit.

– Nu uita rigoarea ta morală obișnuită. Aceasta este mai importantă decât un titlu pe prima pagină.

Kai o cuprinse în brațe. Ea îi simți respirația ușoară pe obraz.

– Rămâi fidelă ție însăți, zise el. Nu-ți cer mai mult.

– Promit, afirmă ea cu tărie.

Ea îi oferi brațul și se depărtară de parc.

Dar, într-o clipă de disperare, își aminti că se aștepta de la ea un articol șoc. Ce se va întâmpla dacă nu va reuși să-l scrie? Era sigură de un lucru: va relata numai propriile observații. Și cu atât mai rău dacă avea să-și piardă slujba.

În timp ce se îndreptau spre imobilele care adăposteau familiile emigranților, Kai făcu un scurt istoric al fiecărei fabrici. Curând, străzile fură mărginite de construcții de beton cu mai multe etaje unde locuiau mii de refugiați. Anne făcu câteva fotografii.

Arătă cu degetul, în balcoanele clădirilor, prăjinile din bambus.

– Sunt cozi pentru drapele?

– Nu. Versiunea chinezească a suportului de uscat rufe.

Nu întârzie să zărească într-adevăr o prăjină decorată în întregime cu rufe care se uscau în vânt, pe care o fotografie. La câțiva pași de un restaurant, Kai sugeră să prânzească acolo.

Sala era foarte mică. Imediat după ce comandară, Kai se scuză:

– Trebuie să telefonez la birou. În cazul că există vreo urgență.

Rămasă singură, Anne își lăsă privirea să rătăcească în jurul ei. O tânără fată, vizibil nervoasă, părea că așteaptă pe cineva. Pe cine? Anne se amuză încercând să ghicească. Era posibil ca după o discuție cu prietenul ei, aștepta o punere la punct în fața unei cești de ceai?.... Sau....

Un bărbat scund și îndesat apăru pe neașteptate, împingând violent ușile. El începu s-o apostrofeze pe tânăra fată și-i arătă ieșirea. O lacrimă alunecă pe fața încremenită a micii chinezoaice.

Brusc, ea se ridică. Furioasă și impulsivă, Anne o imită.

– Nu!

Kai interveni pe un ton imperios. El avu un schimb verbal pe cât de violent, pe atât de rapid. Apoi, Kai o conduse pe tânăra fată la masa lui.

Chelnerul aduse orez și legume aburinde, dar Anne le respinse. Un al șaselea simț o avertiza că existau aici informații interesante pe care nu trebuia să le scape.

– Crezi că vorbește engleza? îl întrebă pe Kai.

Tânăra chinezoaică răspunse ea însăși:

– Da! Am învățat la școală.

Inima Annei tresări. Avea concluzia articolelor sale la îndemână.

Ea se prezentă:

– Mă numesc Anne Hunter. Sunt ziaristă. Ați putea să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Tânăra ezită. Ea privea în jurul ei, ca și cum se temea de reapariția bărbatului care o insultase. Kai îi șopti câteva cuvinte, fără îndoială de încurajare, într-un dialect pe care Anne era departe de a-l putea înțelege.

În cele din urmă, ea acceptă. Un zâmbet timid îi puse în valoare chipul frumos.

– Mă numesc Mailin. Și vă mulțumesc amândurora că ați venit în ajutorul meu.

O lacrimă alunecă din nou pe obrazul ei.

– Speram atât de mult să pot lucra aici.

Dar proprietarul n-are nevoie de nimeni.

Uimitor, nu părea să încerce nicio ranchiună.

Anne ignoră privirea glacială a lui Kai când își scoase carnețelul și stiloul. Ea o invită în același timp pe tânăra fată să împartă masa cu ei.

– Prânzește cu noi, Mailin. Noi am comandat cât să hrănim un regiment...

Timidă din fire, Mailin acceptă imediat și dovedi apetitul unei persoane literalmente înfometată. Dar, între două înghițituri, povesti teribilele încercări pe care le îndura familia ei recent emigrată și condamnată la șomaj. Ea făcea adesea aluzie la frații mai, mici suferinzi de o afecțiune dureroasă. Anne ceru să-i întâlnească familia.

– Ei nu vorbesc limba dumneavoastră.

O privea pe Anne cu un aer neliniștit.

– Și se tem de străini...

Anne cunoscuse deja acest gen de situație. Ea reuși s-o convingă pe Mailin că va ști să se adapteze. Puțin după aceea, însoțite de Kai, urcară cele trei etaje care conduceau la apartamentul în care trăia familia lui Mailin.

În care supraviețuia, ar fi fost un cuvânt mai exact... Anne nu văzuse niciodată o situație mai critică. Cei doi băieți, bolnavi, erau culcați pe paturi sărăcăcioase în unica încăpere a apartamentului. Mama, mică, plăpândă, părea la capătul puterilor, în timp ce tatăl avea mersul încovoiat al omului doborât de mizerie... Dar doamna Li, în ciuda sărăciei, insistă să le ofere ceai.

Impasibilitatea resemnată a lui Kai, friza impolitețea. El rămase tăcut, în timp ce Anne o hărțuia pe Mailin cu întrebări despre modul în care o trataseră industriașii din regiune. Fără să clipească, el bău ceaiul insipid dintr-o ceașcă ciobită și mâncă un biscuit rânced. Nimic nu l-ar fi făcut să rostească un singur cuvânt. Anne era iritată de aerul său lugubru....

Când, după ceai, părăsiră apartamentul, Anne întinse cartea sa de vizită tinerei.

– Sună-mă mâine, la birou. Poate te voi putea ajuta să-ți găsești o slujbă.

Kai plecase înainte. Când îl ajunse din urmă, fericită că adunase atâtea informații, îl luă de mână ca pentru a-i ierta atitudinea, dar bucuria Annei fu de scurtă durată.

Pe drumul de întoarcere, Kai nu întârzie s-o ironizeze.

– Cine exploatează refugiații acum? zise el.

Într-o sclipire, privirea lui întâlni ochii speriați ai Annei. Ea se încruntă.

– Nu te înțeleg...

El răspunse disprețuitor:

– Ce diferență faci tu între presa care folosește nefericirea acestor oameni ca să emoționeze cititorul și industriașii care exploatează priceperea lor?

Ea replică:

– Vorbești exact cum ar face Edward Payton, negociatorul britanic!

Furioasă, întoarsă pe dos, privi drept în fața ei.

Nori mari negri se acordau perfect cu starea ei de spirit.... Se întoarse din nou spre Kai și aruncă:

– Ce-ai spune dacă ar fi vorba despre propria ta familie? Imaginează-ți-o înfometată, fără slujbe, într-un asemenea apartament insalubru.

El vru să eludeze orice tensiune emoțională.

– Dramatizezi. Ei au toate șansele de a găsi un loc de muncă înainte de sfârșitul lunii. Dacă totuși continuă să caute. Între timp, dispun de o locuință proprie, decentă și foarte ieftină. Și au, sunt convins, destui bani puși deoparte ca să nu moară de foame.

– Ai văzut cum acel patron de restaurant a tratat-o pe Mailin, nu? Un adevărat barbar! Și tu nu ești departe de a avea aceeași atitudine.

– Au văzut alții mai răi în China populară... Hong Kong a primit deja mii de emigranți. Această familie va supraviețui, ca și celelalte. S-ar putea chiar să prospere.

Anne simți că era inutil să continue această discuție și începu să treacă în revistă tristele evenimente ale zilei. În tăcerea încordată, drumul părea că nu se mai sfârșește. Când ajunseră în sfârșit înaintea imobilului Annei, Kai o anunță:

– Eu plec mâine spre Africa de Sud. Trebuie să particip la mai multe adunări ale producătorilor de diamante.

Ea își reprimă surpriza.

– Bun!

Se încordă când el îi mângâie ușor obrazul și, pentru a evita îmbrățișarea lui, își strânse imediat lucrurile. Se simțea rău:

această despărțire nu era de natură de șteargă gustul amar după cearta lor... Dar avu curând impresia că depărtarea lor va fi probabil benefică.

Se pregătea să coboare când el adăugă, cu o voce autoritară:

– Anne!..... Când vei înceta să te refugiezi în muncă?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Vocea ei tremura sub privirea implacabilă a lui Kai. Viața sentimentală era problema ei și el trebuia să înțeleagă.

Bărbatul insistă:

– Trebuie să îngropi trecutul, o dată pentru totdeauna. Încetează să plângi pentru alții și gândește-te puțin mai mult la tine.

Observația lui pertinentă, dar rece, era de o franchețe insuportabilă.

– Aș prefera să intru înainte să înceapă ploaia.

Coborî din Mercedes, gata să se repeadă spre imobil.

Agil ca un tigru, Kai o împiedică să închidă portiera. Cu inima bătând tare, Anne alergă spre copertina care proteja intrarea.

– Mai devreme sau mai târziu, te vei sătura să fugi, strigă el.

Cuvintele lui Kai o loviră cu forța picăturilor de ploaie care-i izbeau fața.

Hohotele ei de plâns fură acoperite de bubuitul tunetului.

***

După o noapte agitată, Anne se trezi în zori, sub un cer roșiatic. Îmbrăcă un costum de bumbac care nu se va șifona, în ciuda căldurii umede. Un machiaj ușor și un coc strâns reușiră să-i dea o imagine care o mulțumi. Era hotărâtă să îngroape orice conflict personal printr-o muncă susținută. Dar eternele ambuteiaje din Hong Kong o împiedicară să ajungă la agenție înaintea celorlalți.

Biroul ei se afla într-o sală mare cum se întâmplă la toate agențiile de presă și unde răsuna de-a lungul zilei țăcănitul mașinilor de scris, amestecat cu soneriile telefoanelor. Numai puterea ei de concentrare o împiedica să se lase distrasă. Încercă de mai multe ori în această dimineață să înceapă redactarea articolului său. În sfârșit, era total absorbită când sună telefonul.

– Aici este Joy, de la recepție. Aveți o întâlnire în această dimineață cu o domnișoară Li?

Anne aruncă o scurtă privire în agendă înainte de a răspunde tăios:

– Nu.

Pe punctul să închidă, își aminti:

– Așteaptă... Care este prenumele ei?

– Se numește Mailin Li. I-ați dat cartea de vizită, ieri la Tsuen Wan.

– Exact.

Oftă și abandonă cu regret foile cu note. Dimineața începea rău. Era fără îndoială una din acele zile când toate mergeau de-a-ndoaselea.

– Joy? Mi se pare că am auzit un mormăit...

O auzi râzând.

– Da, Dick tocmai a sosit. S-a dus în biroul său.

– Oferă-i lui Mailin o ceașcă de ceai și spune-i să mă aștepte o clipă.

Îi veni o idee. Se ridică și se duse să-l vadă pe Dick.

Acesta era la telefon. Prin ușa întredeschisă a biroului, ea îi atrase atenția.

– Ai un minut? El îi făcu semn să intre. Când închise telefonul, o măsură cu un aer întunecat.

– Ai lucrat, ieri seară? Sau.... ai petrecut prea târziu în noapte?

Ea preferă să ignore aluzia lui brutală la cearcănele de sub ochi. Se simțea într-o dispoziție războinică.

– S-a găsit cineva pentru postul de curier? întrebă ea.

– Nu. Joy are câteva întâlniri în această după-amiază. Dar dacă ai o idee...

Îi vorbi pe scurt despre dificultățile lui Mailin, insistând asupra inteligenței și stăpânirii perfecte a limbii engleze. Când Dick acceptă s-o primească, Anne se ridică și-l îmbrățișă.

– Mulțumesc!

Triumfătoare, ieși radioasă din birou. S-o ajute pe Mailin însemna să-i dovedească lui Kai Shanpei că o judecase greșit. Cum putuse oare să-i reproșeze că-i exploata pe emigranți? O acuzație care o rănise profund.

Mailin aștepta la recepție. De departe, părea vrednică de milă, în rochia ei spălăcită. Cu mâinile sale fine așezate pe genunchi, se

ținea dreaptă pe sofaua de vinilin, deși era prea scundă pentru ca picioarele să-i ajungă la podea. Imediat ce o zări pe Anne, se ridică, strângând la piept o mică poșetă de pânză. Îi distingea greu trăsăturile sub pălăria de paie, dar Anne avu impresia că era ușurată că vede o figură cunoscută.

– N-aș vrea să vă deranjez, domnișoară Hunter. Dacă sunteți ocupată, pot să revin în altă zi.

Să revină.... Anne cunoștea prețul biletelor de autobuz. Foarte emoționată de politețea lui Mailin, îi strânse îndelung mâna.

– Nu, zise ea. Sunt încântată să te revăd.

O conduse la biroul lui Dick, explicându-i natura muncii pe care avea să i-o propună. Mailin ascultă cu atenție, fără să întrebe de program, salariu sau de eventualele dificultăți. Ea nu avea decât o dorință: să scape de șomaj... Dick își suspendă apelurile telefonice și-și îmblânzi manierele aspre. Privirea sa călduroasă o ajută pe Mailin să iasă din cochilia ei. Se gândea oare la propriile lui fiice, rămase în Statele Unite? Anne ar fi putut jura. Liniștită, îi lăsă singuri.

Când tânăra chinezoiacă ieși după treizeci de minute de întrevedere, se strecură pe lângă pereți spre ieșire...

– Mailin! Așteaptă!

Anne nu înțelegea. Pentru a doua oară într-o oră, își întrerupse activitatea.

– N-a mers?

Simțea nevoia să-l blesteme pe Dick.

– Mi-a cerut să încep de mâine dimineață.

Cu ochii plecați și un aer demoralizat, Mailin avea un mod foarte curios de a anunța o veste bună.

– Ai acceptat, nu-i așa?

Ea scutură din cap, cu lacrimi în ochi. Anne încercă un amestec de compasiune și afecțiune.

– Nu știu unde să locuiesc în Hong Kong. Și n-am bani pentru autobuz, mâine dimineață.

La capătul puterilor, Mailin nu-și mai putea stăpâni disperarea. Anne își trecu brațul în jurul umerilor ei și o încurajă.

– Pot să te ajut...

În ciuda vocii sale sigure, se miră de propria spontaneitate. Ca și cum reflecta cu voce tare, preciză:

– Am o singură cameră. Dar canapeaua este extensibilă.

Lacrimile lui Mailin exprimau acum nu disperare, ci recunoștință.

– Vă mulțumesc, domnișoară Hunter.

– Dacă trebuie să împărțim același apartament, va trebui să-mi spui Anne. Hotărâtă să nu facă lucrurile pe jumătate, Anne acoperi mașina de scris și-și luă poșeta. Trebuia acum să umple frigiderul, să ducă cearșafuri la spălat, să facă loc în dulapuri. Pentru început...

– Mă voi ocupa de bucătărie și de menaj, promise Mailin.

Urmând-o ca un cățel credincios, îi explica Annei cum se va descurca.

– Și când va veni frumosul dumneavoastră prieten, voi ieși să fac o plimbare.

Aducând vorba de Kai, ochii Annei străluciră de maliţiozitate. Îşi imagina reacţia lui dacă va dori să treacă pe la ea îndată ce se va întoarce. Prezenţa lui Mailin nu va întârzia să-i tempereze elanurile. Poate chiar să i le răcească pentru totdeauna.... Ideea nu-i displăcea. Hotărât lucru, avea nevoie de o revanşă.

– Vino, colega! Avem multe de făcut!

O luă pe Mailin de mână şi ieşiră ca o vijelie, adresând semne vesele tuturor. Anne regăsea în sfârşit gustul sărbătoririi. Avea impresia că iese dintr-un secol de monotonie.

O săptămână mai târziu, recunoştea greşeala pe care o făcuse abandonându-şi autonomia.

Este ridicol! mormăi ea. Nu îndrăznesc nici măcar să mai calc pe mochetă de teamă să nu las urme. Dacă Mailin scoate încă o dată acest infernal aspirator, simt că voi face cea mai teribilă criză de nervi din viaţa mea!

Străină în propriul ei apartament, aruncă o privire nostalgică pernelor moi de pe canapea şi preferă să se aşeze pe un scaun...

Fără obsesiile menajere ale lui Mailin, Anne ar fi suportat foarte bine prezenţa ei. Obişnuită să trăiască împreună cu familia într-o singură încăpere, tânăra chinezoaică ştia să se izoleze într-un colţ al apartamentului. Dacă Anne avea nevoie să lucreze, ea se cufunda într-o carte sau se întorcea la îndeletnicirile casnice. Cine şi-ar fi imaginat că cineva îşi poate da osteneala să repare colanţii?

Născută într-o societate de consum excesiv, lui Anne nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Prietenia lor se transforma oare într-o politețe crispată? Nicidecum. Anne o adora pe Mailin. Se minuna că putuse păstra atâta umor și bună dispoziție. Petrecură ore întregi râzând și făcându-și confidențe.

Dacă măcar ar fi fost mai puțin meticuloasă. Anne ținuse totdeauna la ordine și la curățenie, dar pe lângă tânăra chinezoaică, avea impresia că este o persoană neîngrijită. Am trăit oare prea mult timp singură? se întrebă ea ducându-se să-și ia un pahar cu apă rece. Auzi brusc vocea veselă a lui Mailin.

– Anne? Te-ai întors?

– Sunt în bucătărie.

Șterse o mică pată de pe frigider, se asigură că nu lăsase în urmă nicio picătură de apă și traversă linoleumul atât de strălucitor încât se temu din nou că ar putea aluneca pe el.

– Sper că nu ți-ai stricat pofta de mâncare cu sandvișuri. În seara asta, vom face un adevărat festin.

În ochii lui Mailin se citea lăcomia.

– Anghile fierte înăbușit și mlădițe de bambus, anunță ea.

– Multă muncă în perspectivă, nu?

Stânjenită, Anne urmărea gesturile rapide și precise ale lui Mailin: ea jupuia anghilele înainte de a le tăia în mici bucăți. Cratița mongoleză era în plin clocot. Anne își reprimă un fior.

– Ar fi rândul meu să-ți ofer o seară de destindere. Dacă am cumpăra ceva gata pregătit? După aceea, am putea merge la cinematograf.

Mailin refuză.

– Este o onoare pentru mine să vă pregătesc mesele. Altfel cum mi-aș putea exprima recunoștința?

Anne răspunse cu delicatețe:

– Cum vrei...

Deschise dulapul și scoase farfurii și cești.

– Dumnezeule! Ce-i asta?

Cu vârful degetelor, ridică o grămăjoară de fire de paie rămase în coșul cu provizii.

– Te ocupi de păsărele, în timpul liber?

– Este pentru mâine seară. În timp ce vă veți scrie articolul, eu le voi fierbe.

Cu ochii strălucind ca ai unei pisicuțe, își linse degetele.

– O supă din cuib de rândunele... Cunoașteți asta, Anne? Este un deliciu.

Cu o expresie întunecată și stomacul contractat, Anne lăsă paiele să cadă la loc în coș. Cum să-și exprime dezgustul? Mailin dorea atât de mult să-i facă plăcere...

Tânăra fată flecărea vesel tăind ciuperci în feliuțe delicate pe care presăra diferite mirodenii. Acesta nu mai era un prânz, ci un adevărat festin. Anne își spuse că tânăra căpătase siguranță și că era foarte elegantă în uniforma ei roșie. Unde era mica chinezoaică disperată care intrase acum zece zile în agenție în vârful picioarelor?

Anne se minuna de transformare. Puse masa, încercând să se convingă că o să-i placă anghilele înăbușite. Când sună telefonul, se repezi spre birou cu atâta nerăbdare, încât lovi colțul unei

măsuțe joase deplasată de Mailin în cursul curățeniei. O nouă urgență trebuie să fi apărut la birou, își zise ea.

Cu piciorul îndoit de durere, Anne răspunse cu răsuflarea tăiată și vocea îngrijorată.

– Te antrenezi pentru un maraton? Sau ai întrerupt o activitate mai pasionantă?

– Kai!

Un fior îi străbătu spatele. Despărțirea o făcuse să-și uite mânia... Dorința îi cuprindea din nou corpul.

– Când te-ai întors? Ai călătorit bine? Sau...

Se întrerupse, conștientă de modul naiv în care-l copleșea cu întrebări.

– Am ajuns acum douăzeci de minute. Secretara m-a așteptat la coborârea din avion cu un teanc de dosare.

Micul său râs înăbușit provocă un val senzual pe care Anne îl resimți în tot corpul.

– A fost cât pe ce să-i cer să mă conducă direct la tine acasă. Dar cred că ar fi scăpat dosarele din brațe...

Anne izbucni în râs. Își imagina severitatea domnișoarei Dawes, tulburată de o asemenea sugestie.

– Mi-ai lipsit, zise el cu o voce caldă. Și într-o jumătate de oră vei afla cât este de adevărat...

Aceste cuvinte simple erau veritabile mângâieri..... Ca pentru a micșora distanța care-i despărțea, ea apropie receptorul de buze.

– Și tu mi-ai lipsit.

Uitase de prezența lui Mailin. Inima îi tresări când zări strălucind uniforma roșie.

– Te văd într-o jumătate de oră, repetă Kai.

– Așteaptă!

Ce scuză să inventeze? Atitudinea lui Kai la Tsuen Wan o lăsa să presupună că era preferabil să nu-i vorbească de Mailin.

– Ceva nu este în ordine?

Indecisă, luată pe nepregătite, nu găsi altă scăpare decât subiectul neînțelegerii lor: munca ei! Nu se punea problema s-o trimită pe Mailin la plimbare, la această oră, pe străzile Hong Kongului.

– Nu te supăra. Dar am un articol de terminat neapărat în această seară.

În tăcerea încordată care urmă, siguranța ei dispăru. Era speriată să nu fi mers prea departe, de data asta.

– Dacă mă gândesc la mulțimea dosarelor care mi-au fost aduse, am și eu cu ce să mă ocup....

Nu părea foarte trist.

– Regret cu adevărat, Kai.

O văzu pe Mailin făcându-i semne: cina era gata. Clătină din cap.

– Am putea încerca să ne vedem mâine seară?

– Nu.

Refuzul lui avu asupra ei efectul unei lovituri de pumnal, înainte să adauge:

– Nu pentru o seară.

Dar sunt de acord pentru tot sfârșitul de săptămână.

– Oh, da!

– Trebuie să merg în West Wind, la casa mea din nordul Kowloon-ului. Dacă te iau după-amiază, vom ajunge pentru cină.

– Bagajele mele sunt practic făcute. Am realmente nevoie să schimb aerul.

– Dar nu-mi place deloc acest contratimp, zise el cu o voce mângâietoare.

– Simt același lucru, Kai...

Avu brusc impresia că el punea mâinile pe corpul ei... Genunchii îi tremurară.

– Termină-ți articolul. Nu va trebui să-mi vorbești despre muncă atunci când vom fi împreună.

El scoase un mic râs plin de promisiuni pe care, emoționată, abia îl auzi: în sfârșit, îi respecta munca.

Își uită minciunile și, cu gândul la orele pe care le vor împărtăși, șopti în loc de revedere:

– Te voi aștepta la biroul meu.

Capitolul 8

Când Mercedesul ajunse pe creastă, Anne simți că i se taie respirația văzând amploarea panoramei. Valea în întregime verde, presărată ici și colo cu câteva ferme, preceda un zid de coline accidentate.

Razele lungi ale apusului de soare marcau cu aur iarba înaltă.

– Dincolo de acest zid curge râul Shum Chum. Și, dincolo de el, se poate zări Republica Populară Chineză.

– Câte schimbări pe o distanță atât de scurtă. Încerc să-mi imaginez China roșie acolo, la câțiva kilometri...

Se mira de asemenea de contrastul extraordinar dintre acest peisaj și colinele care dominau Hong Kong-ul cu vilele și agitația lor cosmopolită. Aici, exista un calm, o atmosferă de antică seninătate care te invita să te oprești.

Mașina coborî spre vale. Dar, câțiva kilometri mai departe, Kai se angajă pe un drum îngust care șerpuia de-a lungul unui râu

care traversa lent un parc împădurit. Într-un viraj, mașina sperie un grup de păuni. Soarele sclipea pe penele lor lungi în timp ce fugeau sub copaci.

– Kai, sunt splendizi!

– Sunt cei mai buni paznici ai mei.

– Cum?

– Sunt în stare să facă o gălăgie nemaipomenită dacă un străin îi deranjează. Vei vedea mulți alții pe proprietate. Îi împiedică pe curioși să se apropie de casă.

Anne se simțea copleșită. După frumusețile muntelui Victoria, nu-și imaginase că putea exista ceva mai frumos... Și apoi, urma s-o întâlnească pe mama lui Kai...

O întâlnire care o făcea puțin nervoasă, dar în fond, o entuziasma. Mama unui om atât de excepțional trebuia să fie remarcabilă! Anne știa deja că ea își consacra mult timp pasiunii pentru orhidee.

Trecură pe sub o arcadă păzită de doi dragoni din piatră. Dincolo de un pâlc de pini, Anne descoperi o vilă uimitor de frumoasă.

O ușoară influență chinezească n-o împiedica să-și imagineze această locuință în câmpiile verzi din Anglia. O verandă mărginită de tufișuri de flori ocupa toată fațada casei.

Kai opri mașina pe aleea centrală și se întoarse spre Anne:

– Bun venit la West Wind, zise el cu un zâmbet larg.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat. Sunt nerăbdătoare să descopăr această minune!

O femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o uniformă neagră, le făcu de pe pragul ușii un mic semn amical, apoi veni să-l ajute pe Kai să scoată bagajele.

– Anne, ți-o prezint pe doamna Burns, menajera noastră. Doamna Burns și soțul său au răspunderea domeniului.

El se întoarse spre menajeră:

– Domnișoara Hunter își petrece sfârșitul de săptămână cu noi.

Când doamna Burns o salută, Anne remarcă accentul său irlandez. Ea îi precedă spre marele hol pardosit cu marmură.

– Lady Hua va fi fericită să afle că ați ajuns cu bine... Mă duc s-o anunț.

– Nu, o voi face eu însumi. Ocupați-vă de domnișoara Hunter.... Anne, vom cina într-o jumătate de oră.

Porni apoi pe culoarul care ducea spre apartamentele mamei sale.

Anne o urmă pe doamna Burns spre camera ei. Era foarte încântată să se poată răcori după călătorie. Ce va purta oare, seara asta? Optă pentru rochia de muselină mov.

– Iată camera dumneavoastră.

Menajera o invită să intre într-o încăpere de la etaj.

– Este încântător!

Ca și exteriorul casei, camera oferea un subtil amestec de influențe chinezești și britanice. Între un secreter vechi din lemn de cireș și un fotoliu tapițat cu catifea albastră din fața șemineului, un covor oriental împodobea podeaua de stejar. Dar

privirea ei era atrasă de un pat magnific, lăcuit și cu coloane sculptate, cu perdele de catifea albastră și cuvertură în același ton, cu broderie albastru-închis.

Înainte de a se retrage, menajera aruncă o privire la pendula franceză.

– Masa va fi servită în sufragerie, într-o jumătate de oră.

Anne își dezbrăcă vesta și pantalonii șifonați. În sala de baie încântătoare, se spălă pe față și-și refăcu ușor machiajul. Apoi își puse rochia mov, cercei de opal și un inel asortat.

În răcoarea holului mare, nu știu încotro să se îndrepte. Mai multe uși dădeau spre vestibul.

Care era oare sufrageria? Alese una la întâmplare, dar când să apese pe clanță, o forță de neoprit o făcu să se întoarcă spre scară. Kai o privea.

– Ce frumoasă ești!

Înaintă spre ea și o sărută cu tandrețe. Impresia că-i aparține îi dădu brusc un sentiment de pace... O conduse într-o mare încăpere unde ferestrele înalte reflectau o lustră de cristal deasupra unei mese de mahon acoperită cu o pânză de in alb. Pe bufet erau așezate platouri de argint acoperite, de unde scăpau totuși arome îmbietoare.

Pentru ea, Kai trase un scaun.

– Mama ta va veni să cineze cu noi? Sunt nerăbdătoare s-o întâlnesc.

– Ea cinează devreme. Dar ne invită să luăm un ceai în apartamentele sale.

În timpul mesei, Kai îi spuse povestea amuzantă a adaptării familiei Burns la viața chineză.... Înainte de a fi în serviciul său, cuplul fusese angajat la un diplomat englez în Hong Kong.

– Ei se gândesc serios să se întoarcă în Irlanda și să-și cunoască în sfârșit nepoții. Au din ce în ce mai mult nostalgia țării natale.

După un delicios sufleu cu lămâie, veritabilă încununare a cinei, făcură o plimbare în grădina de trandafiri.

Luna care strălucea pe un cer fără nori dădea părului Annei reflexe argintii. Merseră mână în mână.

– Mâine îți voi arăta labirintul..... Dar vom putea face de asemenea o lungă plimbare călare.

– Mi-ar plăcea mult. Știi, camera mea este superbă. Patul este extraordinar!

– Sunt fericit că-ți place această încăpere.

Surâse misterios, înainte de a adăuga:

– Este un foarte vechi pat nupțial. Foarte rar astăzi.

Dezamăgită brusc de această evocare a căsătoriei, Anne tăcu până în momentul când intrară în domeniul matern.

Lady Hua își părăsi biroul pentru a-i întâmpina cu un zâmbet foarte grațios.

– Voi cere să se aducă un alt ceai, zise ea. Treburile mele pot să aștepte.

Doamna Burns aduse un platou cu un ceainic de porțelan pe un suport de aramă. Lady Hua servi ceaiul în cești minuscule pictate manual și fine ca niște coji de ouă. Gesturile princiare trădau noblețea originii sale.

Fragilitatea ei aparentă era dezmințită de vivacitatea remarcabilă a ochilor negri migdalați. Culoarea părului amintea de nuanța lemnului uscat. Pielea ei avea finețea translucidă a hârtiei de orez. Dar Anne fu mai ales frapată de libertatea judecăților sale. Libertate excepțională la o femeie a generației sale.

Timpul trecu foarte repede. Când o pendulă de argint sună ora nouă, Kai o invită pe Anne să se retragă. Lady Hua se culca devreme. Ea le ură o seară bună și-și exprimă dorința unei alte conversații cu invitata lor...

În fața camerei Annei, Kai depuse un sărut pe obrazul tinerei femei, apoi buzele lui îi căutară repede gura. Schimbară un lung sărut pasionat.

– N-am intenția să-ți urez imediat noapte bună... Pot să intru?

Un fior delicios o străbătu.

– Da, domnule Shanpei. Ți-am lipsit mult, mi-ai spus ieri?

Cu un zâmbet provocator pe buze, Kai închise ușa în urma lui. În penumbră, plutea parfumul ramurilor de eucalipt, puse într-o vază mare de porțelan, în apropierea șemineului.

Bărbatul o dezbrăcă. Lumina lunii conferea pielii ei albeața unor camelii în timp ce el își scotea la rândul lui hainele. Când o îmbrățișă, ea se ghemui în brațele lui. Apoi, întinzându-se lângă ea, își lăsă degetele să alerge în libertate peste corpul ei. Ea simțea că ia foc.

– Ah! Floarea mea de lotus este nerăbdătoare, murmură el.

– Am nevoie de tine...

El îi mângâie fața. Cu el, orice tentativă de a se înfrâna era de fiecare dată alungată de valul dorinței.

Aplecat deasupra ei, în lumina lăptoasă a lunii, ochii lui negri evocau mistere de nepătruns... El înlătură șuvițele de aur care acopereau fața Annei și-și puse încet buzele pe pleoapele ei înainte de a-i regăsi gura. Kai îi mângâie sânii, contact care le electriză trupurile... Anne își puse brațele în jurul gâtului lui și-l trase mai aproape de ea.

Norii acoperiră luna. Tunetul bubui și furtuna se năpusti asupra văii. Vântul răcoros care mișca perdelele ajunse la ei. Ploaia începu să cadă cu o violență tot mai mare. Curând, picături de apă ajunseră în cameră.

– Voi închide fereastra, zise el.

Un fulger ilumină brusc trupul de culoarea ambrei al bărbatului. Anne simți dorința sporindu-i.... Își spuse că furtuna care urca în ea va fi mai violentă decât cea a cerului.

Cu brațele ude de ploaie, el o îmbrățișă din nou. Gura lui fierbinte crescu pasiunea Annei, făcând-o să geamă.

– Pielea ta este catifelată ca petalele unui trandafir, murmură el. Risipi mângâieri delicioase pe șoldurile ei în timp ce tunetul zdruncina valea și o ploaie cu grindină se abătu asupra ferestrelor. Violența naturii se acorda cu dorința lor și o orbea pe Anne cu fulgerele ei repetate. Respirația ei se acceleră; recunoscu apropierea acelei beții pe care n-o cunoscuse niciodată înainte de Kai. Parfumul de santal al corpului lui bronzat o învăluia în efluvii senzuale.

În ritmul nebun al sângelui lor, făcură aceeași ascensiune. În menghina brațelor lui, Anne simțea că plutește și-i strigă numele. Lumea întreagă stătea într-un singur cuvânt: Kai!

Bărbatul îi strigă la rândul lui numele, în timp ce un bubuit de tunet făcu să vibreze geamurile. Luminată de fulgerul care urmă, fața lui păru cea a unui zeu al războiului. Niciodată nu exprimase atâta forță absolută. Brusc, cu respirația tăiată, se prăbuși lângă ea, cu capul pe umărul ei.

Cu brațele dezarmate, ea îi înconjura talia. Când își frecă obrazul de al lui, Anne își dădu seama că plânsese. Emoția împărtășită o zdruncinase până în adâncul ființei. Nu înțelegea foarte bine sentimentele care o copleșeau. Se întrebă încă o dată ce avea să devină. Cum putuse să se angajeze în această legătură până într-atât încât nu se mai recunoștea?

Încetul cu încetul, se liniștiră. Apoi Kai se strecură afară din cearșafurile încurcate și avu grijă s-o învelească înainte să se îmbrace. O sărută pe frunte.

– Ne revedem la micul dejun. Mi-ar plăcea să rămân cu tine, dar doamna Burns ar fi teribil de șocată mâine dimineață, dacă m-ar vedea ieșind din camera ta.

Ea râse, puțin somnoroasă, și închise ochii. În timp ce furtuna se îndepărta, adormi liniștită.

A doua zi dimineață, proaspătă și odihnită, se trezi devreme. După un duș rapid, îmbrăcă o pereche de blugi kaki și o bluză cu nasturi aurii. Cu doi mici piepteni de baga, își fixă părul la spate. Căldura soarelui promitea o zi luminoasă.

Cum nimic nu părea pregătit în sufragerie pentru micul dejun, ieși pe terasă și-l descoperi pe Kai așezat la o masă din fier forjat, cu o ceașcă de cafea în față. Citea un ziar. Îi admiră o clipă perfecțiunea profilului înainte de a înainta spre el. Hotărât lucru, era bărbatul cel mai minunat pe care-l întâlnise vreodată.

– Bună! Ce dimineață frumoasă!

– Tu ești cea mai frumoasă.... Ai dormit bine?

– Foarte bine. Mor de foame.

Se așează în fața lui și-și turnă o ceașcă de cafea. Doamna Burns aduse câteva preparate calde.

– Lady Hua are un apetit de pasăre. Eu regret mult. Îmi place atât de mult să gătesc pentru oameni cu apetit serios...

Anne se înfruptă copios cu ouă prăjite și bacon. Kai se amuză văzând-o mâncând cu atâta plăcere.

– Viața la țară îți prieste, se pare. Îmi place această foame de lup.

– Nu sunt sigură că se datorează schimbării aerului.

El îi aruncă o privire poznașă.

– Și care ar fi cauza?

Cu obrajii îmbujorați, ea încercă să se corecteze.

– Fără îndoială, zise ea, o bună noapte de somn.

Când Anne termină de mâncat, el o conduse în grădina de trandafiri. Grădinarul, preocupat, tăia florile distruse de furtuna nocturnă. Pe frunze, soarele făcea să strălucească ultimele picături de apă. Kai adună câțiva boboci pe punctul să se deschidă și-i ceru grădinarului să facă din ei un buchet pe care doamna

Burns să-l ducă în camera Annei. Un gest romantic care o făcu să surâdă...

– Mai dorești să faci acea plimbare călare? Aș vrea să inspectez rapid domeniul. Și puțină mișcare le-ar face bine cailor.

– Excelentă idee!

Anne se duse să-și schimbe pantofii în timp ce el se îndreptă direct spre grajd.

Când reveni, câteva minute mai târziu, el termina de înșeuat caii. Îi întinse frâul unei iepe brune, în timp ce el încălecă un cal mare negru, nerăbdător să galopeze.

– Se pare că sunt puțin nervoși astăzi. N-au mai fost călăriți de câtva timp.

Fu o dimineață foarte agreabilă. Anne se miră de armonia perfectă, de impresia de echilibru care emana din ansamblul copacilor, tufișurilor și gardurilor vii.

– Kai.... Sunt uimită de perfecțiunea peisajului. Pământurile tale sunt foarte frumoase.

El îi surâse.

– Mă copleșești..... Există o expresie la chinezi care exprimă foarte bine ceea ce simți. Se spune "fung shui" pentru a traduce relația ideală între om și natură. Este foarte important să trăiești în armonie cu planeta.

Se întoarseră la grajduri. Anne râde de ea însăși: picioarele îi tremurau.

– Asta nu-i nimic. Să vezi mâine. Micul tău posterior te va face să te strâmbi. Lipsa obișnuinței!

Ajunși în apropierea casei, el își manifestă intenția de a merge să arunce o privire prin registrele domnului Burns. Adăugă că mama sa trebuia să se găsească la această oră în sera orhideelor.

– Va fi bucuroasă să te vadă și să-ți arate florile ei.

Anne se duse să facă un duș și să se schimbe. Îmbrăcă apoi un costum roz, care se mula pe silueta ei sculpturală și se îndreptă spre regatul verde și înflorit al ladyei Hua.

O zări, mică siluetă pierdută în abundența de flori minunate. Aplecată peste un răzor de orhidee, lady Hua, intervenea ici-colo cu foarfeca de grădină.

Cuprinsă brusc de timiditate, Anne se apropie de ea. Mama lui Kai se ridică și-i adresă un surâs călduros.

– Bună ziua, Anne. Ai profitat de această dimineață minunată?

– Oh, da! Vă mulțumesc. Am făcut o plimbare călare. Domeniul dumneavoastră este magnific.

Anne aprecia gentilețea înnăscută a ladyei Hua. Ghicea în ea un amestec foarte stimulator de forță și sensibilitate.

– Ai vrea să-mi aduci acea stropitoare de lângă intrare? Dorești să mă ajuți să-mi ud plantele? Adăugă o remarcă neașteptată:

– Din când în când, Barbara venea să mi se alăture aici. Dar biata copilă, își părăsea cu mare greutate camera.

Considera probabil că Anne era la curent.

– Trebuie că era foarte nefericită, zise Anne. Și totuși, avea un soț excepțional...

Sub privirea directă a bătrânei doamne, ar fi vrut să retracteze... Nu tocmai își trădase sentimentele?

– Fiul meu nu putea s-o ajute. Nimeni nu putea. Dificultățile Barbarei veneau de foarte departe. Mult înainte să-l întâlnească pe soțul său. Și apoi, a devenit sclava alcoolismului.

Lady Hua făcu o pauză, absorbită de tăierea unui lăstar înainte de a concluziona:

– Acum, toate astea s-au sfârșit. A încetat să sufere și eu sunt fericită din acest motiv.

Simplitatea bătrânei doamne era încurajatoare. Ea îndepărta definitiv scrupulele încercate de Anne venind în această casă la atât de puțin timp după moartea Barbarei. Nu fu deloc jenată de tăcerea lor în timp ce îngrijeau florile. Apoi, lady Hua o surprinse din nou pe Anne.

– Se pare că te înțelegi foarte bine cu Kai. Asta îmi face plăcere. Este mult timp de când nu l-am văzut râzând în compania unei femei. Diverse motive i-au impus o lungă solitudine.

Vorbea pe un ton degajat, fără a-și lua ochii de la florile pe care le îngrijea.

Anne nu se înșelase: lady Hua era o persoană simplă și directă. Totuși, cuvintele sale stârneau din nou temerile Annei față de Kai. Era fără îndoială timpul să privească lucrurile în față în loc să trăiască în nesiguranță în timp ce, incontestabil, se lega din ce în ce mai mult de fascinantul, dar complicatul Kai Shanpei.

– Este adevărat, ne înțelegem foarte bine, zise ea în cele din urmă. Dar eu nu caut o relație definitivă. Dacă sunt foarte atașată de Kai, nu-mi uit cariera din acest motiv.

Ea contează înainte de toate. Am trecut printr-un divorț și nu vreau să-mi iau riscuri....

Lady Hua făcu un comentariu pertinent:

– Te înțeleg foarte bine. Totuși, viața este un râu care curge între maluri schimbătoare. Trebuie ținut seama de aceste variații și să nu rămânem la nesfârșit prizonierii unor decizii luate altundeva și.... altcândva. Oricum, îi faci bine fiului meu. Orice s-ar întâmpla, va fi avut fericirea de a te fi întâlnit.

– Vă mulțumesc, lady Hua. Sunt fericită că v-am cunoscut pe amândoi.

Nu este decât un interludiu agreabil, își zise ea. Nimic altceva... Schimbă subiectul.

– Admir raporturile pe care le aveți cu fiul dumneavoastră. Păreți atât de apropiați unul de altul.

– Îți mulțumesc că mi-o spui, Anne. Noi i-am dat foarte devreme simțul responsabilității. Și, în același timp, multă dragoste. Noi i-am acordat încredere. Dacă astăzi suntem prieteni, aceasta se datorează libertății pe care i-am lăsat-o. Cu cât copiii se simt mai liberi să plece, cu atât mai mult doresc să revină.

Anne o admiră. Dacă va avea într-o zi un copil, își va aminti aceste cuvinte.

– Bine. Am făcut destulă grădinărie pentru astăzi. Prânzul nu va întârzia să fie servit.

În timp ce părăseau sera, lady Hua propuse să-i explice într-o zi cum îi ajuta pe refugiații din vale.

Anne se entuziasmă: vedea o ocazie de a-și consolida informațiile.

Prânzul, amestec nervos de preparate chinezești și occidentale, începu cu o supă rece de migdale, urmată de limbă de mare la grătar, cu garnitură de cartofi și sos de pătrunjel. După aceea fu triumful doamnei Burns: prăjitură fondantă parfumată cu extracte de fructe.... La ora cafelei, lady Hua se retrase. Rămasă singură cu Kai, Anne reveni repede la temerile ei. În ciuda acestor ore minunate, se întreba din nou cum să frâneze pasiunea lor înainte să ajungă la o despărțire dureroasă.

– Iartă-mă. Ce spuneai?

Hărțuită de gândurile ei negative, nu auzise întrebarea lui Kai.

– Ești foarte absentă.... Te întrebam dacă vrei să vezi labirintul.

– Bineînțeles. Cu atât mai mult cu cât după o asemenea masă am nevoie să merg puțin. Doamna Burns este o excelentă bucătăreasă.

Un grilaj separa grădina de trandafiri de încântătorul peisaj a cărui atracție era un labirint din garduri vii cărora li se dăduse forme de animale. Kai o provocă pe Anne să se ascundă acolo.

– Îți las trei minute avans.

După numeroase ocoluri, Anne ajunse în centrul labirintului, ocupat de o bancă de piatră care se reflecta în apa unui bazin. Vocea lui Kai ajunsese din când în când la ea, dar nu-i răspunsese. Prinsă în joc, dorea să lase s-o caute, când niște brațe musculoase o prinseră pe neașteptate.

– Te-am găsit, murmură Kai în spatele ei.

Ea îi simți respirația în ceafă, în timp ce inima îi bătea de surpriză și emoție.

– Pe unde ai ajuns? zise ea răsucindu-se în brațele lui.

Se așezară pe banca de piatră. În mijlocul bazinului, apa se prelingea încet în lungul unui jgheab acoperit de mușchi.

– Ce liniște! zise ea. Casa aceasta, ca și muntele Victoria, îmi dă o impresie extraordinară de seninătate... Ce cuvânt ai folosit în această dimineață în legătură cu raporturile dintre om și natură?

– Fung shui: o armonie pe care o vei aprecia din ce în ce mai mult, dacă vei consimți să te îndepărtezi de ritmul tău de viață trepidant pentru a te odihni aici sau pe muntele Victoria.

Aluzia liniștită la reluarea escapadelor lor îi distruse liniștea. Se retrase în ea însăși. Apoi, brusc, se ridică.

– Cum ieșim de aici? zise ea pe un ton lejer.

El se ridică imediat, ca și cum i-ar fi simțit schimbarea de dispoziție.

– Vino. Îți voi arăta drumul cel mai direct. Ne-am jucat destul, am impresia...

O concluzie care o făcu să reflecteze, în timp ce el înainta în umbra gardului viu. Făcea oare aluzie doar la partida lor de-a v-ați ascunselea? Sau?.... Avea oare și el presentimentul unor dificultăți iminente? Fericirea acestui sfârșit de săptămână se întunecă. O prăpastie se deschidea între ei...

El rupse tăcerea, propunând să înoate în piscina pe care Anne o remarcase lângă terasă.

Merseră în camerele lor pentru a-și pune costumele de baie.

Se examină în oglindă cu un ochi critic. Costumul negru se mula pe corpul ei. Decolteul cobora adânc între sâni. Fusese alegerea lui Sally Tabor, în ziua când colindaseră prin magazinele din Hong Kong, pe cheltuiala agenției... Dacă ar fi fost după ea, Anne ar fi ales un costum mai cuminte.

Traversă terasa și se opri o clipă, înainte de a i se alătura lui Kai. El străbătea lungimea piscinei cu o vigoare liniștită. Apoi se săltă pe marginea bazinului.

– Temperatura este bună?

– Perfectă.

Anne își udă cu prudență vârful degetelor picioarelor și o găsi atât de plăcută, încât plonjă imediat pentru a nu ieși la suprafață decât când nu mai avu aer. Aparent, Kai nu era nicăieri. Dar foarte repede, simți o atingere ușoară pe picior.

Ea râse: Kai ieși din apă lângă ea.

– Ești cu adevărat foarte înzestrat pentru a te strecura pretutindeni...

Gândurile negative odată uitate, se simțea din nou liberă și spontană.

Își împărțiră restul după-amiezii între apă și soare. Cum el se mira, râzând ce bună înotătoare este, ea îi povesti viitoriile obținute în competițiile între colegi.

Când doamna Burns veni să le propună un aperitiv, Annei îi veni greu să creadă că timpul trecuse atât de repede... Kai ceru scotchuri cu apă și plonjară o ultimă dată în piscină.

Doamna Burns reveni:

– Sper că aveți poftă de mâncare, seara asta. Am pregătit o supă de scoici.

Se îndepărtă fredonând vesel.

– Adoră să gătească, zise Kai. Mânuiește oalele și cratițele ca un pictor pensulele și culorile lui! Ne va fi greu s-o înlocuim.

– Nu va fi mâine, nu?

– Soțul ei mi-a confirmat astăzi că sunt hotărâți să plece imediat ce vom găsi pe altcineva. Voi căuta începând de luni. Știu cât de nerăbdători sunt să se întoarcă în Irlanda.

Când doamna Burns îi întrebă dacă doresc un al doilea aperitiv, Anne se scuză și urcă să-și spele părul înainte de a se îmbrăca pentru cină. Pentru ultima lor seară, lady Hua împărțea masa cu ei.

A fost o seară memorabilă. Anne, într-o rochie de bumbac indian multicolor, purta părul pe umeri, cum îi plăcea lui Kai. Râseră cu poftă când se lansă cu mama sa în compararea bucătăriilor orientale și occidentale. Apoi, lady Hua se retrase în apartamentele sale.

Cu paharele în mână, Kai și Anne ieșiră pe terasă pentru a privi cum răsare luna.

– Anne.... Te-am simțit preocupată astăzi. Vrei să-mi spui motivul?

Trebuia oare să-i mărturisească de ce dorea uneori să se distanțeze de el?

– Kai, atunci când ne-am întâlnit, ți-am împărtășit ce credeam despre o relație profundă cu un bărbat...

Ne-am văzut adeseori după aceea și.... eu.... nu știu foarte bine cum stau.

Privirea ei implora înțelegerea lui Kai.

– Nu te frământa.

O sărută pe obraz.

– Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla... Eu nu-mi pun întrebări. Vom lua lucrurile cum vor veni.

Duminică dimineață, Anne se trezi în ciripitul păsărelelor. Kai îi urase noapte bună în pragul ușii dar dormise prost, se trezise de mai multe ori, chinuită de regretul că-și dezvăluise incertitudinile. În timp ce luau micul dejun pe terasă, Kai îi propuse o nouă plimbare călare înainte de a pleca la drum. Astăzi, mai liniștiți decât la precedenta ieșire, caii, ca și Anne păreau să se delecteze de această plimbare la pas. Kai nu făcu nicio aluzie la conversația lor din ajun.

După un prânz ușor, se pregătiră de plecare. Lady Hua veni să le spună la revedere, așteptând ca doamna Burns să ducă bagajele la mașină.

– Draga mea Anne, mi-ar plăcea foarte mult să te revăd. Am apreciat mult vizita ta.

– Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă.

Certitudinea unei posibile prietenii provocă din nefericire gânduri de plecare, de promovare îndepărtată... N-o va revedea probabil niciodată pe lady Hua.

Mercedesul se îndepărtă. Rămâneau tăcuți. Și, dacă Anne nu putea ghici gândurile lui Kai, cunoștea foarte bine motivele

propriei mutenii. Aceste două zile o bulversaseră profund. Se atașase prea mult de el, acum era evident. Trebuia neapărat să tempereze ceea ce avea prea mult tendința să se amplifice. Strânse cu hotărâre pumnii și-și fixă privirea asupra peisajului pe care-l traversau în viteză.

Capitolul 9

În cursul zilelor care urmară vizitei la West Wind, Anne avu senzația că trăiește între două furtuni. Una tocmai se terminase, alta nu va întârzia să izbucnească. În exterior și în ea însăși, presiunea urca treptat și inima ei o lua razna când se gândea la alegerea care o aștepta. Dădu vina proastei ei dispoziții pe căldura umedă, deosebit de apăsătoare și de exasperantă care domnea asupra Hong Kong-ului. Dar iluzia fu efemeră. Învinsă, dădu frâu liber temerilor ei.

Visurile sale se împărțeau dureros între imaginea luminoasă a lui Kai și temerile ei iraționale. Uneori, se trezea în mijlocul nopții și credea că regăsește contactul cald și senzual al mâinilor lui pe corpul ei.

Dar, repede dezamăgită, revenea la îndoielile și la frământările ei. Pierdută în noapte, speriată de umbrele fantastice care-i traversau gândurile, se decise să-și analizeze angoasele.

Dragostea era oare altceva decât o închisoare, decât o sclavie frumos deghizată? Ambițiile sale profesionale o condamnau oare la o viața monahală? Căsătoria i-ar distruge oare cariera? Hotărât lucru, viața ei nu semăna deloc cu acel ansamblu de riscuri, de împrejurări, de șanse pe care unii credeau că le pot împăca ușor...

Nu se mai putea bucura de diminețile însorite. Nici măcar lista foarte proaspătă a viitoarelor sale articole n-o putu scoate din depresia ei. Doar din întâmplare remarcă o eroare în planul de lucru pe care i-l adusese Dick. Se duse să-i ceară o explicație.

– Cine m-a confundat cu un reporter sportiv?

Puse pe biroul lui Dick lista incriminată. El o parcurse și scutură din cap.

– Este opera mea.

Anne ieși din apatia ei pentru a-i arunca:

– Dar nu știu nimic despre crichet. M-am ocupat întotdeauna de chestiuni politice și financiare...

Dick o întrerupse cu indiferență:

– Se presupune că faci ceea ce ți se cere. Dacă îți lipsește practica, este momentul să înveți.

O punea la locul ei fără să ridice vocea. Ea simți că roșește.

– Îmi pare rău că mi-a sărit țandăra, murmură ea. Dar am fost sincer surprinsă.

Un zâmbet slab destinse fața lui Dick.

– Dacă ai nevoie de acest reportaj, ei bine, îl vei avea. Dar va trebui să fii indulgent, adăugă ea.

– Promit.

Îi zâmbi, jucându-se cu stiloul între degete.

– Dacă am vorbi puțin?

El se aruncă pe spătarul scaunului și-și puse picioarele pe vechea mașină de scris, fidelă colaboratoare pe timp de război și de pace. Anne, cu fruntea preocupată, se așează curajoasă în fața lui.

– Nu lua acest aer de victimă. N-am căutat să te pedepsesc.

– Așa s-ar putea crede.

– Care este, după părerea ta, principala calitate a unui redactor-șef?

O privea gânditor, cu capul înclinat spre umăr. Cum ea întârzia să răspundă, o făcu el în locul ei.

– Suplețea, zise el. Capacitatea de adaptare.

Ea bombăni:

– Nu văd foarte bine legătura cu un meci de crichet...

Își lăsă privirea să rătăcească de la dosarele din fața lui la haina șifonată agățată de un colț al biroului. Un birou care era imaginea lui Dick: simplu, onest, dedicat eficienței fără înfloriturі.

– Un redactor trăiește în mijlocul evenimentelor, Anne, și niciodată o situație nu este de două ori aceeași.

El se aplecă în față și-și încrucișă degetele pe birou.

– Când se produce un dezastru, în panica generală noi trebuie să rămânem calmi. Pentru a rezista în această meserie de nebuni, trebuie să reacționezi cu capul, nu cu inima. Tot așa cum este necesar să cunoști un minimum de lucruri despre maximum de subiecte. Inclusiv sportul.

Unde voia oare să ajungă? Nu vorbea de plăcerea discursului, era convinsă. Dar, pentru a evita o concluzie pripită, aşteptă cuminte cu mâinile pe genunchi. Dacă măcar putea să-i transmită puţin din calmul, din echilibrul său.... Avea mare nevoie.

– Cum stai cu Edward Payton?

Iată-ne ajunşi la problemă, îşi zise ea. Evident, n-are intenţia să mă cruţe... Îi susţinu privirea, se strădui să se destindă şi căută răspunsul clar şi simplu pe care nopţile ei agitate nu i-l adusese.

Vru să câştige timp.

– De ce această întrebare?

– Am primit numirea ta la Atena, azi-dimineaţă.

Îi puse dosarul sub ochi şi-i urmări reacţia.

– Eu mi-am redactat deja raportul, dar ţineam să te văd înainte de a cere aprobarea finală a New York-ului.

– Perfect, zise ea.

Răspunsul era lipsit de entuziasm şi propriul surâs i se păru ipocrit. După ce parcurse aprecierile lui Dick, îi urcară lacrimi în ochi.

– Mulţumesc, Dick.

– Înţelegi acum de ce insistam asupra capacităţii de adaptare a redactorilor...

El îşi drese vocea; lacrimile Annei îl jenau.

– N-am scris decât adevărul, zise el. În cazul că nu ştii încă, te consider printre ziariştii cei mai talentaţi pe care-i cunosc. A fost un privilegiu să colaborez cu tine.

– Tu m-ai ajutat mult.

– Oprește-te înainte să ne copleșim cu elogii... Țin să-ți precizez că pot să-ți reține dosarul câteva zile.

Îi adresă o privire lipsită de bunăvoință.

– Nu trebuie să iei prea repede o hotărâre pe care ai putea s-o regreți mai târziu.

Ea clătină din cap și plecă ochii. Era încolțită.

– Da. Aș vrea să mă mai gândesc puțin, zise ea cu o voce nesigură.

– Dacă soția mea ar auzi ce-mi rămâne să-ți spun, m-ar omorî.

Vorbea încet, ca și cum pereții aveau urechi.

– O să-ți spun totuși...

Intrigată de aceste precauții neobișnuite, Anne își apropie scaunul.

– Ai avut dreptul, se pare, la faimosul discurs al lui Sally asupra virtuților căsătoriei. Astăzi, am să-ți arăt o altă realitate.

Derutată, dar obișnuită să asculte înainte de a trage concluzii, așteptă fără să crâcnească.

– De la sosirea ta în Hong Kong te-am urmărit cu mare atenție și pot afirma că am fost foarte impresionat. Adevărații redactori sunt ca metalele prețioase: se uzează, capătă "patină" dacă preferi, dar nu se devalorizează niciodată. Calitățile lor sunt de neclintit. La tine, am recunoscut rigoarea, prezența de spirit, rezistența la presiuni, care îți pot permite să-ți asumi responsabilități reale.

Anne simți pentru acest om, de obicei zgârcit cu complimentele, o imensă recunoștință.

– Este foarte flatant, murmură ea.

– Meriți aceste complimente, Anne. Am senzația că Atena va fi pentru tine un adevărat început.

Îi acordă un surâs fără bucurie și o privi în ochi.

– Dar mă întreb, zise el, dacă ești cu adevărat pregătită să-ți sacrifici viața particulară pentru responsabilitățile și riscurile unei cariere de prim-plan.

Anne se mișcă pe scaun și-și încrucișă picioarele. Dick scotea la iveală dilema care o chinuise fără răgaz toată săptămâna.

– Adevărul este că... nu cunosc răspunsul.

– Bănuiesc... O recăsătorie te-ar obliga să-ți reconsideri aspirațiile. Altfel...

Scutură din cap, cu un aer descumpănit.

Anne mărturisi, măcinată de conflict:

– În mod ciudat, pentru prima dată mă simt ca un calculator prost branșat. În toți acești ultimi ani, am avansat cu precizia unui ceas elvețian. Dar acum...

Amintiri fugitive ale lui Kai și a dragostei lor împărtășite îi provocară brusc o durere la fel de mare ca un ghimpe în inimă.

Dick era pe punctul să-i răspundă când Mailin veni să caute un telex destinat abonaților agenției. Explicația dură câteva minute: nu se mai punea problema unei conversații confidențiale. Anne se ridică.

– Apropo, zise el, ai reușit perfect seria de articole despre refugiați. Eram dator să ți-o spun.

Evident mândru de acest succes, el adăugă:

– Când mi-ai prezentat-o pe Mailin, povestindu-mi încercările vieții ei, m-am temut de un ton plângăreț. Dar, tu ai știut să-l eviți și să-ți păstrezi obiectivitatea.

– Mulțumesc.

– Că dorești sau nu să auzi, Anne, ești un redactor înnăscut. Știi să-ți păstrezi sângele-rece.

Anne căzu pe gânduri. Îi făcuse într-adevăr un compliment? Fără îndoială. Era rolul lui să încurajeze munca bine făcută, fără să se sinchisească de implicații pe plan personal. Curaj, fidelitate, gustul riscului și obiectivitate: el nu putea decât să aprobe...

Cum el preluă un apel telefonic, ieși din biroul său, perfect conștientă că avea încă aceeași dilemă nerezolvată.

O insuportabilă solitudine se profila la orizont. Îi plăcuseră atât de mult mângâierile lui Kai, forța și magia seducătoare a prezenței lui.... Se apucă din nou de treabă, ca să scape de amintiri, de amărăciune și de durere.

La sfârșitul zilei, epuizată dar satisfăcută că reușise să termine mai multe articole, se întinse cu o eleganță nonșalantă și privi, în sfârșit, în jurul ei. O dată în plus, va fi ultima care părăsea biroul. Avea un zâmbet ironic pentru ea însăși. Dick o cunoștea bine... Luase probabil hotărârea să dea curs dosarului ei fără să aștepte. Își pregăti servieta diplomat pentru o seară lungă de muncă. Rămânea s-o anunțe pe Mailin de plecarea ei. Cum avea s-o primească? Încă o etapă de trecut...

Inima i se strânse din nou. Kai merita mult mai mult decât tot ce i-ar putea ea oferi.

Trebuia să-și adune curajul și să-i spună adio chiar mâine seară, când prevăzuseră să cineze împreună.

Stinse luminile din birou. Tocurile ei răsunau în tăcerea neobișnuită. Copleșită de amărăciune, era expresia disperării.

Apartamentul era impregnat de arome divine.... Mailin dusese pe balcon masa pentru cină, acoperită cu o față de masă brodată. Cele mai frumoase farfurii și tacâmuri de argint erau pregătite pe bufetul din bucătărie.

– Avem invitați?

Admiră prăjiturile proaspăt coapte, puse la răcit.

– Sunt destule prăjituri pentru un întreg regiment!

Cu mica ei față grațioasă îmbujorată de căldura cuptorului, Mailin anunță:

– În seara asta, este sărbătoarea tinerelor femei celibatare. Dacă doresc să se căsătorească, trebuie să aducă o ofrandă lui Ch'ang O, zeița chineză a lunii.

Zâmbi. Când Anne întinse o mână spre prăjituri, o lovi ușor peste degete, apoi reîncepu să taie felii de mere și de ananas înainte de a le cufunda într-un aluat de copt.

Ironia situației era prea evidentă: Anne începu să râdă.

– Doar nu crezi că o să mă faci să particip la această ceremonie?

Mailin făcu ochii mari.

– Ba da! Luna este femeie. Dacă ofrandele noastre îi plac, va interveni în favoarea noastră.

Anne schiță un zâmbet.

Nu voia nicicum s-o ofenseze pe Mailin.

Se îmbrățișară râzând. Anne pregăti o cupă de fructe după indicațiile lui Mailin. Află că toată hrana asta va fi dăruită săracilor orașului. Când masa fu pusă, asfințitul îmbracă albastrul cerului într-o ceață stacojie. Mailin își îmbrăcă un cheong-sam ușor înainte de a se alătura Annei.

– Vom putea începe ceremonia imediat ce se înnoptează. Când luna va fi sus pe cer, vom aprinde felinarele și ne vom ruga. Vom putea pune întrebări zeiței, dar nu trebuie să așteptăm un răspuns imediat.

Atentă la Mailin, Anne nu uita totuși că trebuia să-i anunțe plecarea sa. Când și cum o va face?

Deodată tânăra chinezoaică observă:

– Ești îngrijorată, Anne?

Era timpul să se arunce în apă.

– Da. Mi s-a oferit un post important la Atena. Și nu-mi place ideea să te las singură.

– Nu trebuie să te gândești decât la cariera ta. Chiar dacă trebuie să mă întorc la Tsuen Wan, mă voi descurca. Ai acceptat numirea, nu-i așa?

Anne clătină încet din cap. Subiectul fiind în sfârșit abordat, Mailin o asculta cu bunăvoință: așadar, se putea elibera.

– Dacă refuz, nu mi se va mai propune altceva mult timp de acum înainte.

– Și Kai Shanpei?

– Țin mult la el.

Cu vârful degetelor, își masă ușor tâmplele pe care tensiunea nervoasă le făcea dureroase. Reluă:

– Este un bărbat excepțional. N-aș vrea să-l fac să sufere. A suferit destul cu soția lui.

– Dar nu poți hotărî pentru el! Dacă el refuză dragostea și riscurile ei, lui îi revine s-o spună.

– Oricum, nu cred că sunt femeia de care are nevoie.

Nervoasă, se ridică.

– Totul s-a întâmplat prea repede. Și suntem atât de diferiți.

– Da. Știu ce vă opune. Am simțit-o imediat. Dar dragostea permite depășirea conflictelor.

Anne o întrerupse.

– Tocmai.... Nu sunt foarte sigură că-l iubesc cu adevărat. Poate nu este vorba decât de o atracție fizică. Foarte puternică, dar care se va estompa cu timpul...

Mailin văzu că-și terminase argumentele. Ea privi cerul.

– Acum este destul de întuneric pentru a începe ceremonia. Poate vei găsi până la ziuă un răspuns la întrebările tale...

Se ridică, se îndreptă spre balcon și aprinse unul după altul lampioanele multicolore ale căror umbre începură să danseze în noapte.

Anne se abandonă plăcerii de a descoperi ritualuri necunoscute. Mica chinezoaică o invită să îngenuncheze lângă ea. Cu o voce melodioasă, cântă încet rugăciunile sale către lună. Străină de sensul cuvintelor, dar vrăjită, Anne simțea o profundă impresie de pace. Când melopeea se termină, se așezară una

lângă alta și, în tăcere, urmăriră focul de artificii de deasupra golfului.

Brusc, se bătu în ușa apartamentului. Anne se ridică și alergă spre intrare. Cine putea veni la o asemenea oră? Niște ochi negri și o privire scrutătoare o așteptа în spatele ușii.

– Kai!

Era cât pe ce să se sufoce. Degetele ei se crispară pe clanța ușii.

– Ce faci aici?

– Am venit să văd ce te împiedică să cobori, zise el furios. Te-am așteptat jos, cum doreai. Era stabilit să cinăm împreună, seara asta.

– Oh, nu!

Își lovi fruntea. Ea era oare femeia cu mintea limpede pe care o admira Dick? Și care își uitase întâlnirile sentimentale? Roși.

– Am confundat cu mâine seară, Kai! Îmi pare rău. Am avut o săptămână atât de epuizantă...

– Văd! Îi privi insistent taiorul șifonat și cocul sobru. Apoi o zări pe Mailin, care-l privea de pe balcon.

– Ce face ea aici?

Cu nervii deja încordați, Anne primi rău tonul lui Kai. Se întoarse spre Mailin și-i zâmbi.

– Împărțim apartamentul.

Iată, o spusese! Îl privi drept în ochi pe Kai.

– Avea nevoie să locuiască în oraș pentru a putea să lucreze la agenție.

Nu se punea problema să plătească un autobuz dimineața și seara.

Se înfioră sub privirea glacială a lui Kai.

– Și ce se va întâmpla când va înceta să fie un subiect de observație pentru tine?

– Nu cu acest scop i-am propus să trăiască aici.

Insinuările lui Kai o indignau. Continua s-o acuze de intenții interesate.

– Mailin a venit să mă vadă a doua zi după vizita noastră la Tsuen Wan. Am ajutat-o să găsească o slujbă de care avea neapărat nevoie.

– I-ai făcut foarte probabil mai mult rău decât bine, zise el pe un ton tăios.

El intră în camera de zi și scăzu vocea pentru a-i explica:

– Chinezii au adoptat unele idei occidentale. Dar familia rămâne baza culturii noastre. Cum îndrăznești să pui în pericol legături afective esențiale?

– Nu înțeleg.

Cu inima grea, Anne închise ușa înainte de a continua confruntarea lor.

– Mailin rămâne în legătură strânsă cu părinții săi, protestă ea. Le scrie cu regularitate o dată sau de două ori pe săptămână.

– Nu-i vorba de asta. Ești destul de informată pentru a ști că acest oraș este destul de sever cu emigranții. Mai ales când este vorba de o femeie tânără și frumoasă. Articolele tale, oricât de bine intenționate ar fi ele, nu vor schimba nimic.

Numai timpul poate face miracole.

Brusc, înțelese că-l judecase încă o dată greșit. Departe de a fi ostil față de Mailin, se preocupa sincer de situația ei.

El insistă:

– Părinții ei sunt în măsură s-o protejeze. Dacă n-o păstrezi lângă tine până la independența ei economică sau până la căsătorie, o vei expune la tot felul de încercări.

– Eu n-am privit niciodată situația din acest unghi, este adevărat. Dar poți să te înșeli.... Cu siguranță, chiar!

Se enervă:

– Mailin este inteligentă. De ce...

El o întrerupse, dar adoptă un ton mai calm.

– Țara mea a avansat cu pași uriași în acești ultimi douăzeci de ani. Cu toate acestea, avem încă de rezolvat probleme complexe, în special cea a emigrației.

Pe neașteptate, întinse mâna spre fața Annei și-i mângâie cu blândețe obrazul.

– Tu ești sinceră, Anne, știu. Dar judeci această țară în funcție de criteriile tale occidentale. Și asta nu poate să meargă.

Cu un nod în gât, ea îi evită privirea. Cum va reacționa oare când va afla că o va lăsa în curând pe Mailin să se descurce singură?

– Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să cinăm.

Ea tresări, ca sub efectul unui jet de apă rece în plină față.

– Am rezervat un sampan pentru ora nouă.

Aruncă o privire spre ceasul său.

Apoi zâmbi cum știa el: cu un farmec irezistibil.

– N-ai timp să te schimbi.

– Nici nu aveam intenția!

Neliniștea o făcea agresivă. Va reuși oare să-i spună adio? Poate va fi primul care să admită că era mai înțelept să se despartă în această seară, înainte ca să se închidă asupra lor capcana unei pasiuni imposibile...

– O voi anunța pe Mailin.

Se îndreptă spre balcon. Simțea deja un gol imens în sinea sa. Niciodată! se jură ea. Niciodată!

– Mailin, trebuie să iau cina cu el. Trebuie să-i spun....

Își încrucișă mâinile la piept, ca pentru a alunga durerea.

– Înțeleg. Ch'ang O te va călăuzi. Și mă voi ruga pentru tine.

Străzile erau de un calm neobișnuit. Sărbătoarea se celebra în familie. Kai propuse să ia masa în apropierea cheiului unde îi va aștepta ambarcațiunea. Locul nu era departe și făcură drumul pe jos. La contactul mâinii posesive a lui Kai pe brațul său, se temu că își va pierde puțina siguranță care-i rămăsese și, când intrară în restaurant, era pe punctul s-o lase nervii.

Schimbară mondenități. Anne mâncă mașinal, fără să simtă gustul delicios al peștelui la grătar însoțit de legume ușor picante. Dacă bărbatul remarcă atitudinea ei încordată, nu făcu niciun comentariu. Când chelnerul le turnă vin, el ridică paharul.

– Gan Bei! zise el cu o voce răgușită.

Reaprinse astfel dorința arzătoare pe care ea încerca s-o stăpânească, strângând piciorul paharului gata să-l rupă... Lacrimi

îi înceţoşară privirea la amintirea primei lor escapade. În timp ce îşi pleca ochii, Kai îi luă mâna, sporindu-i surescitarea.

– N-ar fi timpul să mergem pe sampan? întrebă ea.

Reuşise să păstreze un ton neutru. Dar îşi retrase mâna.

– Cum vrei...

O prinse de talie. O briză uşoară sufla la suprafaţa apei când urcară pe vas. Ghidul lor, un bărbat scund cu un zâmbet larg, înţelese imediat că se vor lipsi bucuroşi de un comentariu turistic.

Ici şi colo, pe apă, apărură lumini. Începea pescuitul cu lampa. O ceaţă uşoară acoperea treptat frumuseţea Hong Kong-ului.

În fundal, muntele Victoria semăna cu un con împodobit de neoane care străpungeau ceaţa în apropierea cerului. În vilele luxoase, oamenii se reuniseră pentru a sărbători luna şi a cina fastuos în sunet de muzică străină. Dinspre ţărm venea miros de tămâie adus de briză. Sprijinită de pieptul musculos al lui Kai, Anne încerca totuşi să savureze această noapte de sărbătoare. Când el îşi trecu braţul după umerii ei, mâna lui atinse uşor pieptul Annei, a cărei inimă o lua razna.

Pentru ultima dată, se lăsă în voia dorinţei.

– Vino la mine, noaptea asta, zise el cu buzele pe ceafa ei. Vom găsi împreună un răspuns la rugăciunile tinerelor femei...

Anne îi văzu ochii strălucind în timp ce bărbatul o mângâia în întuneric.

Împărţită între dorinţa pentru el şi planurile profesionale, îşi fixă privirea asupra apei întunecate. Singurătatea puse stăpânire pe ea... Imediat ce vasul acostă, dădu impresia că fuge, ferindu-se

stângaci de băncile de lemn, ca un crab care-și caută refugiul în nisip.

Ora despărțirii venise. Se întoarseră spre imobilul ei. Nervoasă, Anne avu impresia că are un cuțit înfipt în inimă.

Brusc, Kai întrebă:

– Poți să-mi spui ce nu este în ordine?

Privirea lui întunecată pătrunse ca un fulger în gândurile ei. El se aplecă spre gura ei.

Atracția care-i unise îndată ce se întâlniseră, nu-și pierduse nimic din intensitate. Buzele Annei se întredeschiseră. Avidă să-l îmbrățișeze, își trecu brațele în jurul gâtului lui. Să se îndepărteze de el, fu o adevărată agonie...

Cu o privire rătăcită, mărturisi:

– Am acceptat numirea la Atena. Este o promovare.

Bărbia îi tremura în timp ce el răspundea, amar dar ironic:

– Când vei fi făcut înconjurul arhipelagurilor grecești, sentimentele tale vor fi învățat fără îndoială să reziste...

– Te rog, Kai.... Așa stau lucrurile. Nu mă voi schimba niciodată. Nu pot fi femeia pe care o aștepți. Și pe care o meriți.

– Nu ți-am cerut niciodată să te schimbi.

Scos din fire, avea fața unui războinic sculptat în bronz.

– Am dorit numai să nu te înșeli asupra esențialului....

– N-aș putea trăi fără munca mea.

Ea nu ceda, în pofida durerii pe care o putea citi pe fața lui.

În același moment, norii acoperiră luna, ca pentru a-i transforma confuzia în disperare fără drept de apel.

– Te-ai întrebat dacă nu există chiar aici, în acest oraș, alte agenții, alte ziare gata să-ți ofere un post mai interesant?

El nu aștepta un răspuns pe care-l cunoștea deja. Îi prinse cu brutalitate încheietura și o obligă să se apropie de el.

– Nu pot să-ți dau tot ce ai nevoie. N-aș ști s-o fac, murmură ea.

– Nici măcar n-ai încercat!

– Am crezut deja în promisiuni eterne. Și a fost un eșec.

– Vei rămâne sortită eșecului atâta timp cât nu vei dori să privești spre viitor, în loc să vezi doar trecutul.

Brusc, se aplecă spre ea și o sărută cu înverșunare.

– Nu uita asta, zise el. Nu uita niciodată.

– Nu!

Ea îl împinse și se repezi spre imobil. Tremurând, chemă ascensorul. Nu mai reuși să-și rețină lacrimile. Tocmai pierduse mult mai mult decât un salariu, mult mai mult decât orice succes fabulos...

Capitolul 10

Vântul puternic care sufla în port luă cascheta unui ofițer de marină, sfâșie pânza unei jonci, răvăși părul de aur al Annei. Când răsună sirena pachebotului, călătorii aruncară spre mulțimea care le saluta plecarea mii de confeti și un nor multicolor se ridică spre soare.

Anne încercă să nu privească în urmă. Dar când vaporul se angajă pe șenalul care ducea în largul mării, se agăță cu putere de parapet și privi pentru ultima dată coasta care dispărea în trecut... Stropii de apă sărată se amestecau cu lacrimile ei. Se temea că va fi mult timp, prea mult timp urmărită de amintirea dulce-amară a ultimei seri în compania lui Kai.

Nu se putuse împiedica să-l revadă. După două lungi săptămâni care urmaseră discuției lor, își adunase destul curaj pentru a-l suna.

Secretara îi recunoscu vocea și-i făcu imediat legătura cu Kai.

– Bună, Anne!

Era vizibil fericit s-o audă. Totuși, își înfrână spontaneitatea, ca și cum se pregătea pentru o nouă înfruntare.

– Este o surpriză.... Te credeam la jumătatea drumului spre Atena...

– Plec mâine. Vei fi liber diseară?

Vocea îi tremura. Trebuia să-și muște buzele înainte de a merge până la capătul propunerii.

– Am putea oare să luăm un pahar undeva?

El acceptă cu o grabă aproape prea evidentă.

– Ora cinci, la Pearl Pavillion?

– Foarte bine. Pe diseară.

Anne tremura când închise telefonul. Bagajele erau pregătite, pașaportul în ordine. Ar fi putut pleca dintr-un moment în altul. Atunci, de ce să-și impună această tortură? Spera în secret ca el s-o rețină? Că-i va împiedica plecarea într-un fel sau altul? Incapabilă să vadă limpede, nu știa decât un lucru: avea neapărat nevoie să-l revadă. Dar, împărțită între contradicțiile sale, își făcuse un coc și-și ascunsese formele sub un taior sever bleumarin.

El o aștepta. Indată ce intră, privirea lui îi urmări mersul grațios. O întâmpină ca și cum nu se certaseră niciodată, comandă un aperitiv, dar lăsă după aceea să se instaleze între ei o tăcere apăsătoare.

Ea sfârși prin a o rupe când crezu că găsise un subiect neutru:

– Regret mult că n-am revăzut-o pe mama ta.

Ai vrea să-i spui cât de fericită am fost că am cunoscut-o?

– Îi va face mare plăcere.

Răspuns mașinal. Cu ochii fixați asupra Annei, părea că vrea să-și întipărească în memorie fiecare trăsătură a chipului ei.

– Nu-i uit nici pe doamna și pe domnul Burns.

Duse paharul la buzele tremurânde și bău vinul alb ca și cum ar fi fost apă. În ea, un gol dureros cerea să fie umplut...

– Au fost atât de drăguți cu mine.

– De fapt, mi-au cerut să-ți spun la revedere pentru ei. Vor pleca în Irlanda poimâine.

– Sunt fericită să aflu. Câtă politețe. Era detestabil.... Dar nu îndrăznea să facă altfel. Era convinsă că la cea mai mică încurcătură risca să se prăbușească.

– Le-ai găsit înlocuitori?

Micul surâs al lui Kai o intrigă.

– Da, zise el, datorită ție.

– Cum anume?

– În ultima săptămână, când am fost să pun lucrurile la punct cu cei doi Burns, am vorbit mamei despre familia Li. Dornică să-i ajute, i-a vizitat, în cursul discuției a aflat că erau obișnuiți cu viața la țară și cu grădinăritul.

Zâmbi larg și dezvălui misterul:

– Pe scurt, i-am angajat pe domnul și pe doamna Li...

– Kai, este formidabil.

Emoționată de generozitatea lui, fu cât pe ce să-și pună tandru mâna pe brațul lui.

Dar știa prea bine că la cel mai mic contact fizic, risca să cadă în brațele lui. Reluă:

– Mailin trebuie să fie în culmea fericirii. Evident, nu-și va vedea părinții foarte des.

– Te înșeli. Va avea curând posibilitatea să fie aproape de ei. Când mama a aflat că are o diplomă, și-a pus în cap s-o facă învățătoare în satul refugiaților de care se ocupă. Nu ți-a spus așadar nimic?

Anne îl fixă cu ochi strălucitori. Degeaba pretindea Kai că numai ea era la originea norocului familiei Li, știau amândoi că el reușise acolo unde ea eșuase.

– Îți mulțumesc, murmură ea încet.

El aruncă o privire la ceasul său.

– Se face târziu și ai fără îndoială multe treburi înainte de plecare.

Un val de panică o străbătu. Reține-mă! gândea ea. Oprește-mă! Spune-mi că nu mă vei lăsa să plec!

Dar el nu-i auzise apelurile tăcute.

– Ți-am chemat un taxi, spuse el.

Chinuită de presiunea mâinii lui pe brațul ei, căută zadarnic urma unei emoții pe fața lui devenită de nepătruns.

– Dacă din întâmplare treci prin Atena... zise ea.

Nu-și putu termina fraza începută pe un ton ușor, aproape ironic. Mângâie ușor fața lui Kai în timp ce toată disperarea din lume se putea citi în privirea ei.

– Adio, floarea mea de lotus... Îți urez să fii fericită.

Zdrobită de durere, ea își plecă ochii. Kai trânti portiera deschisă în timp ce ea lua loc în spatele taxiului. Se întoarse pentru ultima oară, fără să știe că fața inundată de lacrimi îi trăda emoția cea mai intensă pe care o manifestase vreodată în fața lui.

O ușoară atingere pe umăr o trezi brusc la realitate. Soarele cobora spre orizont. Se înfioră, întorcându-se. Oare cât timp rămăsese absorbită de amintirile sale? Vântul îi lipea fusta albă de picioarele lungi. Șuvițe de păr umezite de ceață i se lipiseră pe tâmple. Un steward o privea zâmbind.

– Mă scuzați dacă v-am speriat, domnișoară Hunter. Dar ar fi preferabil ca acum să vă arăt cabina dumneavoastră.

– Mulțumesc. Vă urmez.

Descoperi cabina luxoasă care avea să-i servească drept apartament timp de mai multe săptămâni. Stewardul îi indică diferitele distracții pe care le oferea compania și o anunță că locul ei era rezervat la masă în prima serie.

Puțin obișnuită cu orele de timp liber, învăță să se destindă. Făcu un duș, își spălă părul și-l lăsă să se usuce singur în timp ce deschise valizele. Totul fusese așezat la locul lui cu o oră înainte de masă și începuse să măsoare cabina în lung și-n lat, cu senzația că este prizonieră în pântecele unui animal de lux... Totul era atât de frumos! Dar atât de gol! Dacă măcar Kai.... Nu! Dacă se gândea la el, simțea imediat că singurătatea o pândea, atât de aproape, gata s-o copleșească.

Pentru că trebuia să adopte un ritm lent, încercă un nou machiaj și-și înfoie părul. Apoi îmbrăcă o rochie de dantelă neagră

care-i punea în valoare părul blond și talia zveltă. O plimbare pe punte o va ajuta să se elibereze de preaplinul de energie. Tocmai voia să iasă când stewardul bătu la ușă.

– Căpitanul mi-a cerut să vă înmânez asta.

Îi întinse o cutie lunguiață, învelită într-o hârtie lucioasă neagră și legată cu un fir argintiu.

– Oh! Kai!

Deschise cutia. Lacrimi îi urcară în ochi. Colierul de perle negre era acolo, somptuos în caseta lui de satin. Un plic mic însoțea bijuteria. Hotărî să-l deschidă mai târziu și-l strecură în poșetă. Cu mâini nesigure, închise colierul în jurul gâtului și se privi în oglindă. Ce-am făcut.... Ce am abandonat... Disperarea îi marca fața în pofida machiajului bine făcut. Șirul de perle de la gâtul său alb ca laptele îi vorbea despre ochi negri ca abanosul, care străluciseră de pasiune, de decepție sau de mânie în timp ce-i pătrundeau în suflet.

Își ridică bărbia și respiră profund. Era timpul să înțeleagă că totul se sfârșise între ei. O lume nouă o aștepta, o lume de cucerit. Niciodată nu se va lăsa doborâtă de tristețe. Viața ei începea la Atena.

Își luă poșeta și șalul și se grăbi să iasă din acest loc închis. Figuri noi și o conversație banală o vor ajuta să alunge regretele. Se îndreptă direct spre sala de mese. Cu prezentările făcute în jurul mesei, înțelese imediat că voiajul promitea să fie lung... Se prefăcu interesată de conversația a două domnișoare bătrâne care voiau să-i cunoască neapărat părerea despre regimul la care îi

supuneau pe canișii lor. La stânga ei, un cuplu în vârstă lăsa de înțeles pentru orice ureche binevoitoare că această croazieră era a doua lor lună de miere. În fața ei, un alt cuplu, vizibil departe de orice griji financiare, se certau fără rușine alături de fiica lor, adolescentă condamnată la o tăcere ursuză.

– Perlele dumitale sunt fabuloase, draga mea.

Femeia, acoperită de diamante, încetă să-și apostrofeze soțul pentru a sorbi din ochi colierul Annei.

– Provin din Hong Kong?

– Da. Deloc dispusă să intre în detalii, Anne își fixă atenția asupra salatei de creveți.

Atmosfera apăsătoare a cinei favoriza amintirile. Kai revenea fără încetare în memoria sa. Unde era aerul sărbătoresc care trebuia să domnească pe pachebot? Îndată ce politețea îi permise, se scuză și, departe de muzică și de zgomotul conversațiilor, se izolă pe punte. Instalată pe un șezlong, eliberă o șuviță de păr prinsă în colier. Atingând perlele cu degetele, își reaminti brusc de plicul încă nedeschis. Îl scoase din poșetă.

Pe o mică carte de vizită, Kai scrisese:

"În zorii de culoarea curcubeului
Singur, aștept o femeie-lotus.
Scăldată de soare, vine spre mine
Oferindu-mi un jurământ de dragoste."

Cuvintele se înecară în lacrimile sale.

Se ridică în grabă, căută febril drumul spre cabina ei și se aruncă pe pat. Încă plângea când o cuprinse somnul.

Se trezi în ruliul vaporului. Tocmai intrau în Marea Chinei Meridionale. Se întoarse, pentru a scăpa de soarele orbitor care intra prin hublou. Când văzu micul poem pe pat, își dădu seama că dormise fără măcar să se dezbrace. Gânditoare, oftă, se forță să se ridice și puse la loc cartea de vizită în plic.

La perspectiva unei conversații fără importanță, renunță la sala de mese și ceru un ceai care-i fu servit în cabină. După un duș binefăcător, îmbrăcă o bluză de mătase și un pantalon bleu-deschis. Trebuia să se pună în mișcare, să încerce cu orice preț să profite de această vacanță forțată, prima după ce era la post în străinătate.

Făcu o plimbare pe punte. Frumusețea mării și soarele strălucitor îi smulseră un zâmbet. Marginile piscinei erau invadate de călătorii dornici să se bronzeze. Anne evită cuplul agresiv care continua să se certe și se duse să se înscrie la un curs de gimnastică, la un turneu de tenis și la lecții de table.

– Scuzați-mă, nu sunteți Anne Hunter, de la agenția "United New's?" Tânăra femeie roșcată își scoase ochelarii negri.

– Susan Fischer?.... Erați secretara ambasadei americane la Hong Kong!

– Exact. Mă întorc în Statele Unite. Și-mi petrec vacanța pe acest vapor.

Flutură hârtia pe care-și notase jocurile și sporturile.

– Am putea participa la aceleași activități, propuse ea.

Ar fi amuzant, nu? Ne-am văzut atât de des, fără să vorbim vreodată.

Se simpatizară imediat și prânziră împreună, în apropierea piscinei. Susan era vorbăreață. Ea insista foarte mult asupra dificultății de a găsi un soț în străinătate... Sare pe rana Annei...

Anne se mulțumea să zâmbească. Când Susan schimbă subiectul, a fost pentru a vorbi despre următoarele lor escale.

– Prima va fi Singapore. Vom rămâne acolo o singură zi. Să încercăm să profităm la maximum. Sugerez un tur al orașului vechi și prin magazinele de suveniruri.

La sfârșitul mesei, își propuseră să se reîntâlnească la piscină peste o jumătate de oră. Anne se întoarse în cabina ei și-și puse un costum de baie decoltat adânc și foarte răscroit pe șolduri. Îl cumpărase pentru Kai. Nu!

Reuși să-și revină înainte să se cufunde din nou în trecut. Chiar mâine va cumpăra altul și... va încerca să dezvolte un caz de amnezie selectivă! Până atunci, când puse flaconul de loțiune solară în sacoșa de plajă, Kai i se impuse din nou: "Pielea ta are albeața porțelanului, Anne...." Se încordă și închise ușa cabinei. Ca și cum închidea o poartă grea peste trecut.

Se întinse lângă Susan, somnolentă sub căldura soarelui după-amiezii, și nu întârzie să ațipească la rândul ei, în ciuda țipetelor copiilor care se bălăceau în piscină.

Vigilența sa adormită lăsă totuși să revină unele cuvinte: "Încearcă să vezi clar în tine, Anne. Aruncă masca și lasă-te să trăiești".

Vocea lui Kai răsuna în inima ei. Avea dreptate! În clipa asta, între cer și mare, realiză incontestabil că el conta pentru ea mai mult decât orice pe lume. Niciodată nu va întâlni a doua oară un asemenea bărbat, un amant care era totodată cel mai bun prieten al ei... Trebuia să fie lașă și încăpățânată ca un copil pentru a irosi o asemenea reîntâlnire! Își fixă privirea asupra imensității mării și schiță un surâs.

– Scuză-mă, Susan. Am ceva de făcut.

Se ridică, luându-și sacoșa și prosopul de baie. În cabină, îmbrăcă un șort și un tricou roșu-închis, apoi își făcu rapid un coc. Tocmai luase o decizie. Nerăbdătoare, se repezi afară din cabină spre telefonul de la bord. Răscoli nervoasă în poșetă, în căutarea carnetului de adrese.

– Mă numesc Anne Hunter, cabina 204 B. Aș vrea o legătură cu Hong Kong.

– Cu cine doriți să vorbiți?

– Cu Kai... Vreau să spun, Edward Payton.

Bucuria sclipea în ochii ei. Uf! Se așeză și așteptă răsfoind mașinal o revistă. Îi va mărturisi dragostea ei, îi va spune cât de mult ținea la el. Croaziera ei se va încheia la Singapore, de unde va lua primul avion spre Hong Kong.

După o așteptare care i se păru interminabilă, telefonul reveni.

– Este imposibil de găsit domnul Payton. Secretara sa spune că a părăsit orașul pe o perioadă nedeterminată. Ea se află pe fir. Vreți să lăsați un mesaj?

Avu o senzație de rău și scutură din cap.

– Nu. Vă mulțumesc.

Ieși orbecăind... Prea târziu! Plecase, și niciodată nu va ști adevărul. Într-un colț izolat al punții, se lăsă să cadă pe un șezlong. Va supraviețui, bineînțeles. Dar, cu inima înghețată, nu va mai fi decât o statuie în mișcare.... Tristețea îi întunecă fața. Distrusă, închise ochii.

S-ar fi putut răsuci de durere la amintirea plăcerii imense pe care i-o dăruise. Știuse să-i respecte hotărârea și nu era bărbatul care să privească în urmă cu mânie sau cu amărăciune. O iubea, era sigură, dar niciodată n-ar fi forțat-o să-și reconsidere alegerea.

Acum, o lungă traversare a deșertului se deschidea în fața ei. Și ea era singura responsabilă...

Clipi din ochi la strălucirea soarelui care inunda puntea unde se plimba așteptând-o pe Susan Fischer. După lungi zile mohorâte, pachebotul sosise în portul Singapore. Susan o convinsese să facă pe turistele. Câte eforturi supraomenești pentru ea, la limita disperării! Nopțile mai ales, erau îngrozitoare. Se răsucea ore întregi, hărțuită de amintirea momentelor sublime petrecute în compania frumosului ei amant cu ochi negri.

Extenuată, cu brațele încărcate de pachete și cutii, nu reveniră pe vapor decât la sfârșitul după-amiezii și-și dădură întâlnire la bar, înainte de cină. Anne făcu o lungă baie de aburi. Apoi, în timp ce rămânea nehotărâtă în fața șifonierului, privirea îi fu atrasă de rochia roșie pe care o purtase în seara întâlnirii cu Kai. Se hotărî s-o poarte cu colierul de perle negre.

Cât despre micul poem, îl pusese impulsiv în poșetă.

Ora aperitivului fu pentru Susan ocazia de a-și anunța atracția pentru un tânăr ofițer din echipaj care în sfârșit o remarcase.... Își va petrece de acum înainte cât mai mult timp posibil cu el.

După cină, lipsită de compania lui Susan, Anne se refugie pe punte. Luna trasa pe valuri o dâră argintie care se pierdea la orizont. Mii de stele străluceau pe cer. Copleșită de amintirea lui Kai, Anne deschise poșeta și scoase poemul. Recitea frazele tandre, când un parfum de santal se strecură în briza tropicală. Se înfioră. Speriată de puterea imaginației sale, simți nevoia să se întoarcă. În penumbră, o siluetă înaltă venea spre ea și o voce caldă de bariton rosti cu glas tare ultimele cuvinte ale poemului:

"... ea vine spre mine

Oferindu-mi un jurământ de dragoste."

– Kai? Ești chiar tu?

El o strângea deja în brațe și gura lui regăsea buzele ei oferite.

– Am încercat să te găsesc, murmură ea. Voiam să mă întorc. Dar tu plecaseși.

– Am fost plecat câteva zile la West Wind. Apoi am luat un avion. Anne, nu te voi lăsa să pleci. Am prea mare nevoie de tine.

Ea clătină din cap.

– Și eu la fel! Sunt sigură acum că te iubesc. Până la sfârșitul zilelor mele.

Am încetat să-mi fie teamă.

Se sărutară. Anne se topea de fericire, sigură dintr-o dată că un vis dintotdeauna se realiza în sfârșit.

În lumina difuză a barului, nepăsători față de mulțime, își sărbătoriră dragostea cu șampanie. Când orchestra începu un slow, Kai o conduse pe Anne spre ringul de dans. Era prima dată, dar corpurile lor se armonizau instinctiv. Dansau cum făceau dragoste... Apoi Kai îi luă brațul și o conduse înapoi la masa lor.

– Preferi să ne întoarcem pe punte? întrebă el.

Strigătele pasagerilor se amplificau în timp ce ei sărbătoreau ultimele ore în portul Singapore.

– Da, zise ea. Avem atâtea lucruri să ne spunem.

– Cea mai mare plăcere a mea este să fiu singur cu tine.

Merseră încet în aerul plăcut care purta mirosul mării. Conversația lor atinse lucruri importante, dar și anecdotice. Timpul trecu pe aripi argintii.... Anne rămase neîncrezătoare când el o anunță că era trecut de ora unu.

Intrară în cabina Annei. Deodată, în fața oglinzii, ea văzu colierul.

– Kai, am uitat complet să-ți mulțumesc.

– Nu-i nimic, Anne.

El își strecură mâna în buzunarul interior al hainei bleumarin.

– Vreau ca acesta să-ți aparțină, zise el întinzându-i o cutiuță acoperită cu catifea.

Anne descoperi un inel splendid: un diamant mare montat cu safire.

– Oh!.... Și eu care n-am nimic să-ți ofer, Kai...

– Dragostea ta este cel mai frumos dintre cadouri.

El îi sărută buzele înainte de a lua inelul între degetele lui fine.

– Dacă accepți să-l porți, Anne, nu va mai trebui să mă părăsești.

Ea îi oferi mâna. El o sărută înainte de a-i pune diamantul pe inelar. O ceremonie foarte simplă care se încheie cu o îmbrățișare.

– Te iubesc, Anne. Lotusul meu rebel....

Respirația lui caldă trecu prin părul ei de aur.

Cu inima plină de bucurie, ea acceptă în sfârșit să creadă în el. Peste umărul lui, va vedea luna tropicală strălucind în mijlocul hubloului.

Lumina ei binecuvânta dragostea lor pentru eternitate.

Sfârșit